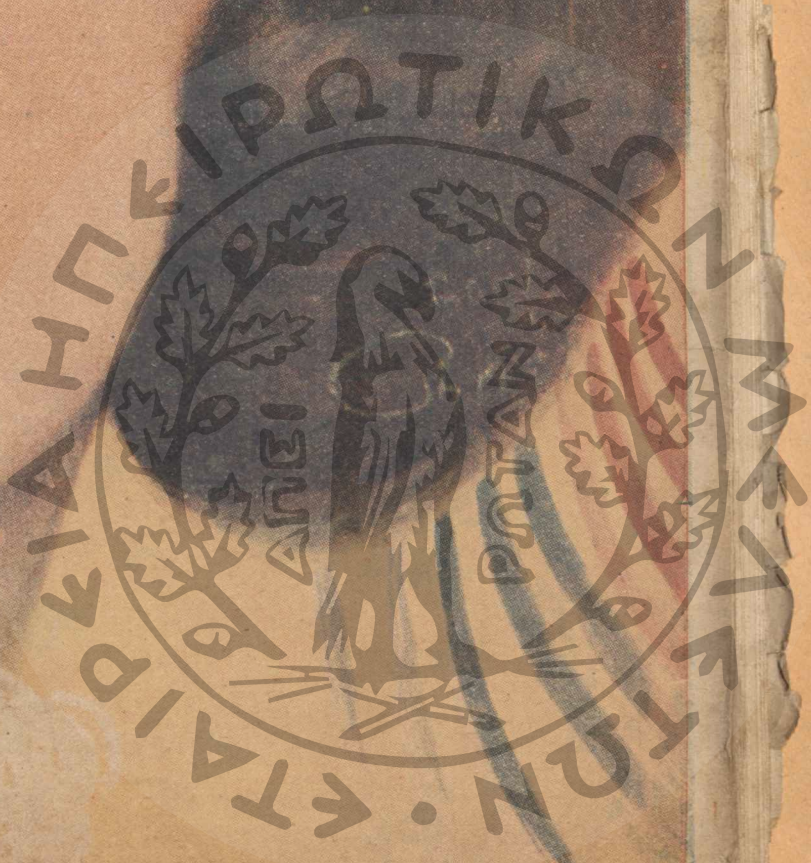
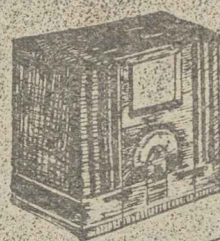

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 11^{ον}
Αρ. 564

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

**Προτιμήσατε το
Ραδιοφώνον Τελεφούνιον**
 Ήδωκεν 125 δισκ.: Πωλείται μόνον αντί
 δρχ. **6.500**
**Έχει Υπερβραχεία βραχεία μεσαία και
 μεγάλα κύματα**
Έχει Δυναμισμόν μεγάλων
Έχει Φωτεινόν δίνταμα αναγράφοντα τα όρια
μαλα των ολαδμών τα μέγιστα κυμάτων και
τα μικροσύν. είναι αδύνατον εις αυτήν την
κλίμα να βρῇτε εφάρμηνον.
Έδωκεν δὲ τὴν "εὐδελὴν" μας
Ζητήσατε καταλόγους
Αθῆναι
ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α.Ε
Λεωφόρου 5

Θεσσαλονίκη
δύμος Α.Ρ.Α
Τοιμουή 26

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Υ. BLOOM

Τέσσερα χρόνια τώρα, η φτωχή γρηούλα στεκόταν πάντα στην ίδια θέση, στην άκρη του πεζοδρομίου, σ' ένα πολύ περαστικό δρόμο του Λονδίνου. Δεν ζητιάνευε! 'Η αξιοπρέπεια της δεν της το επέτρεπε. Κρατούσε στα γεροντικά, τρεμάμενα χέρια της ένα μικρό δίσκο με κουτιά σπέρτα και τα πουλούσε στους διαδότες.

Αυτή τη «δουλειά» είχε σκεφθή να κάνει η δυστυχισμένη, από την ημέρα που κατάλαβε πως η μικρές οικονομίες της κόντευαν να τελειώσουν, κι' ότι θα βρισκόταν μοιραίως στο δρόμο. "Επειτ' από εξήντα έξη χρόνια τιμίας ζωής, είχε καταλήξει να γίνει σχεδόν ζητιάνη στους δρόμους...

Οι γείτονες της έλεγαν πως η φτώχεια δεν είχε ντροπή. Μά εκείνη, με την απλοϊκή σκέψη της, δεν μπορούσε να το παραδεχτεί αυτό. Γι' αυτό, αφού δεν εύρισκε πειά εργασία όπως άλλοτε, σκέφθηκε πως β ήταν αξιοπρεπέστερο να πουλάει σπέρτα, παρά να ζητιανεύει.

Στο διάστημα των τελευταίων τεσσάρων χρόνων, εκεί που στεκόταν στο δρόμο ώρες ολόκληρες, με το κρύο, με τη βροχή ή με τις άδερτες ζέστες του καλοκαιριού, η γρηούλα είχε δλο τον καιρό να θυμάται τα περασμένα.

Πόσο διαφορετική υπήρξε η ζωή της άλλοτε! 'Η φτωχή πωλήτρια σπέρτων υπηρετούσε ως παραμιάνα στα πλοία σπέρτα του Λονδίνου. 'Ηταν η αγαπημένη «Νάνυ» χαριτωμένων, παχουλών, ξανθών ή μελαγχρινών παιδιών. "Α! Πόση χαρά ένοιωσε, όταν κρατούσε μ' αγάπη τα ξεστά, τρυφερά κορμιάκια τους, που κούρνιαζαν στον κόρφο της! 'Αγοράκια ζωηρά, κοριτσάκια χαδιάρικα, τα οποία τώρα ήταν άνδρες οικογενειάρχων ή μητέρες χαριτωμένων παιδιών. Τα λάτρευε αυτά τα παιδιά, τα οποία οι γονείς τους εμπιστευόντουσαν στις φροντίδες της. Μά αυτά σιγά-σιγά, με το πέρασμα του χρόνου, είχαν ξεγαστεί πειά τη «Νάνυ» τους. "Εκείνη, όμως, τα θυμόταν πάντοτε! "Αλλοτε την ήθελαν στα σπέρτα, γιατί είχαν την ανάγκη της... Τώρα όμως κανείς δεν τη χρειαζόταν πειά!...

Δεν είχε πειά τίποτε να προσφέρει η φτωχή γρηούλα. 'Η δύναμεις της είχαν εξαντληθί. Κι' όμως, η καρδιά της ήταν ακόμα γεμάτη αγάπη, τρυφερότητα κι' υπομονή... Καί κάτι άλλο ακόμα της έμενε:

Είχε πεπείθει, στο μέλλον, κι' ούτε παραπονιόταν για τη σκληρή μοίρα της. Τη δέχονταν άνογυστα!...

Γιατί ήξερε πως σε λίγο, ΑΥΡΙΟ, τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά! ΑΥΡΙΟ θα περνε τη σύνταξί της, θα είχε μισή λίρα τη βδομάδα και τότε θαταν εις θέσιν να ζήσει όπως ήθελε.

'Η γρηούλα είχε αποφασίσει να φύγει από το Λονδίον. Τέσσερα χρόνια τώρα, σχεδίαζε τη μελλοντική ζωή της. Αύριο ξεκινει τα έβδομηντα χρόνια της και θα γινόταν συνταξιούχος. Θα πήγαινε να ζήσει στην έξοχή, όπου η ζωή είχε εθιμότερη. Θα πήγαινε να κατοικήσει με μιά φίλη της, η οποία θα της παραχωρούσε ένα δωμάτιο στο σπιτάκι της. "Α! Θάταν ευτυχής εκεί πέρα, γιατί η γρηούλα αγαπούσε με πάθος την πρασιναδά, της άρεσε ν' ακούη το σφύριγμα του ανέμου μέσα στα κλαδιά και το κελάδισμα των πουλιών τη μάγευε.

'Ο υπόαλλος των Συντάξεων της είχε υποσχεθί πως την επόμενη, πρωτ - πρωτ, θα της έδινε τα χρήματά της.

—'Ενοια σου, κυρούλα, της είχε πη ό πονόψυχος υπάλληλος,

θα φροντίσω, ώστε αύριο να περάσης εσύ πρώτη από το Ταμείο. "Ετσι θα μπορέσης να φύγης την ίδια μέρα για την έξοχή! Νά φύγης!... "Α! Τί ευτυχία! Νά μην ακούη πειά τον θόρυθο της Μπρόπτον Στρήτ, να μην αντίκρύξη πειά τη θολωτή στέγη του «Μουσείου Βικτωρίας κι' 'Αλβέρτου» και να μη βλέπη την ατελείωτη κυκλοφορία των διαφόρων όχημάτων, που τόσο τη ζάλιζαν.

Παράξενο! Πόση κούρασι ένοιωθε σήμερα! Τα μέλη της ήταν μουδιασμένα τόσο πολύ, που της φαινόταν πως κι' η ψυχή της ήταν ναρκωμένη.

Αισθάνονταν μιά φρικτή απομόνωση, εκεί που στεκόταν, όρθή, ανάμεσα σε δυο σειρές άμαξιων και διαδωτών.

Της φαινόταν πως εκείνη ανήκε σ' έναν άλλο κόσμο! Συγχρόνως ένοιωθε πολύ μεγάλη τη ντροπή της, γιατί είχε καταντήσει σχεδόν ζητιάνη. Κατέβαζε δειλά το βλέμμα της, όταν οι διαδότες την κύταζαν. Πόσες χιλιάδες μάτια την έβλεπαν εκεί κάθε μέρα! Μάτια νεανικά ζωηρά, κουρασμένα μάτια, ανδρών και γυναικών, θαμπά μάτια των γέρον... Μά αύριο δεν θα ντροπώταν πειά!...

'Υπάρχουν συνταξιούχοι που αποτραβιούνται από την εργασία τους και ζουν ήσυχα στα όμορφα σπέρτα τους, μέσα σε μιά άτριμφοαίρα ξεγνοιασιάς. Στρατιωτικοί, οι οποίοι άφοσιώνονται στο «γκόλφ» και στα διάφορα σπέρτα του υπαίθρου, ναυτικοί, που κουρασμένοι από τ' ατελείωτα ταξείδια τους, αποζητούν την ήσυχη οικογενειακή ζωή. Αυτή, θάταν ευτυχής να ζήσει στη μικρή κάμαρα που της παραχωρούσε η φίλη της, τώρα που θα είχε να την πληρώσει... "Α! Πώς θα χαρόταν τους πράσιους κάμπος, τους γεμάτους λευκές μαργαρίτες, και άλλα πολύχρωμα λουλούδια. Πόσο θα την ευχαριστούσε η γαλήνη της έξοχης! Καί θάταν ανεξάρτητη, με μισή λίρα την εβδομάδα, για να υποπρή να πληρώη την κατοικία της και την τροφή της στη φίλη της, χωρίς να ναι υπαχρωμένη να πουλά σπέρτα στους θρόνους, σαν ζητιάνη σχεδόν!... Μά, θα είχε το δικαίωμα να κυκλοφορή κι' αυτή ανάμεσα στους διαδότες του δρόμου, δεν θάταν πειά μια απόκληρη της κοινωνίας... Προσέυσε τόσο πολύ να τη αξιοπρεπώς...

«Και ποιος ξέρει-συλλογίζονταν η γρηούλα-ίσως να μου περιασούν μιά λιγά λεπτά κομμιά φορά, για να κάνω κι' ένα περίπατο σ' άμεί...» 'Ισως, όμως, να ζητούσε πράγματα αδύνατα!... Θυμόταν πόσο την ευχαριστούσε άλλοτε να πηγαίνει περίπατο με άμεί, πως της άρεσε να νοιώθη το δροσερό άεράκι να χαϊδεύη το πρόσωπό της, και πόσο ξεκούραστικός κι' εδχάριστος ήταν ο περίπατος τότε...

'Απάνω στον γλυστερό από την εργασία δρόμο, ένα αυτοκίνητο γέγραφαίσε. 'Η πωλήτρια των σπέρτων το είδε, καθώς διειδυόταν ακαθέρητο, καταπάνω της. Για μιά στιγμή στάθηκε αστασιμένη, άδικαν να πάρη μιά άπόφασι. Σκέπτονταν:

—Τώρα θα με ρίξη και θα με σκοτώση!

'Αλλά η γρηούλα ένοιωθε το σώμα της και τη σκέψη της μουδιασμένα. Δεν είχε πειά τη δύναμη ν' ανεβή άπάνω στο πεζοδρόμιο για να προφυλαχθί. 'Ισως γυ

ατί, είχε συνηθίσει τέσσερα χρόνια τώρα, να στέκεται εκεί, υπερίσσο. Τό α

κίνητο πέρασε τόσο κοντά της, που η γρηή ένοιωσε ένα τράνταγμα, σαν να τη τραβούσαν από τη φούστα της. Κι' αμέσως σκεδόν στάθηκε, κι' ένας νέος με συμπαθή φυσιογνωμία, κατέβηκε απ' αυτό και τη ρώτησε:

—Τρομάξατε;
—Εκείνη, έτρεμε τώρα σύγκορμη και κύτταζε χάρμα τα σπύρα της, που είχαν σκορπισθεί μέσα στη λάσπη του δρόμου. Ψιθυριστά είπε:

«Ω!... Ω!...» και άπλωσε τα χέρια της στο νέο.
—Ο νέος τη σήκωσε μέσα στην αγκαλιά του, και το άγγιγμα του ήταν απαλό, ζεστό, τρυφερό. Ένοιωσε μία ασφάλεια μέσα στα εύρωστα χέρια του.

—Λυπόμυα τόσο πολύ! είπε ο νέος. «Άφησέ με να σε πάω στο σπίτι σου... Μή λές όχι! Σε παρακαλώ, άφησέ με!...»

—Η γρηούλα ήταν σαστισμένη, πονούσε και δεν μπορούσε ν' αρνηθεί. «Όταν χτυπήσει κανείς, στην αρχή δεν νοιώθει τον πόνο, ό κλονισμός του εμποδίζει να τον αισθανθεί. Κατόπιν μονάχα αρχίζει ο πόνος...»

—Η φτωχή πωλήτρια καθόταν τώρα αναπαυτικά άπάνω στα μαλακά μαξιλάρια του αυτοκινήτου. Ο νέος κρατούσε το χέρι της μέσα στο δικό του, ενώ με τ' άλλο διεύθυνε το αυτοκίνητο. Η γρηή ένοιωσε ένα δροσερό αέρακι να χαϊδεύει το πρόσωπό της, κ' ήταν τόσο ευχάριστος κι' αναπαυτικός ό περίπατος με το άμαξι!... «Ένα οστό δεινρό!...»

Σέ λίγο του είπε:

—Είστε πολύ καλός!
Κι' η ίδια άποροδσε για την καλωσύνη του νέου, γιατί αυτά τα τελευταία χρόνια, κανείς δεν ήταν καλός μαζί της! Ήταν άμάχητη σε τέτοια καλωσύνη. Τόσο τη συγκινούσε η διαγωγή του νέου, ώστε της έρχόταν διάθεση να κλάψη.

—Όταν η γρηή άνοιξε πάλι τα μάτια της, της φάνηκε πώς είχε περάσει πολλή ώρα, κι' αισθανόταν τον έαυτό της καλύτερα τώρα. Παραξενεύτηκε, γιατί το αυτοκίνητο είχε βγή πειά από το Λονδίνο κι' έτρεχε τώρα σ' ένα κατάσπρω δρόμο, ανάμεσα σε σμαραγδένια χωράφια, μέσα στην άνθησι του Μαΐου. Βρισκόταν στην έξοχή, που είχε όνειρευθεί να κατοικήση. Οί θάμνοι ήταν σκεπασμένοι με άσπρα, χιονάτα λουλούδια. Μιά γλυκειά μυρουδιά χόρτου και άγριολούλουδων γέμισε την ατμόσφαιρα.

Ψηλά στον ούρανό, κάποιος κορυβαλός κελαιόδοσε, και μέσα στους πυκνούς θάμνους, ένας κοδικός φώναζε. Από κάπου, εκεί κοντά, έρχόταν ό γλυκός ήχος ενός ρυακιού, που κυλούσε τα νερά του άπάνω στα χαλκικά της κοίτης του.

—Εξοχικοί ήχοι! Εξοχική όμορφιά!

—Πού με πηγαίνεις; ρώτησε η γρηή. Το σπίτι μου δεν είν' εδώ!

—Εκείνος χαμογέλασε και με καλωσύνη της είπε:

—Εκεί που κατοικούσες, δεν ήταν σπίτι σου... Τώρα θα πάμε στην έξοχή!

—Μά η σύνταξίς μου;
—Ο νέος ένευσε, σαν να είχε καταλάβει.

—Τό ξέρω! της άπάντησε. Πήρες την σύνταξί σου, πιά γρηγόρα απ' ό,τι περίμενες. Αυτό είν' όλο!

—Τότε εκείνη μ' έμπιστοσύνη γύρισε πάλι και κύτταζε τους δροσερούς κάμπους, που άπλωνόντουσαν ως πέρα στα μακρινά βουνά. Η φύσις ήταν τόσο ήρεμη όλογυρα, όπως ήταν κι' η ψυχή της, η άπαλλαγμένη πειά από κάθε φροντίδα. Χωρίς να ξέρη γιατί, καταλάβαινε πώς είχε διαβεί τό βάραθρο που τη χώριζε από την κοινωνία. Είχε άνακτησει τα δικαιώματά της στη ζωή μεταξύ των όμοιων της. Μιά νέα δύναμις κυλούσε τώρα, μαζί με τό αίμα της, μέσα στις φλέβες της.

—Θέλετε να πείτε, ρώτησε σιγά, πώς δεν είνε πειά ανάγκη να έπιστρέψω στο Λονδίνο; «Όλα τα παλιά θάσάνα μου τελείωσαν; Πέρνω πειά τη σύνταξί μου;

—Βέβαια! είπε ο νέος. Τελείωσαν τα θάσάνα σου.

—Τότε εκείνη γύρισε και τον κύτταξε. Της φάνηκε σαν γνωστή η φυσιογνωμία του. Μόνο που δεν θυμόταν πού τον είχε ίδω αυτόν τον νέο. Περνούν τόσο διαθάτες στο Μπρόμπτον

Στρή! Έβλεπε κάθε μέρα τόσους νέους να περνούν κοντά της! Μάταια προσπαθούσε να θυμηθεί ποιός ήταν ό ευγενικός και συμπαθής νέος, ό οποίος της φερόταν με τόση καλωσύνη.

—Θαρρώ... ψιθύρισε η γρηούλα, νομίζω πώς σάς ξέρω... Έκείνος χαμογέλασε και της είπε:

—Να! Βέβαια! Με γνωρίζεις από... πάντοτε!...

—Η γρηή δεν κατάλαβε και σάπασε. «Αφέθηκε στην άπόλαυσή του άπολαυστικού, όνειρεμένου περιπάτου, ανάμεσα στην άβυσσμένη, μοσχοβολημένη φύσι. Ήταν άπολύτως εύτυχής, με τη σκέψη πως στο έξης δεν θα στεκόταν ποτέ πειά, στο ρείθρο του πεζοδρομίου...»

—Στη μέση της Μπρόμπτον Στρήτ, μερικοί άστυφύλακες έμπόδιζαν τους περιέργους να πλησιάσουν, ως ότου να φθάση το φορείο των Πρώτων Βοηθειών.

—Έμεινε στόν τόπο!... Πέθανε άμέσως!... Την καυμένη!... ψιθύριζε ό κόσμος.

—Είπε ντροπή! είπε ένας άστυνόμος. Οί αυτοκινητιστάι δεν προσέχουν!...

—Τό αυτοκίνητο «ντεραπάρισε», κι' έπεσε έπάνω της! Είπε κάποιος.

—Ο άστυφύλακας της Τροχαίας Κινήσεως στη Μπρόμπτον Στρήτ, ό οποίος έβλεπε τέσσερα χρόνια τώρα τη γρηή πωλήτρια των σπύρων, να στέκεται στην ίδια θέση και γνώριζε την ιστορία της, κούνησε μελαγχολικά τό κεφάλι του κι' είπε:

—Νά σκεφθεί κανείς πώς αύριο, ή δυστυχισμένη, θάπερνε τη σύνταξί της. Την καυμένη! Μιά τόσο ήσυχη κι' άγαθή γυναίκα! Δεν άξιώθηκε ή κακότυχ να ίδω τ' όνειρό της να πραγματοποιηθεί!...

—Αυτά έχει ή ζωή! είπε ένας άλλος άστυφύλακας.

Μά οί άστυνομοί δεν ήξεραν ή δεν σκέφτηκαν πώς υπάρχουν πολλοί τρόποι να γίνει κανείς σύνταξι-ούχος.

Πεθαίνοντας, ή φτωχή, πολυέσασσιμένη γρηούλα, είχε ίδω τ' όραϊότερο όνειρο της ζωής της!...

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΠΡΟΣΟΔΟΦΟΡΟ - ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

—Ο κόμης Καστέλ-Ρουδάρν, θέλοντας κάποτε να καθή οικονομίες, έδωσε τους περισσότερους άπ' τό προσωπικό του, και μεταξύ αυτών και τον ίπποκόμο του Πέτρο.

—Έπειτα από έναμιο χρόνο περίπου, τον πλησίασε ένας πανάθλιος ζητιάνος, ζητώντας του κλαψιάρικα έλεημοσύνη.

—Πέτρε; ξεφώνισε έκθαμβος και με τόψη ό κόμης. Πώς κατάντησες έτσι;...

Και θέλησε να τον πάρη στην ύπηρεσία του ξανά, για να έπανορθώσει την άδικία του:

—Αυθέντα μου, εύχαριστώ την έξοχήτά σας! είπε ειρωνικά ό Πέτρος. Δεν δέχομαι όμως, γιατί κερδίζω δεκαπλάσια τώρα!...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΡΟΒΕΣΠΙΕΡΟΣ ΚΑΙ ΣΑΙΝ ΖΟΥΣΤ

Λέγουν, ότι όταν ό Ροβεσπιέρος άκουσε πώς ό Σαιν-Ζουστ σ' έναν λόγο του είπε μεταξύ των άλλων και τό έξης κομικό: «Μακαρία είνε ή χώρα εκείνη, όπου ή μόνη τιμωρία των ενόχων είνε ή συχώρησις!», ξεφώνισε, κουνώντας τό κεφάλι του:

—«Ο φίλτατος συνεργάτης μου έξάπαντος τρελλάθηκε!...»

Και τοτό, γιατί ό Σαιν-Ζουστ ήταν ό πιο θηριώδης και πιο αίμοχαρής από όλους γενικώς τους πολιτικούς άνδρας της Γαλλικής Έπανάστασεως...

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τό «Μπουκέτο» αγοράζει εις άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας όλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, ακόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημερίδων και περιοδικών, Ήμερολόγια, Καζακίας, μονόφυλλα, φωτογραφίας, ιστορικά προσώπων και εικόνες διαφόρους. Άπευθυνθήτε ή γράψατε: Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Άθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΣΥΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Η Κ. Ε. Λ.

Μία από τις πλέον συμπαθητικές Άτθίδες, την οποία χαρακτηρίζει πάντοτε ή τουαλετική κομψότης, σε «ρεκός» Παριζιανισμός. Τό σπίτι της από τα πλέον καλλιτεχνικά δευτεθμενά. Την ενδιαφέρει άπολύτως ή μουσική κίνησις. Λίαν κοσμική, σημειώνει «ρεκός» εμφάνισήν σε δεξιώσεις, άπογειωματικές και βραδυνές.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Μουσική έσπερις παρά τή προσεβυτή της Γερμανίας και τη κ. "Αϊ-ζενίλο.

—Ο κ. Κέμπρ έπαξε με την άσταράμυλλον τέχνην που τον χαρακτηρίζει, συνθέσεις Μπετόβεν, Μόσαρτ, Λιστ και Σοπέν.

—Παρίσαντο ό κ. και ή κ.Κ.Τσαλδάρη, ό άντιπρόεδρος της Βουλής και ή κ.Ταυκούπη, ό πρόεδρος της Γαλλίας και ή κ.Τιερό με μπλε-σιέλ, ό κ. και ή κ. Νέκωρ, με κομωρό σύνολον, άποτελούμενον από βελούδινη μούστα και μπλούζα άσπρη, ό έπιτετραμμένος και ή κ. Σίλεμ, φέρονσα μαύλ-παστέλ σατέν και γάντια μπλε-βέρ, ό προσεβυτής της Άνταπτον και ή κ. Σερί Όμάρ, ό προσεβυτής της Ρωσίας και ή κ. Καβάνα, ό έπιτετραμμένος και ή κ. Βίσεκ, με ταργά βέρ-παστέλ, ή κ. Α. Μιχαλακοπούλου, ό κ. και ή κ. Μεν. Μεταξά, ό κ. και ή κ. Βούλτσον, ό κ. και ή κ. Λογοθετοπούλου, ό κ. και ή κ. Γερουλάνου, ό κ. Αλ. Παπαναστασίου, ό κ. και ή κ. Αλ. Διεράτου, ό κ. και ή κ. Α. Ρόφρου, ό κ. και ή κ. Βουρλιούνη.

—Η δις Μαίρη Σταθάτου με βελούδο βιέ-ρόζ, ή δις Νέκωρ με τουαλέτα βέρ-παστέλ, ή δις Λένα Μιχαλακοπούλου με μπλε-σιέλ, ή δις Λογοθετοπούλου με άσπρα.

—Στό καλλιτεχνικό πλαίσιο των άθουσών έφάντασαν ή βραδυνές τουαλέτες και τα πολύταμα κοσμήματα.

—Επίσης διεκρίναν τον κ. και την κ. Π. Άργυροπούλου, φέρονσαν όρωσάτην κόκκινη τουαλέταν, την κ. Βάτη με μαύρα, την κ. Ηλιάσκου, τον κ. και την κ. Άν. Άραβαντινού, τον κ. και την κ. Γ. Μαντζαβίνου, την κ. Πατιστράτου, τον κ. Άνδρεάδη, την διδα Μίκα Σκουζέ, κλπ.

—Εσπερις-μπαρζις παρά τή κ. και τη κ. Κ. Καμπάνη.

—Κινηματογραφική κομψότης εμφανίσαι α κ.κ. Έλλη Ζαλοκώστα με μαύρα, Γ. Άποστολίδη με άσπρο βελούδο, ή κ. Καρέλα με μαύρα και γενάρ άρζαντέ.

—Αρχικά τραπέζια μπαρζις. Η οικοδέσποινα, πολύ νόστιμη φιλοξενία, έφερε χαριτωμένη τουαλέτα μαύρη, με παγιέτες άσημένιες.

—Η κ. Νέλλα Μάσα, με μπλε-πάλ, ένα θαυμάσιο κομψοτέχνημα.

—Η δις Μίκελ Καμπάνη άριμονική ώραότης, με όρανές τουαλέτες.

—Η δις Σινιόσγιλον έλκυστική όμορφιά, με μπλε-νατιέ.

—Η κ. Σάνδερς διακοσμητική εμφάνισις.

—Επίσης παρίσαντο ό κ. και ή κ. Μεταξά, ό κ. και ή κ. Γαίνη, ό κόμης Γκρβιλλεν-ζόν, ό κ. Βιάροκη, ό κ. και ή κ. Μπότη, ή κ. Ε. Μπαλτατζή με μαύρη δαντέλλα, και οι κ. κ. Καρέλλας, Έμπερβίκος, Ζαλοκώστας, Μπαλτατζής κλπ.

—Την παρείδουσαν Τετάρτην δεξίωσις παρά τή κ. και τη κ. Δ. Συριώτη.

—Η κ. Συριώτη έφερε τουαλέταν από βελούδο μαύρο με ζώνη πράσινη.

—Μεταξύ των κεκλημένων ό κ. και ή κ. Μάσα, ή κ. Ρομάνου, ή κ. Δεστούνη, α δις Χριστίνα και Λίσα Άνδρεάση, οι κ.κ. Αιπιατιέλος, Μάσας, Μπαλτατζής, Άβέρωφ, Μπενάκης κλπ.

—Τό παρείδον Σάββατον μία εκ της σειράς των δεξιώσεων παρά τή έπιτετραμμένη της Όλιαντίας και τη κ. Σίλεμ.

—Ποιός κόσμος, άπογειωματικά φορέματα έστρα-σις.

—Μεταξύ των κεκλημένων ό κ. και ή κ. Άντ. Σταθάτου, ή κ. Ζαλοκώστα, ό κ. και ή κ. Γ. Μακκά, ή κ. Δενδομή, κομψοτάτη, ή λαίδη Μαίρη Ουώλκερ, ό κ. και ή κ. Άργυροπούλου, ό κ. και ή κ. Μεταξά, κλπ.

—Την Τρίτην παρετέθη τέιον παρά τή κ. και τη κ. Μαθ. Μακκά.

H MONTAIN

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Συλβέτ. — Σ' αυτή την ηλικία των 15—18 ετών, στις περισσότερες νέες χαλάει τό δέρμα και πετάγονται σπυρία, αλλά σε σάς υποθέτω ότι συντελούν πολύ και τα ενεδρα, που μού γράφετε πώς έχετε. Να κοιμάσθε πολύ, να κάνετε περιπάτους και να τρώτε πολλά χόρτα άπλά και βρασμένα και πάρα πολλά φρούτα, ιδίως πορτοκάλια. Άν αυτά δεν σας βοηθούν στην λέψη, παίρνετε κάθε 8—15 μέρες ένα πολύ έλαφρό καθαρτικό. Όσο γιά την περιποίηση του προσώπου, σάς συνιστώ τό έξης: Νά πλένετε τό πρόσωπό σας με πολύ ζεστό νερό και να τό ξεπλένετε με νερό χλιαρό, στο όποιο θα έχετε προσθέσει μία κουτάλι της σούπας σόδα. Τέσσερες δέ φορές την εβδομάδα τό καθαρίζετε με την λιστόν με άλκοολ καιμάρ, της όποιας τη συνταγή θα ήθετε στο προηγούμενο φύλλο του «Μπουκέτου». Ως χόρμα χρησιμοποιήστε την Καλο-δεγμα. Κάνετε τακτικά στο πρόσωπό σας κομπρέσες ενυδατικές ζεστές και κρύες. Καί ύστερα από ένα μήνα μού ξαναγράψετε.

Γ. Δ. Κ., Σαράτην. — Αυτό συμβαίνει καμιά φορά και δεν πρέπει να άνησυχήτε. Πάντως καλά θα κάνετε να τό πήρε στόν πατέρα σας ή σε καμιά στενή συγγενή σας και να συμβουλευθήτε έναν καλό γυναικό.

Μικρόν Φιλάρεσκην, Ένταθα. — Τά προϊόντα, τα όποια συνιστώ από αυτή την στήλην είνε άπολύτως έγγυημένα διά την άγνότητά τους και την άποτελεσματικότητά τους. Τά φάρμακα και τα καλλυντικά υποθέτω πώς μπορείτε να τα κατασκευάσετε μόνη σας ή να τα αναθέσετε σ' ένα φαρμακοποιό. Σας δίνω πάντως την κατάλληλη συνταγή. Ύπόχουν όμοις όριωμένα καλλυντικά, όπως παραδεδεγμένος χάρσιν πούδρες, κρυγιόν για τα χείλη και ροζέ για τό πρόσωπο, τα όποια δεν μπορούν να γίνουν καλά με τα μέσα της κατεργασίας τα όποια διαθέτει ένα φαρμακείο, και γ' αυτό προτιμώ να σάς συνιστώ μερικά απ' αυτά τα όποια πωλούνται έτοιμα στο εμπόριον και είνε άπολύτως άγνά και άφάρμακα. Ως συμπέρασμα όλων αυτών, σάς βεβαιώ ότι μπορείτε να μεταχειρίζεσθε άρμόδως την πούδρα Mystikum τού Scherk. Δεν έχει ούτε βισμούδιον ούτε υδράργυρον (!). Πάντως, αν θέλετε να κατασκευάσετε και μόνη σας πούδρα, ίδου μία από τις πιο εύκολες συνταγές:

Amidon de riz	80 gr.
Talc	50 »
Carbonate de magnesie	2 »
Allatre	180 »
Essence de bergamote	1 »

Μ. Φ. Κ., Ένταθα. — Σας συνιστώ να ακολουθήσετε την ίδια θεωρία, που συνιστώ και εις προηγούμενο φύλλο στην κυρία Μ.Δ.Κ., ιδίως ως προς τό σημειόν της καθημερινής περιποιήσεως τού προσώπου. Άσχημα κάνουνε να μη βάψετε πούδρα. Η πούδρα άπαράσχη εν μέρει τό λίπος και κάνει τό δέρμα να μη γυαλίση τόσο. Υπάρχουν πολλές καλές πούδρες στο εμπόριο, ή όποιες, χωρίς να έχουν επιβλαβή συστατικά, στεκουν όρμα στο πρόσωπο. Για τό στήθος σας σάς συνιστώ να βάψετε γυναικαστική, σιμωθώς όπως ή άναπτύξις ή μη τού στήθους κανονίζεται από την κανονική λειτουργία των ωοθηκών και των άλλων ενδοκρινικών αδένων. Άν έχετε κανένα γιατί γιναστό σας, ρωτήστε τόν ορτακώ. Πάντως, άσθητικώς, είνε καλύτερο να έχετε λιγύ στήθος, παρά μεγάλον.

Κυρία Μ. Γ. Μ. — Άσφαλώς τα έλαστικά σουτιέν δεν άφελούν τό στήθος και μη τα δοκιμάσετε. Για να σκληρύνει τό στήθος σας δοκιμάστε να κάνετε γυναικαστικές άσκησεις, σαν κι αυτές που έχω περιγράψει έπιτετραμμένως στο «Μπουκέτο». Ωφέλιμες έπίσης είνε και ή έλαστική περιστομική έντορ, δέ με μία μαλακή βούτσα βουτηγμένη σε χαρπορούχον είνε άνετη, ιδίως δέ τα χρόνια πώσ. Με τη μέθοδο αυτή μπορεί να σκληρύνει τό στήθος σας, αλλά δεν θα μικρύνει, ούτε υπάρχει τρόπος να μικρύνει, χωρίς να χάση ακόμη περισσότερον την σφιγγοτήτά του. Γιατί θέλετε να μεγαλώση ή θήλη σας, αν είνε μικρή; Δεν γνωρίζετε ότι ή μικρή θήλη είνε προσόν σε μία γυναίκα; Για τις τρίτες σας συνιστώ να πάψετε κάθε λιπαρή χόρμα και να άλειψετε τό στήθος σας με τή χήλη σας με έξενέ των 12 vol. Για τό στήθος προτείτε να χρησιμοποιήτε κομπρέσες. Για τα χείλη άπαγορεύεται άπολύτως. Τα μαλλιά σας είνε άφάρμακα έπειδή τα πλένετε με κρύο νερό. Δοκιμάτε τα με νερό της βροχής και ξεπλένετέ τα μ' ένα ποτήριον έξω. Πάνη γυναικαστική, άλειφτέ τα και με λίγη μαγιονέτις.

Χαριτωμένο καπελλάκι, έσάρπα και τούτα άσπαστά. Γίνονται από μάλλινο ύφασμα και καταλήγουν σε άφες άσπαστά Σκαπολίκο. Στο μονόχραιο ύφασμα είνε υπέρ και τό Σκαπολίκο πράσινο και καφέ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΩ

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Κι' ο δημοσιογράφος Σιμόν Έμπερτ εξεκολούθησε: —Ο Σουριές όμως δεν θέλησε να κάνει ότι ήθελαν οι Κινέζοι... Κι' έτσι ένα όρατο βράδυ εξαφανίστηκε, λές κι' άνοιξε ή γη και τον κατέπιε... Η παροιμίασι αυτή δεν είχε ίσως φανταστική, δ' αν την κάνω χάριν εμφάσεως, γιατί ο περίφημος σεισμός του Σάν-Φρανσίσκο, γκρεμίζοντας τα σπίτια, αποκαλύψε συγχρόνως μια δολιχλήρη υπόγειο πόλη Κινέζων, άγνωστη έντελως ως τότε, την υπαρεί της οποίας κανένας δεν υπομαίχζοταν ως τότε, κι' ή οποία ασφαλώς θά'χεν ξαναχτιστεί πάλι, από τότε... Όταν εξαφανίζεται κανένας με παρόμοιο τρόπο, και μάλιστα έπειτα από φιλονεικία με τούς Κινέζους, δεν ξαναεμφανίζεται ποτέ του...

—Τότε, κύριε Σιμόν Έμπερτ, δεν σας φαίνεται πιθανόν, ότι ίσως ο Σουριές να βρίσκεται στο Παρίσι αυτή τη στιγμή;

—Εκφορσισ καταπλήξεως ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του γηραιού μυθιστοριογράφου. Κι' αποκρίθηκε έντονα: —Ο Σουριές στο Παρίσι;... Μα την πίστι μου, δεν σας πείστωα για πνευματιστή, κ. Ίνιέτ!... Είπε σαν να μου λέτε, ότι σε λίγο θ' αντικρύσω τον στρατηγό Μπουλανζέ ή τον κύριο Θιέρσο, να κόβουν βολτίτσες στο Βουλεβάρτο... "Ε, όσο πιθανόν είναι αυτό, άλλο τόσο είναι και το να βρίσκεται ο Σουριές στο Παρίσι!...

—Αυτός ο Άνσέλμο, τον οποίο δολοφόνησαν τις προάλλες, μοις βεβαίωσαν ότι ήταν ένας απ' τούς υπαίτιους της καταδίκης του Σουριές... Είχε μάλιστα λάθει, εκείνες της ημέρας, μια επιστολή γεμάτη από απειλές... Καί φρονι ότι ο Σουριές θα είναι ο δολοφόνος του!

—Δεν ξέρω το Ιστορικό της άδικης καταδίκης του Σουριές στη Νέα Υόρκη... Τον συνήγαγα τότε, μονάχα μετά την έξοδό του απ' τη φυλακή... Καί στον Άγιο Φραγκίσκο, ποτέ δεν άκουσα να προσφέρουν το δνομα του Άνσέλμο ως σχετικό με την υπόθεση Σουριές... Ασφαλώς θά' θυμίζον τον την τυχόν ανάμειξη του Άνσέλμο στην υπόθεση εκείνη, διαβάοντας το δνομά του—αυτές τις ημέρες—στις εφημερίδες... Άποκρούω όμως έντελως την ύποψία, ότι ίσως ο Σουριές να ενέχεται με έναν όποιονδήποτε τρόπο στη δολοφονία του Άνσέλμο... "Οχι... "Οχι!...

Πρώτα-πρώτα, γιατί ο Σουριές είχε εξαπαντος νεκρός... Κι' ύστερα, και να ζούσε ακόμμη, δεν θά' ένεργουσε ασφαλώς με έναν τέτοιο τρόπο... Δεν θά' κρυβόταν... Θά' άδειάζε δολιχλήρο το πιστόλι του στα στήθη του αντίπαλόν του, καταμεσής στα βουλεβάρτα, και δεν θά' προσπαθούσε να δραπέτευση έπειτα...

—Θα τον γνωρίζατε, αν τον αντικρύζατε πρόσωπο με πρόσωπο;

—Βεβαίωτατα!...

—Μπορώ να βασιστώ σε σας, ότι αν παρουσιαστή περίπτωση, θα μου πείτε αν ο δέινος ή ο τάδε είναι ή όχι ο Σουριές;

—Μα ευχαρίστως!... Προθυμώτατα!... Είμαι πάντα στη διάθεσί σας... Πρόκειται εδώ περί υποθέσεως, ή οποία σχετίζεται άλλωστε στενά με το επάγγελμά μου... Ένα πράγμα μόνον ύπάρχει, το όπας ο παράξενος, όπως παραξενεύει επίσης κι' δολιχλήρο το Παρίσι... Αυτό το γεγονός, δηλαδή, της κλειδωμένης απ' έξω πόρτας, που το κλειδί της βρέθηκε από μέσα... Μήπως έχετε τυχόν λύσει, το αινιγματικό αυτό γεγονός;...

—"Οχι... "Ομολογώ την άδυναμία μου... "Ισως όμως, αυτό που δνομάζεται «αίνιγμα», να βρη έντός ολίγου τη λύσι του... "Ο περίφημος ταχυδακτυλουργός, ο «Άρχων του Μυστηρίου» δηλαδή, δ...

—Αυτός, που τόσο πολύ θριάμβευε, τώρα τελευταία, στην «Αλάμπρα»!...

—Ναι, ακριβώς αυτός!... "Ερχεται μαζί μου άπόψε, για να πάμε στο άπαρτεμάν της λεωφόρου ντε Τέρν, όπου έγινε το έγκλημα... Θά' είμαστε αυτός, εγώ, και δυο έμπιστοί μου... Θά' προσπαθήση να ανακαλύψη τί είδους τέχνασμα μεταχειρίστηκε ο δολοφόνος...

—Ο κ. Σιμόν Έμπερτ σηκώθηκε, και με έντονο ύφος ίκεσίς στο πρόσωπό του και στη στάσι του, είπε:

—Κύριε διαμερισμάτάρχα, σας υποβάλλω μια εύλαβική παράκλησι: "Επιτρέψτε μου να παρασταθώ στην έμπειρογνωμοσύνη

αυτή, την οποία πρόκειται να ένεργήση ο θαυμαστός ταχυδακτυλουργός!

—Ο κ. Ίνιέτ δίστασε... Η Άστυνομία φυλάγεται πάντα να άνακατεύη τούς ανθρώπους των Γραμμάτων στις ιδιαίτερες υποθέσεις της...

Υπήρχε όμως πιθανότης να της χρειασθί ακόμη, στο μέλλον, ο Σιμόν Έμπερτ... Ο επιφυλλιστογράφος ήταν ο μόνος άμερόληπτος μάρτυς στην υπόθεση αυτή, ο όποιος θά' μπορούσε να αναγνώριση τον Σουριές, αν παρουσιαζόταν ή περίπτωση... "Ισως μάλιστα και να ήταν άπαρτεμάν ή παρουσία του, στην έμπειρογνωμοσύνη που θά' γινόταν, για τούς άνωτέρω λόγους.

Τά σκέφθηκε όλα αυτά, με ταχύτητα άστραπιαία ο κ. Ίνιέτ, κι' άμέσως ύστερα είπε:

—Ευχαρίστως, αγαπητέ μου μαίτρ!... Με μεγάλη μου ευχαρίστησι σας το επιτρέπω... Λοιπόν, όρεθούαρ άπόψε στις έννιά, στη λεωφόρο ντε Τέρν!... *

Στη φυλακή της «Σαντέ»... Ο Κάρλιο καθόταν στο κελλί του, με το κεφάλι χαμηλωμένο, με τά μάτια κλειστά.

Σκεπτόταν τά δυο του κοριτσάκια, τά άφημένα στο έλεος του Θεού κεί κάτω, καθώς και την άρρωστη στο σανατόριο γυναικά του.

Η σιγαλιά της φυλακής τον ένοχλούσε. Άφογκραζόταν με λαχτάρα τον θόρυβο της ζωής, που έρχοταν στο κελλί του άνα μέσα απ' τούς παχές τοίχους του. Κυλούσαν καμινιόν... Σάλπιγγες, κλάξον αυτοκινητών... Τιτυθίσματα σπουργιτών... Τόν κανονικό βηματισμό των δεομοφυλάκων, έξω στον μακρόστενο διάδρομο... Στέναζε διαρκώς:

—"Αχ, Κατερινούλα μου, Λουίζόν μου, κοριτσάκια μου!... "Αχ, Μαρία μου, γλυκειά μου γυναικά!... "Ενας δεομοφυλάξ μπήκε στο κελλί του... Ποιός ξέρει για ποιόν λόγο...

—Ο Κάρλιο δεν τον είδε, γιατί κρατούσε άκόμη τά μάτια κλεισμένα. "Εκείνος τον χτύπησε άνάλαφρα στον ώμο, λέγοντάς του:

—Λοιπόν;... Πώς πάν τά πράγματα;... Δεν είσαι ευχαριστημένος;... Μήπως τυχόν νουσταλγής ή θραυιά της περασμένης Δευτέρας;

—Η βραδυά της περασμένης Δευτέρας!... "Ο φωνόγράφος!... "Ο Άνσέλμο που φώναζε «Βοήθεια!»... Τό αμα... "Η Άστυνομία...

μιά!... Τό έπάνω μέρος του συρταριού... Τά ίχνη έπάνω στο κάθισμα!...

Πόσο μακρυνά του φαινότουσαν όλα αυτά, του Κάρλιο!... "Ανοίξε τά μάτια του και κύτταξε με κάποια ειρωνεία τόν δεομοφυλάκα. "Επειτα, γελώντας το ιδιότροπο παχύ γέλιο του, αποκρίθηκε με ύφος ιδιαίτερας συνεννοήσεως:

—"Οχι, κύριε... Σας βεβαίωω, ότι δεν νουσταλγώ τίποτε απ' αυτά... Άπολύτως τίποτε... "Ο,τι συνέβη τις προάλλες, είναι σωστό δυστύχημα για τόν κύριο Άνσέλμο... "Οχι όμως και για μένα... Σας φαίνεται παράξενος, ίσως;... Κι' όμως αυτή είν' ή αλήθεια!...

VI

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΚΛΕΙΔΩΜΕΝΗΣ ΠΟΡΤΑΣ

Έννιά ή ώρα το βράδυ, και στη λεωφόρο ντε Τέρν, άριθ. 95, οι περισσότεροι απ' τούς ένοίκους έλειπαν. Άλλοι στο θέατρο κι' άλλοι σε συναυλίες. "Οστε ή έπίσκεψις της Άστυνομίας δεν θά' προκαλούσε, εκεί, μεγάλη συρροή περιέργων.

—Ο κ. Ίνιέτ, ο Λεμπρετόν κι' ο Λαρντύ, άνταμώθηκαν μπρος στην έξωπορτα με τόν «Άρχοντα του Μυστηρίου» και με τη Λουκιανή.

—Δεν νομίζετε, κύριε, είπε ο διαμερισμάτάρχη, ότι το θέαμα του αίματοβρεγμένου ακόμη άπαρτεμάν μπορεί να συγκινήση δεσάσεται την κυρία σας;...

—Πιθανόν! αποκρίθηκε ο Άρχων του Μυστηρίου. Κι' είνε πιά πιθανόν ακόμη, γιατί ή γυναικά μου είνε νεαρωτάτης ηλικίας... Είνε πολύ πιά νέα μάλιστα, από δ.τι φαίνεται... Μα θέλησε ή ίδια να ρηθί... Έπέμεινε πολύ... Την πήρα κι' εγώ μαζί μου

λοιπόν, γιατί μπορεί ίσως να μου φανή και πολύ χρήσιμη... Με βοηθεί, ξέρετε, στις παραστάσεις μου... "Εχει μεγάλη πείρα σ' αυτά τά πράγματα!... —Τότε, συμφωνας κι' εγώ!... Περάστε, παρακαλώ, κυρία μου!...

Και μπήκαν μέσα. Άνέθηκαν τη σκάλα. Η θύρα του δευτέρου πατώματος άνοιξε, και φάνηκε στο κατώφλι της ή μητέρα των αδελφών Μπουλφόρ, με την Κατερίνα και τη Λουίζόν γαντζωμένες στο φουστάνι της.

—Μπα;... Έφτασαν πάλι οι «σαραντακορωνάδες»! Ξεφώνησε δυνατά μόλις είδε τούς άστυνομικούς. Μήπως κοπιάσατε να μου ψαρέψετε και κανέναν άλλον, που να μην έχη κάνει τίποτα;... "Εχ, λεβέντες μου!... Έμένα που με βλέπετε, έκλειμα πριν από λίγη ώρα τόν πυργο του Αϊφελ... Προσωρινά, τόν έγω κρύφει στην τάση της ποδιάς μου!... Πώς;... Μ' άκούτε και δεν με πίνετε σκόμα;... "Υστερα από τέτοιο έγκλημα που έκανα;... Χαρά στα μούτσουνα σας!... Και τί κομφοί που μοι είστε!... Και τί όμορφα σκαρπινάκια που φοράτε!... Μικρούλα και κομψά, σαν βαλίτσες ταξειδιού!... Μπα;... Νά και μια πουλαδιά του πεζοδρομίου, μαζί τους;... Καλημέρα σας, ματτάμ!... Σε πολύ όμορφη παρέα βρίσκεστε, μα την πίστι μου!... Και δεν σας ήρθε ακόμη άναγούλα, μαζί τους;... Κι' εσύ, βρε γονδροβάρελο, τί με κυττάζεις έτσι;... Ναι!... Ναι!... Λέω αυτά που λέω, και δεν φοβόμαι κανέναν!...

Τό άπαρτεμάν του Άνσέλμο ήταν πένθιμο, άπαίσιο, κηλιδωμένο παντού με αίμα ξερό. "Ο άέρος εκεί μύριζε από άποσύνθεσι και μούχλα... Άντικείμενα που άνηκαν ρτόν πεσάμμενο, βρισκόντουσαν πεταγμένα δώ κι' εκεί... "Ενα μπαστούνι... Ένα καπέλλο... Κομπιτά μανικετιών...

Νόμιζε κανένας, πώς θά'νοιγε από στιγμή σε στιγμή καμιά πόρτα, κι' ό χορευτής θά' παρουσιαζόταν!

Τό γιλέκο, το όποιο είχε προκαλέσει τό σταμάτημα του φωνογράφου βρισκόταν πλάγι σ' αυτόν διπλωμένο με έπιωέλεια...

Σε όλα εκεί μέσα, ή σκόνη είχε άπλωθί πυκνή. Η έντύπωσις του θεάματος αυτού ήταν δδυνήρη, θλιβερή. "Ωστόσο, ή Λουκιανή φαινόταν σαν να μην ήπηρεαζόταν και πολύ. Άλλωστε, ύπήρχε κάτι στα κινήματά της και στη στάσι της, τό άλλόκοτο... Κάτι το μηχανικό, τό αυτόματο, τά όποία δεν έφευγαν την προσοχή του κ. Ίνιέτ.

—Χι... Παλεύει με όλη τη δύναμη της θελήσεώς της, για να νικήση τη συγκινήσι της! μουρμούρισε για μία στιγμή ο διαμερισμάτάρχη.

Κι' έπειτα είπε, φωναχτά, στον Άρχοντα του Μυστηρίου:

—Κύριε Μουρά, ξέρετε τις λεπτομέρειες της υποθέσεως;... Άν έπιθυμήτε τυχόν συμπληρωματικές πληροφορίες, τις όποιες δεν άνέγραψαν ή έφημερίδες, είμεθα προθυμάτοι να σας τις παράσχωμε!

—Σας ευχαριστώ, κύριε... Πρώτα-πρώτα θά' επιχειρήσω ν' άκούσω τη βουθή άφήγησι, την όποία θά' μου κάνει αυτό το δωμάτιο με όλα αυτά τά αντικείμενα που χι... Άν δεν φωτιστώ ίκανοποιητικά από αυτή την έρευνά μου, τότε ίσως να σας παρακαλέσω για μερικές διασαφήσεις!...

Η σιδερένια πόρτα βρισκόταν ακόμη στους «μεντεσέδες» της, με σπαρμένους γύρω της ασθέστες απ' τόν τοίχο.

—Ο ταχυδακτυλουργός την τράβηξε προς τό μέρος του, την σκούνηξε έπειτα, και πάλι την έσαντραβήξε, και πάλι την έσανκούνησε.

Τόν άκούσαν έπειτα να μουρμουρίζη στη Λουκιανή: —Τί λές εσύ, γι' αυτήν την πόρτα; Θυμάσαι καλά τό σκέπαμα του «Σεντοκιού των Ίνιδων»;

Τη στιγμή εκείνη κάποιος χτύπησε στην πόρτα. Ήταν ο θυρωρός μπαρμπα-Λανσάρ:

—Είνε κάποιος έξω, είπε, ο όποιος σώνει και καλά θέλει να μπη... Είνε πολύ κακοντυμένος... Άπαράλλαχτος σαν καλλιτέχνης της Μονμάρτης... Παρ' όλο που τού λέω, ότι είστε πολύ άπασχολημένοι, εκείνος έπιμένει... Λέει πως τούχετε δώσει ραντεβού εδώ!...

Άκούστηκε τότε άπένω ή ρινόφωνη όμιλία του Σιμόν Έμπερτ, ο όποιος εφώνιζε:

—Ναι, τού λέω και τό έπιμένω... Μοψχετε δώσει ραντεβού εδώ... Καλησπέρα σας, κύριε διαμερισμάτάρχα... Καλησπέρα σας, κύριοι!...

—Ω, συγγνώμη, αγαπητέ μου μαίτρ! Έκανε τότε ο κ. Ίνιέτ.

Συγγνώμη!... Ξέχασα να είδοποιήσω σχετικώς για σας, τό θυρωρό... Δεν τόν φανταζόμουν τόσο πολύ εδουσιειόητο!... Καί τώρα, επιτρέψτε μου, να σας συστήσω: "Η κυρία Μουρά... "Ο κύριος Σιμόν Έμπερτ, ο μεγάλος μυθιστοριογράφος!... Άπ' εδώ έπίσης ο κύριος Μουρά, σύζυγος της κυρίας, ο «Άρχων του Μυστηρίου», ξέρετε, κι' απ' εδώ οι δυο συνεργάται μου Λαρντύ και Λεμπρετόν!...

Μόλις τελείωσαν επιτέλους ή παραπάνω παρουσιάσεις, ο Σιμόν Έμπερτ έσφιξε ένεργητικά, παράφορα, τό χέρι τού ταχυδακτυλουργού, ξεφωνίζοντας:

—Ω, κύριε Άρχοντα του Μυστηρίου!... Παρακολούθησα τις παραστάσεις σας, κι' έμεινα άποσθολαμένος... Τίποτε δεν κατάλαβα, μα τό Θεό!... Τά γυμνάσματά σας είνε τόσο άπαραστα, τόσο ύπερφυσικά, ώστε αν μου πείτε πως σας υπηρετούν πρόθυμοι σατανάδες, θά' σας πιστέψω έξάπαντος!... Ω, μά είνε υπέρροχος, αμίμητος, άπαράμιλλος... Μα, έξακολούθηστε, σας παρακαλώ, τη δουλειά σας.

—Ο ταχυδακτυλουργός έπειτα απ' τη θύελλα αυτή των φιλοφρονημάτων, ανέθηκε σε μία καρέκλα, κι' έξήτασε τό κενό έκείνο διάστημα—μεταξύ πόρτας κι' όροφής—τό όποιο ήταν πλάτους μόλις ένός έκαστοστομέτρου. Βεβαιώθηκε, κατόπιν ότι τά κλειδιά συστήματος «Μπαίλ» μπορούσαν να χωρέσουν άνάμεσα στο κενό αυτό, αν τά έσπράχνε κανένας με δύναμη.

—Έπειτα: —Θά' επιθυμούσα, είπε, να δώ τό κουτί και τά κλειδιά!

Πλησίασε τό κουτί σε μία λάμπα και δοκίμασε τη λειτουργία του καλύμματός του άφρετες φορές... "Επειτα άναζήτησε, μήπως ύπήρχαν τυχόν μυστικά έλατήρια... "Υστερα έξέτασε λεπτομερώς τό βάθος τού κουτιού...

Τότε χαμογέλασε: —Κύτταξε! είπε στη Λουκιανή, Συμβαίνει αυτό ακριβώς, που εγώ προβλέψα!

Χαμογέλασε κι' εκείνη, άπαντώντας:

—Σωστά!... Δίκηό έχαις!...

—Ο κ. Ίνιέτ όμως, πρόσεξε ότι τό χαμόγελό της ήταν πονεμένο, προσποιητό, σαν να τό προκαλέσε δδυνήρη και κρυφή ψυχική προσπάθεια...

Τότε ο Άρχων του Μυστηρίου ξανάπε:

—Κύριε διαμερισμάτάρχα, για να έπαγγελματιά της λευκής μαγειίας, ή διαλεύκανσις του παρόντος αίνιγματος δεν παρουσιάζει καμιά δυσκολία... Έλπίζω ότι έπέτυχαι στις έρευνές μου... Είχα ήδη σχηματίσει, απ' την άνάγνωσι των εφημερίδων μία ύποψία, την όποία παρ' όλίγον να σας γνωστοποιήσω άμέσως, τότε... Προτίμησα όμως να σιωπήσω, ως τη στιγμή που θά' την επαλήθευα... Έπρεπε πρώτα να έξέτασω την πόρτα, κι' έπειτα τό σπαστικό αυτό τού κουτιού...

—Και άνακαλύψατε τόν τρόπο με τόν όπας ό ένήργησαν οι...

—Ναι, βρήκα τόν τρόπο που μεταχειρίστηκα, για να περάσουν τά κλειδιά άπένω, μέσα στο κουτί αυτό, κι' άνάμεσα απ' την πόρτα... Κυττάξτε τό εσωτερικό τού κουτιού: Στο βάθος του ύπάρχει μία όπη, μικροσκοπική, αλλά φρεσκοκαταμένη.

—Πραγματικά;... Θά'λεγε κανένας ότι την άνοιξαν με μία καρφίτσα!...

—Νά δώ!... Νά δώ, κι' εγώ! πετάχτηκε τότε κι' είπε ο κ. Σιμόν Έμπερτ.

—Λοιπόν, ή τρυπίτσα αυτή της καρφίτσας, αποτελεί για μένα την άπόδειξη που χρειάζομουν... Καί τώρα, αν τό έπιθυμήτε, θά' επιχειρήσω να αναπαραστήω μπροστά σας όλες τις μεθόδους και τά τεχνάσματα, τά όποια μεταχειρίστηκε ο δολοφόνος...

—"Οχι... "Οχι ακόμα! εφώνισε πάλι με λαχτάρα ο κ. Σιμόν Έμπερτ. Περιμένετε πρώτα να ρθώ κοντά σας, πλάγι σας, για να δώ καλύτερα... Καί τώρα, όρατε: Δεν θ' άλλαξα τη θέσι μου από τότε που ήρθα!...

—Δυο εργαλεία μόνον χρειάζομαι, κύριοι! Ξανάπε ο Άρχων του Μυστηρίου. Πρώτα, αυτό το κουβαράκι τού νήματος που ύπάρχει έπάνω στο τραπέζι, και στο όπας, καθώς βλέπω, δεν έδωθι μεγάλη σημασία κατά τις πρώτες άνακρίσεις κι' έρευνες... Κι' ύστερα, έχω ανάγκη μιας καρφίτσας... Νά, παίνομαι μαζί τό μαξιλαράκι αυτό των καρφιστών... Καί τώρα, άκολουθήστε με!...

Οι τέσσερες άνδρες τόν πρόσεχαν με τεταμένο λαϊμό, άγκυμαχώντας κυριολεκτικώς απ' την άγωνία τους.

(Ακολουθεί)

ΠΑΡΑΘΕΝΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Η "ΛΥΚΑΙΝΑ ΤΟΥ ΟΧΑΪΟ"

Μία απροσδόκητη αποκάλυψη. Η τραγική ιστορία του Τσάρλι Χιούγκς. Τα σκοτεινά εγκλήματα μιας Αμερικανίδας. Πώς πέθαναν τα δύο παιδιά της. Το άρσενικό και η ασφάλειος ζωής. Φως στο μυστήριο της σκοτεινής αυτής υποθέσεως! Η σύλληψη και η φυλάκιση της δηλητηριάστριάς. Ποιό θα είναι το τέλος της «μίσσης» Γουέμπ.

ΥΤΕΣ τις ημέρες ή αμερικανικές εφημερίδες είναι γεμάτες με τις περιγραφές μιας σειράς σκοτεινών και συνταρακτικών εγκλημάτων, τα οποία έχουν ως αιματηρή ηρωίδα μια παράξενη γυναίκα, την πασίγνωστη σήμερα «Λυκαίνα του Οχάιο».

Η εγκληματική αυτή γυναίκα φαίνεται πως θα εξακολουθούσε να περιβάλλεται από ένα αδιαιρέστο μυστήριο, αν κατά τη διάρκεια μιας ανακρίσεως για μία άλλη υπόθεση δεν ερχόντουσαν άξαφνα στο φως, ένα σωρό απόρρητες και καταληκτικές αποκαλύψεις.

Μία μέρα, ο μίστερ Λάινος, ο καλύτερος ανακριτής του Κόσσοτον της Πολιτείας του Οχάιο, εξέταζε διαφόρους μάρτυρες για μία κοινή κι άσημαντη υπόθεση: Οι αδελφοί Ρίβερς κατηγορούντο από τους γείτονές τους «επί ύπερβαρείας». Οι άνθρωποι αυτοί δεν είχαν και τόσο καλή φήμη στο Κόσσοτον και φαίνεται πως ήταν αλήθεια ότι είχαν καταλάβει τον κόσμο, μα κανείς από τους μάρτυρες της κατηγορίας δεν τολμούσε να προβεί σε αποκαλύψεις, όταν έφτανε μπροστά στον ανακριτή Λάινος. Τελικά όμως απ' όλους αυτούς τους δειλούς και τρομοκρατημένους μάρτυρες ήταν ένας κάποιος Τσάρλι Χιούγκς, ένας νέος με ξανθά μαλλιά κι' άθωα παιδικά μάτια, που περπατούσε με δεκανίκια. Ο ανακριτής, λοιπόν, μπροστά σ' αυτόν τον άνακτο, δεν ήταν τόσο συμπληρωτικός, έβλεπε για μία στιγμή την υπόθεση των αδελφών Ρίβερς και τον ρώτησε μ' ενδιαφέρον:

— Γιατί περπατάτε με δεκανίκια; Μήπως έχετε πέσει θύμα κανενός ατυχήματος;

— Όχι, μίστερ Λάινος, δεν έπεσα θύμα δυστυχήματος... Απλούστατα, η θεία μου υπερεκτιμή να με δηλητηριάσει με άρσενικό!... το έζηγησε ο Τσάρλι Χιούγκς.

Ο ανακριτής τινάχτηκε σαστισμένος από τη θεία του.

— Τι έπιασε; ρώτησε τον μάρτυρα κατάκλητος.

— Έπια ότι η θεία μου θέλησε να με δηλητηριάσει, έκανε ο Τσάρλι Χιούγκς. Κι' έγινε θάνατος πως γλίτωσα από τα νύχια του θανάτου...

Κι' έτσι, μ' αυτή την απροσδόκητη αποκάλυψη, άρχισε να φωτίζεται σιγά-σιγά το σκοτεινό μυστήριο μιας άλλης υποθέσεως. Η θεία του Τσάρλι Χιούγκς ήταν αδελφή των μυστηριωδών Ρίβερς. Παραδόξως όμως όσο οι γείτονές τους μισούσαν αυτούς τους δυο υπόπτους αδελφούς, τόσο λατρεύανε την αδελφή τους, την «μίσση» Γουέμπ, μία τραγική γυναίκα, που είχε χτυπηθεί σκληρά από τη μοίρα. Μέσα σε λίγες εβδομάδες η «μίσση» Γουέμπ είχε χάσει το γιο της "Έμπερτ και την όμορφη κόρη της Τζόαν!...

Ο "Έμπερτ, σε ηλικία είκοσι χρόνων, είχε αρραβωνιαστεί με μία χαριτωμένη νέα του Κόσσοτον. Ήταν ένα από και τρυφερό είδωλο, που θα κατέληγε σε γάμο. Μα η «μίσση» Γουέμπ, στην αρχή, δεν ήθελε αυτή την ένωση.

— Ο "Έμπερτ είναι μικρός ακόμη..., έλεγε κάθε τόσο.

Έπειτα όμως υπεχώρησε, μπροστά στην τρελή αγάπη των δυο νέων.

Σπάθηκαν λοιπόν οι προσκήσεις για το γάμο, όταν άξαφνα, την παραμονή της στέφνης, ο "Έμπερτ σοφίστηκε καταγής σπαράζοντας από σπληνούς κι' αβυσσάρχους πόνους. Ο γιατρός, παρ' όλης της προσπάθειάς του, δεν μπόρεσε να καταλάβει από τί είχε αρρωστήσει. Κι' έ-

τσι, ύστερ' από ένα πολύωρο ψυχροράγισμα, ο "Έμπερτ πέθανε με τον πιο μυστηριώδη και τον πιο ανεξήγητο τρόπο.

Τι τραγωδία αυτός ο θάνατος! Όλοι οι κάτοικοι του Κόσσοτον, με δάκρυα στα μάτια, ακολουθούσαν το φέρετρό του ως το νεκροταφείο. Εκεί, μπροστά στο νεοκαμμένο τάφο, η «μίσση» Γουέμπ έπαθε μια τρομερή νευρική κρίση και λιποθύμησε πάνω στο φέρετρό του παιδιού της...

Μα για κακή της τύχη, ύστερ' από λίγες εβδομάδες, πέθανε κι' η κόρη της Τζόαν από την ίδια παράξενη αρρώστια. Η Τζόαν είχε κάνει έγχειρση σπληνοεκτομής, ή οποία είχε πετύχει. Η Τζόαν, λοιπόν, ύστερ' από δυο μέρες, μεταφέρθηκε στο σπίτι της τελειώς καλά, όταν άξαφνα «εξαναστήθηκε» και πέθανε κι' αυτή, σπαράζοντας από φριχτούς πόνους. Ο χειρουργός τότε είχε χάσει μπροστά σ' αυτόν τον απροσδόκητο θάνατο,

Οι μυστηριώδεις άγνωστοι έβγαψαν τον "Έμπερτ...

και δίχως να κάνει καμιά ιστορία, υπέγραψε ένα πιστοποιητικό στο οποίο έλεγε ότι η Τζόαν Γουέμπ είχε πεθάνει «εξ αιτίας μιας έγχειρήςσεως». Ακόμα μια φορά λοιπόν οι κάτοικοι του Κόσσοτον έδειξαν τη συμπάθειά τους στην τραγική «μίσση» Γουέμπ, πηγαίνοντας στην κηδεία της κόρης της. Έπειτα, σιγά-σιγά, οι δυο θάνατοι ξεγράφησαν κι' η «μίσση» Γουέμπ αποσύρθηκε από τη ζωή, βυθισμένη όπως ήταν στο πένθος της...

Κι' όστόσο ο Χιούγκς, με μία άπιστευτη ψυχραιμία, δεν δίστασε να κατηγορήσει μπροστά στον ανακριτή τη θεία του ως δηλητηριάστρια!

— Ο μίστερ Λάινος δεν θέλησε να πιστέψει σ' αυτή την κατηγορία. — Μα γά, συλλογιστήτε καλά τι λέτε..., είπε στον μάρτυρα. Καταλαβαίνετε πόσο μεγάλη είναι η ευθύνη σας; Αυτό το άσπιο μπορεί να σας στοιχίσει πάρα πολύ ακριβά...

— Μίστερ Λάινος, του απάντησε σοβαρά ο Τσάρλι Χιούγκς. Δεν αστειεύομαι διόλου!...

— Έ, τότε, εμπρός! Δηγήστε μου πως συνέβησαν αυτά τα περίεργα γεγονότα... Μα σάς προειδοποιώ: Αν μου πείτε ψέματα, θα σάς στείλω στη φυλακή!...

— Σύμφωνα! Έκανε ο Χιούγκς. Άκούστε, λοιπόν: Όταν η θεία μου έλασε και τα δυο της παιδιά, δεν μπορούσε να υποφέρει τη μοναξιά του σπιτιού και της ζωής της και με κάλεσε κοντά της. Είχαμε δοφαναό. Ζούσα κοντά σε μία φτωχή συγγενή μου και φυσικά δέχτηκα με μεγάλη χαρά την πρόσκληση της θείας μου. Στην αρχή τώρα δεν είδα τίποτα το παράξενο στην ήσυχη ζωή της. "Ύστερα όμως από λίγο καιρό η «μίσση» Γουέμπ άρχισε να με συμβουλεύει να ασφαλίσω τη ζωή μου. Εγώ δέχτηκα στο τέλος, μα δεν είχα λεφτά να πληρώσω την πρώτη δόση και γι' αυτό την πληρώσε εκείνη.

— Η «μίσση» Γουέμπ;

— Μάλιστα, η θεία μου. Έπειτα, όταν πέρασε πάλι λίγος καιρός, με έστειλε ν' αγοράσω άρσενικό από ένα γνωστό της φαρμακοποιό, γιατί οι ποντικοί, όπως έλεγε, είχαν αφανιστεί το κελό της. Έπίσης μου παρήγγειλε να πάρω από το φαρμακείο και μερικές καροφλές από Τελαίνα. Εγώ έκανα ότι μου είπε, δίχως να την υποπτεύομαι... Άξαφνα όμως, έδω και δυο μέρες, μ' έπιασαν τρομεροί πόνοι, από τους οποίους λίγο έλειψε να πεθάνω... Μα μ' έσωσε ευτυχώς ένας γιατρός, μ' ένα έμετικό...

— Τι του είπε η «μίσση» Γουέμπ; ρώτησε ο ανακριτής.

— Ότι είχα δηλητηριαστεί με άλκοολ κακής ποιότητας... του απάντησε χαμογελώντας ο Τσάρλι Χιούγκς. Κι' εγώ, είνε η αλήθεια, ότι δεν διαμαρτυρήθηκα. Μα ύστερα ήρθε στο νου μου το άρσενικό. Και τότε θεώρησα καλό να παρατήσω μονάχη τη θεία μου. Αυτή λοιπόν η άπαιστη δηλητηριάσεως μου πείραξε το νευρικό σύστημα και μου παρέλασε τα πόδια... Γι' αυτό περπατώ με δεκανίκια...

— Περιέργα! Ποιόν περίεργα είναι όλα αυτά!... Έκανε ο ανακριτής Λάινος. Μα γιατί δεν καταγγέλλετε στην αστυνομία την «μίσση» Γουέμπ;

— Γιατί φοβόμουν τους θεούς μου...

— Τους αδελφούς Ρίβερς;

— Μάλιστα, μίστερ Λάινος. Μου είχαν πη πως θα με σκότωναν αν τυχάνε να φληναύσω καμιά φορά. Και τώρα πρόκειται να με προστατεύετε... Να με γλυτώσετε από την έκδωσή τους...

— Μείνετε ήσυχος! το απάντησε ο ανακριτής. Δεν θα πάθετε τίποτα. Και τώρα, εμπρός! Φως σ' αυτή τη σκοτεινή υπόθεση!...

— Περιέργα! Ποιόν περίεργα είναι όλα αυτά!... Έκανε ο ανακριτής Λάινος. Μα γιατί δεν καταγγέλλετε στην αστυνομία την «μίσση» Γουέμπ;

— Γιατί φοβόμουν τους θεούς μου...

— Τους αδελφούς Ρίβερς;

— Μάλιστα, μίστερ Λάινος. Μου είχαν πη πως θα με σκότωναν αν τυχάνε να φληναύσω καμιά φορά. Και τώρα πρόκειται να με προστατεύετε... Να με γλυτώσετε από την έκδωσή τους...

— Μείνετε ήσυχος! το απάντησε ο ανακριτής. Δεν θα πάθετε τίποτα. Και τώρα, εμπρός! Φως σ' αυτή τη σκοτεινή υπόθεση!...

— Περιέργα! Ποιόν περίεργα είναι όλα αυτά!... Έκανε ο ανακριτής Λάινος. Μα γιατί δεν καταγγέλλετε στην αστυνομία την «μίσση» Γουέμπ;

— Γιατί φοβόμουν τους θεούς μου...

— Τους αδελφούς Ρίβερς;

— Μάλιστα, μίστερ Λάινος. Μου είχαν πη πως θα με σκότωναν αν τυχάνε να φληναύσω καμιά φορά. Και τώρα πρόκειται να με προστατεύετε... Να με γλυτώσετε από την έκδωσή τους...

— Μείνετε ήσυχος! το απάντησε ο ανακριτής. Δεν θα πάθετε τίποτα. Και τώρα, εμπρός! Φως σ' αυτή τη σκοτεινή υπόθεση!...

— Περιέργα! Ποιόν περίεργα είναι όλα αυτά!... Έκανε ο ανακριτής Λάινος. Μα γιατί δεν καταγγέλλετε στην αστυνομία την «μίσση» Γουέμπ;

— Γιατί φοβόμουν τους θεούς μου...

— Τους αδελφούς Ρίβερς;

— Μάλιστα, μίστερ Λάινος. Μου είχαν πη πως θα με σκότωναν αν τυχάνε να φληναύσω καμιά φορά. Και τώρα πρόκειται να με προστατεύετε... Να με γλυτώσετε από την έκδωσή τους...

— Μείνετε ήσυχος! το απάντησε ο ανακριτής. Δεν θα πάθετε τίποτα. Και τώρα, εμπρός! Φως σ' αυτή τη σκοτεινή υπόθεση!...

— Περιέργα! Ποιόν περίεργα είναι όλα αυτά!... Έκανε ο ανακριτής Λάινος. Μα γιατί δεν καταγγέλλετε στην αστυνομία την «μίσση» Γουέμπ;

— Γιατί φοβόμουν τους θεούς μου...

— Τους αδελφούς Ρίβερς;

— Μάλιστα, μίστερ Λάινος. Μου είχαν πη πως θα με σκότωναν αν τυχάνε να φληναύσω καμιά φορά. Και τώρα πρόκειται να με προστατεύετε... Να με γλυτώσετε από την έκδωσή τους...

— Μείνετε ήσυχος! το απάντησε ο ανακριτής. Δεν θα πάθετε τίποτα. Και τώρα, εμπρός! Φως σ' αυτή τη σκοτεινή υπόθεση!...

— Περιέργα! Ποιόν περίεργα είναι όλα αυτά!... Έκανε ο ανακριτής Λάινος. Μα γιατί δεν καταγγέλλετε στην αστυνομία την «μίσση» Γουέμπ;

— Γιατί φοβόμουν τους θεούς μου...

— Τους αδελφούς Ρίβερς;

— Μάλιστα, μίστερ Λάινος. Μου είχαν πη πως θα με σκότωναν αν τυχάνε να φληναύσω καμιά φορά. Και τώρα πρόκειται να με προστατεύετε... Να με γλυτώσετε από την έκδωσή τους...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Ο "ΜΟΙΡΑΙΟΣ", ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΣΑΙΝ - ΝΤΕΝΙ

(Η γυναίκα και τα σκοπεύει την εποχή της πρώτης Αυτοκρατορίας στη Γαλλία)

Ο 1809, ο περίφημος Φουσέ, ο ύπουλος της αστυνομίας του Ναπολέοντος, έλαβε από τη Λεωφία μία συνταρακτική έκθεση: ο σατανικός Σαίν-Ρεζάν, ένας από τους καλύτερους κατασκόπους του στο έ-ξωτερικό, του έγραφε ότι ένας μυστηριώδης Ολλανδός έτοιμαζόταν να τυπώσει έναν τρομαχτικό λιθέλλο κατά το Ναπολέοντος.

Ο Φουσέ, ή «γρήα άλεπού» της πρώτης αυτοκρατορίας, διά-θασε και ξαναδιάβασε με προσοχή τις αποκαλυπτικές δηλώσεις του Σαίν-Ρεζάν. Κι' έπειτα, έτρεξε άμέσως να δείξει αυτό το έγγραφο στον αυτοκράτορα. Ο Ναπολέων έγινε έξω φρενών και με τη συνηθισμένη του αυταρχικότητα κατέστησε υπεύθυνος το Φουσέ, στην περίπτωση κατά την οποία θα τυπώναν αυτός ο λιθέλλος.

Ο Φουσέ κατάλαβε άμέσως ότι κινδύνευε η θέσις του. Έξα-πέλυσε λοιπόν τα καλύτερα «λαγωνικά» του, τα οποία δίχως πολλές διατυπώσεις έπιασαν κρυφά τον Ολλανδό, έβγαλαν όλο το σπίτι του για να θρούν το χειρόγραφο και τέλει γύρισαν στο Παρίσι, δίχως τον τρομαχτικό λιθέλλο, μα φέρνοντας στον άρχηγό τους τον Ολλανδό.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

Ο Φουσέ προσπαθούσε τότε να τον κάνει να μιλήσει, μα ο συν-τάκτης του λιθέλλου άρνιόταν τα πάντα κι' έκανε πως είχε πέσει τάχα από τα σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια του έλυσαν τη γλώσσα. Ο Φουσέ πήγαινε να τρελλαθεί και θα υπέθελε την παραίτησή του στον Ναπολέον.

ναίκα έφερνε πάντα σε πέρας τις πιο δύσκολες και τις πιο έπι-κινδυνες αποστολές.

Ο Φουσέ την κάλεσε στο γραφείο του, της έδωσε ένα κανο-νικό διαβατήριο, της

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ

Ρενέ Φερουί ήταν δεκαοχτώ χρόνων, όταν έμαθε ότι η 'Αλίκη Μονταργκόλ, η πρώτη του αγάπη, παντρεύτηκε ξαφνικά ένα μακρινό συγγενή της. Ο Ρενέ, στην αρχή, ένοιωσε μία άπεριγραπτη πίκρα, σαν να τον είχαν ξεφορτίσει απότομα, δίχως λόγο, από έναν επίγειο παράδεισο. Κι' οι δύο τους είχαν μεγαλώσει στην ίδια έξοχη, κι' έπαιζαν στ' άκρογιάλι ή στο γειτονικό δάσος άμέριμνοι, δίχως να συλλογίζονται ποτέ πως, μία μέρα, μπορούσε να χωρίσουν. Ο

Ρενέ λάτρευε την 'Αλίκη, μά ήταν δειλός, ντροπαλός και δεν είχε τολμήσει ποτέ να της εξομολογηθεί τον έρωτά του. Κι' άξαφνα, ένα φθινόπωρο, χάρισαν. Η 'Αλίκη έμεινε στην έξοχή. Ο Ρενέ γύρισε με την οικογένειά του στο Παρίσι, για να συνεχίσει τις σπουδές του. Τον χειμώνα εκείνο λοιπόν, ο Ρενέ άκουσε τη μητέρα του ένα θρόνυ να λήη από τραπέζι με το πιο άδιάφορο ύφος του κόσμου, στον πατέρα του:

—Έρεϊς; Η 'Αλίκη Μονταργκόλ παντρεύτηκε τον Σερρουριέ, έναν μακρινό συγγενή της. Είναι ένα χαριτωμένο ζευγάρι...

—Ε, θέβαια! Έκανε ο πατέρας του. Έχουν κ' οι δύο τους μία καλή περιουσία και θα ζήσουν ευτυχισμένοι... Μπράβο! Νά ένας ταριαστός γάμος!

—Έπειτα, άρχισαν να μιλούν γι' άλλα πράγματα κι' όταν είδαν τον Ρενέ κατάγλωμο, δεν συλλογίζονταν πια το γάμο της 'Αλίκης.

—Τί έχεις, παιδί μου; τον ρώτησε η μητέρα του.

—Τίποτα... Έκανε ο Ρενέ με σθημένη φωνή.

—Μά πώς! Έσύ είσαι κατακίτρινος! του φώναξε κατάπληκτος ο κ. Φερουί.

—Δεν ξέρω τί έχω... Έκανε πάλι ο Ρενέ. Μ' έπιασε ένας πόνος στο στήθος... Σάν να ραγίστηκε κάτι μέσα μου...

—Πήγαινε καλύτερα να ήουχάσης, παιδί μου, τον συμβούλευε η μητέρα του. Θάνε κανέναν νευρόπονος... Μη σοβάσαι. Θά σε στείλω άμέσως να ρωνάξω το γιατρό...

Ο Ρενέ σηκώθηκε με κόπο άπό την καρέκλα του και παραπατώντας τσάβηξε για την κάμαρά του. Έκεί πέρα τότε, μέσα στο σκοτάδι και τη μοναξιά, άρσιος να κλαίει θουθα τον χαμένο έρωτά του, την πρώτη αγάπη του!

Από τη μέρα εκείνη, ο Ρενέ πήρε την κάτω βόλτα. Η λύπη τον άρρώσισε κ' ύστερ' από λίγους μήνες άρσιος να βήγη. Ο γιατρός λοιπόν συμβούλεψε τους γονείς του να τον πάνε στην έξοχή, πρώτα στη Σαβοΐα κ' ύστερα κοντά στο δάσος του Φονταίν-μπλώ. Ο Ρενέ, άδιάφορος για όλα, έξακολούθησε νάνε θυσιάζοντας, σε μία στυνή μελαγχολία κι' έτσι η άλλαγή του άέρος δεν τον άφέλησε καθόλου.

Μία μέρα τέλος, ο γιατρός δεν θέλησε πια να κρύψει τις άνησυχίες του.

—Πρέπει να τον πάτε σ' ένα σανατόριο... έλεπε στους γονείς του. Η κατάσταση της υγείας του δεν παρουσιάζει καμμία βελτίωση. Μά μπορεί να χειροτερέψει από τη μία μέρα ως την άλλη. Φροντίστε όσο είναι καιρός... Γιατί αλλιώς, δεν θα έχω καμμία ευθύνη...

Η μητέρα του τότε, προσπαθώντας να κρύψει τα δάκρυά της, του έλεπε με τρόπο ότι έπρεπε να πάνε στην Κιανή 'Ακτή, όπου το κλίμα είναι γλυκό κι' ο ήλιος περισσότερος.

Ο Ρενέ κατάλαθε ότι είχε γίνει λόγος για σανατόριο και, χαμογελώντας παράξενα, έλεπε της μητέρας του:

—Πριν φύγω, μαμά, θά ήθελα να δω την 'Αλίκη Μονταργκόλ, δηλαδή την κυρία Σερρουριέ...

—Νά τη δής; Μά γιατί; Έκανε κατάπληκτη η μητέρα του.

—Ω, θά χαϊρώμουν πάρα πολύ άν την ξανάβλεπα, ύστερ' από τόσο καιρό!

«Ιδιωτροπικές άρρώστου!», συλλογίστηκε η μητέρα του. Γιατί όμως να του στερήση αυτή τη μικρή χαρά; Τηλεφώνησε λοιπόν στην 'Αλίκη, η όποια της άπάντησε:

—Μά πολύ ευχαρίστως, κυρία Φερουί! Θάρω να δω τον Ρενέ αύριο το άπόγευμα...

Ο Ρενέ, όλόχαρος, έτοιμάστηκε να την δεχτεί. Κάθε τόσο κύταζε το ρολόι του τοίχου, ανυπόμονος και κάθε τόσο έφριξε μία ματιά στον καθρέφτη για να δει άν ήταν πολύ ώχρo και πολύ άδύνατο το πρόσωπό του. Στις τέσσερες ή ώρα, τ'έλος το ατόκνητο της 'Αλίκης μπήκε στον κήπο της έπαύλειως. Ο Ρενέ έγινε κατακόκκινος από τη χαρά του κι' έτρεξε άμέσως να την προύπαντήσει...

Η 'Αλίκη το άχαμoγέλασε ειρωνικά, όπως του άχαμoγέλουσε άλλοτε, του έλεπε πως δεν είχε τίποτε και κάθισε άπέναντί του στο σαλόνι, για να του κρατήσει λίγο συντροφιά.

Η κ. Φερουί τότε τους άφησε μόνους.

—Στις πέντε, τους έλεπε, θά σάς στείλω το τσάι...

Ο Ρενέ, μόλις βγήκε η μητέρα του, κύταζε στα μάτια την άγαπημένη του και της ψιθύρισε:

—Θά πεθάνω, 'Αλίκη!

—Έλα δά! Έκαν' εκείνη πειραχτικά. Δεν σέ πήραν τα χρόνια καμμένα Ρενέ! Το ξέρεις, κύριέ μου, ότι είσαι τρία χρόνια πιο μικρός από μένα;...

Κατόπιν η 'Αλίκη άρχισε να φλυαρή εύθυμα, για να κρύψει την ταραχή της. Ο Ρενέ δεν είχε άλλάξει και πολύ, μά είχε το χρώμα της άρρώστιας και μία διαφάνεια στο πρόσωπο που σ' έκανε να συλλογίζεσαι το θάνατο.

Η 'Αλίκη μόλις συγκρατούσε τα δάκρυά της...

—Όλοι νομίζουν, 'Αλίκη, τις έσας, έλεπε, ότι είμαι λυπημένος, έπειδή είμαι άρρώστος. Κι' όμως δεν είμαι άλθια. Έγώ είμαι ευχαριστημένος του θά πεθάνω, γιατί έτσι δεν θά ύποφέρω πια... Γιατί να ζήσω;... Μήπως έχω πια καμμία έλπίδα;...

—Μά τί έλπίδα θέλεις, Ρενέ; τον ρώτησε η 'Αλίκη.

—Μήπως ξέρω κι' έγώ;... Έκανε ο άρρώστος. Νά, ήθελα μονάχα να έξω άν θά είχα λ'γη αγάπη, λίγη στοργή, από σένα. 'Αλίκη... Υπέφερα πολύ όταν ο Σούλμπεργκ του δήλωσε ότι, για να είναι πραγματικές Γιαπωνέζες, δεν άρκούσε να φορέσουν τις ραλιές στολές της πατρίδας τους και να χτενίσουν τα μαλλιά τους άπως ή...μαριλάδες τους. Έσπεσε να φορέσουν και τα ματωρικά μετάλλινα σανδάλια, που μεταβόλουν τα πόδια ε...όπλις άλόγου. Άπό τις άναριθμητες λοιπόν Γιαπωνέζες, που είχαν καταλάβει τα «στούντιο», μόνο ελάχιστες δέχτηκαν να ύποβληθούν σ' αυτό το μαρτύριο και να γίνουν κινηματογραφικοί «αστέρες»!...

—Είσαι τρελλός, Ρενέ! Έκανε τρομαγμένη η 'Αλίκη. Έσχνάς λοιπόν ότι, ότι είμαι παντρεμένη, κι' ότι άγαπώ τον άνδρα μου;

Ο άρρώστος χαμογέλασε πικρά.

—Βλέπεις λοιπόν;... ψιθύρισε με ραγισμένη φωνή. Γι' αυτό θέλω να πεθάνω! 'Υστερ' από λίγο θά φύγω για την Κιανή 'Ακτή... Μία μέρα θά λάθης ένα γράμμα... Ένα πένθιμο γράμμα... Ο άνδρας σου τότε θά πει: —Μηδ! Για κύττα!... Πέθανε ο Φερουί!... Κι' έσύ θ' άπαντήσεις: —Ω ήταν πολύ άρρώστος!... Και θά κλάψης λιγάκι... γιατί μία γυναίκα μπορεί να κλάψει για ένα νεκρό, δίχως να κάνει τον άνδρα της να ζηλέψει...

—Μά, Ρενέ, τί θέλεις να κάνω;

—Τίποτα, 'Αλίκη. της άπάντησε με μία θαβεία λύπη ο Ρενέ. Θά πεθάνω.

ήσυχια στην έρημη γωνιά μου, δίχως σκάνδαλα. Κ' η μαμά θά πη —Κάναμε ότι μπορούσαμε για να τον σώσουμε!... Δ'χας να ξέρη...

—Τί να ξέρη;... Έκανε σαστισμένη η 'Αλίκη.

—Ω, την αγάπη μου, τον έρωτά μου! φώναξε με πόνο ο Ρενέ. Μά, νά, άκουσε, 'Αλίκη... Άν σου έλεγαν: —Για να τον σώσετε, δεν ύπάρχει άλλος τρόπος, παρά να του δώσετε μία άπόχωση... Νά του ύποσχεθίτε ότι θά του δώσετε τον έρωτά σας;...

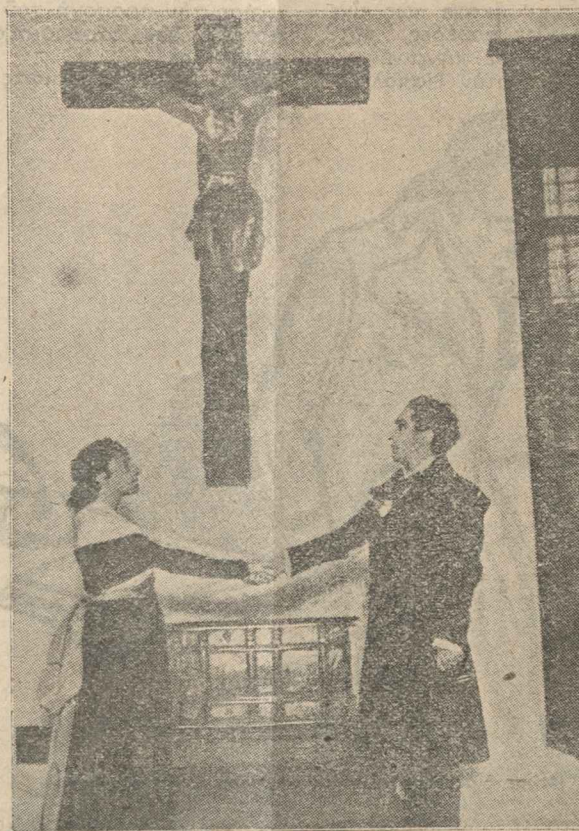
Η 'Αλίκη έσκυψε το κεφάλι, γλωμιάζοντας. 'Αλήθεια, τί είχε να χάσει, δίνοντας μία τέτοια ύπόσχεση; Αφού ο Ρενέ θά πεθάνει σε λίγο; Μία ύπόσχεση θά έκανε εύχαιμένες τις τελευταίες ημέρες του φίλου της. Θά τον έκανε να ξεχάσει το θάνατο... Δεν θά έπρόδιδε άλλωστε κανένα, γιατί δεν είχε την έλπίδα ότι ο Ρενέ θά γινόταν καλά.

—Δεν μού άπαντάς, 'Αλίκη; τη ρώτησε εκείνος με παράταση. Πάει καλά. Τόσο το χειρότερο για μένα...

Η 'Αλίκη τότε, με δάκρυα στα μάτια, άρπαξε το χέρι του Ρενέ και του ψιθύρισε, τρέμοντας σύγκορμη από τη συγκίνηση:

—Είμαι πρόθυμη, Ρενέ, να σου ύποσχεθώ... να σου όρκιστώ άκόμη!...

Εκείνος, πιο γλωμός άπ' ότι ήταν, σηκώθηκε άπ' τη θέ-

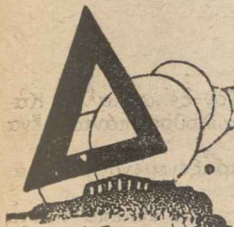

—Σου το όρκίζομαι, Ρενέ! έλεπε η 'Αλίκη.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κενσαρμπολιέ)

Ω και λίγες μέρες οι 'Αθηναίοι ήταν την τύχη ν' απολαύσουν από της θόνης του κινηματοθέατρου «Πάλλας» την τελευταία δημιουργία της Σόλβια Σίντνεϊ, την «Μαντάμ Μπατερφλάι». Προέβεται για την πασίγνωστη όπερα κομίκ του Πουτσίνι, η όποια ανέβηκε στο «Μετροπόλιταν» του Λονδίνου στις 12 Νοεμβρίου του 1906 κι' έσημειωσε καταπληκτική έπιτυχία. Το 1907 τραγουδήθηκε από τον μεγάλο Καρούζο και την Τσεράλντιν Φαρά και από εκείνη την εποχή έξακολούθη να παρουσιάζει άδύνατη και να γοητεύει τους θεατές με την γλυκύτητα της μουσικής της και την ειδυλλιακή ομορφιά της. Ο γνωστός σκηνοθέτης της «Παραμύθων» Μάριον Γκάρντνερ καθιέρωσε να δημιουργήσει, ύστερ' από κοπαστικές μελέτες, την «Μαντάμ Μπατερφλάι» σε φιλιμέτα και να της δώσει όλη τη χαρά και την έξοτική ομορφιά της. Άπο 'Ανατολής, όπου έαυτολύσεται η υπόθεσίς της, σ' αυτό το ύπεροχο φιλμ πρωταγωνιστούν επίσης ο Γκάρντνερ και ο Τσάρλντ Ρούγγλες.

Για το «γρόσιας» της «Μαντάμ Μπατερφλάι» χρειάστηκαν βέβαια ένα σωρό Γιαπωνέζοι. Κι' ο Σόλβια Σίντνεϊ, ένας εκ των διεψυγμένων της «Παραμύθων», θέλησε ν' άγκυράσει πολλές μικρές Γιαπωνέζες,

Ο περίφημος ήθοποιός του κινηματογράφου Έντντ Καντορ

του και την τράβηξε κοντά στον τοίχο, κάτω από ένα μεγάλο 'Εσταυρωμένο.

Έκεί η 'Αλίκη έσφιξε το χέρι του Ρενέ και του όρκίστηκε να του χαρίση την αγάπη της.

—Θά γίνης δική μου, 'Αλίκη; τη ρώτησε κείνος.

—Νά... του άπάντησε με σταθερή φωνή.

—Μου το όρκίζεσαι;

—Σου το όρκίζομαι, Ρενέ!...

Ο Ρενέ τότε έσκυψε και τη φίλησε προφυερά στο μέτωπο...

Έπειτα, ταραγμένος όπως ήταν από τη συγκίνηση, άρχισε να θήχη. Η μητέρα του, έτρεξε άμέσως κοντά του, παραγγέλλοντας στην ύπηρέτρια να τους σερβίρει το τσάι.

«Υστερ' από δεκαοχτώ μήνες, η 'Αλίκη Σερρουριέ, πήρε ένα τηλεφώνημα:

—Εδώ, η κυρία Φερουί!... Άγαπητή μου, 'Αλίκη, ο γιός μου έγινε τελείως καλά. Θάρθη αύριο από την Κιανή 'Ακτή... Μά παρακάλεσε λοιπόν να σου τηλεφωνήσω την ευχάριστη είδηση...

Η 'Αλίκη κρέμασε το άκουστικό και κάρφωσε τα μάτια της στο κενό, σαν χαμένη. Έπειτα συλλογίστηκε τον όρκο της, τον άνδρα της, το παιδί της, κι' άρχισε να κλάει πικρά, σαν τρελή από την άπελπισία της. Εκείνο το ξαφνικό τηλεφώνημα την είχε κάνει να χάσει τα λογικά της... Και το ίδιο θρόνυ, δίχως να ξέρη τί κάνει πήρε μία μεγάλη δόσι θερονάλ για να κοιμηθί, θαβεία, να ξεχάσει... Μά δεν ξόπνησε πια από αυτόν τον τραγικό και μοιραίο ύπνο της.

POMPIER NTIENTONNE

Χάρης στη «Μαντάμ Μπατερφλάι», η συλλογή των μουσικών όργάνων της «Παραμύθων» πλουτίστηκε και με δυο σπάνια τέχνες Γιαπωνέζικα όργανα: το «Σαμίσεν» και το «Κύτο». Το πρώτο είναι ένα είδος στενόμακρης κιθάρας. Το δεύτερο μοιάζει με το ξυλόφωνο. Με αυτά τα μουσικά όργανα οι Γιαπωνέζοι τραγουδούν τα έρωτικά τραγούδια της πατρίδας των ή έξιτορούν τα ήρωικά κατορθώματα των παλιών πολεμιστών τους.

Η Σόλβια Σίντνεϊ, ως «γκέισσας» Σό-Σό-Σάν, που σημαίνει «επειταλούδα», μάς άπεκάλυψε ότι έπιτυγχάνει έξαιρετικά στους Γιαπωνέζικους ούλους περισσότερα κι' απ' αυτήν άκόμη την Άναμπίλλα, την πρωταγωνίστρια της «Ναυμαχίας» του Κλάιντ Φαφέρ. Φοράει με τόση χαρά τα πολύτιμα κοστούμια της «γκέισσας», με τους πελαργούς, τις λίνες και τα δένδρα, που έχουν ζωγραφισμένα πάνω τους, ώστε νομίζει κανείς ότι είναι μια πραγματική Γιαπωνέζα χορεύτρια.

Και τώρα άς δώσουμε μερικές πληροφορίες για τους πρωταγωνιστές αυτής της μεγάλης δημιουργίας της «Παραμύθων».

Ο Γκάρντνερ γεννήθηκε στην 'Αγγλία κι' έκανε την εμφάνισή του σ' ένα σωρό κομωδίες. Έπειτα πήγε στην 'Αμερική για να κάνει την τύχη του. Στην αρχή έπαιξε σε διάφορα θέατρα του Μπροντγουάι και τέλος έγινε ο παρτενάρ της Ζαννέτ Μόντ Νόβλιν. Το πρώτο φιλμ που «γρόσιε» για την «Παραμύθων» ήταν η «Ωμορφη Νύχτα». Ο Γκάρντνερ είναι ένας από τους πιο μεγάλους γόητες της θόνης. Το άριονικό κι' άλλη, τικό σώμα του, οι πρόποι του κι' η σαγηνευτική όμορμία του έχει κροιολεγκνάως έστρελλάνει τις θαυμάστριές του.

Ο Τσάρλντ Ρούγγλες πάλιν γεννήθηκε στο Λος Άντζελες και στην αρχή σκούδαζε μ' έξαιρετική επιμέλεια ιστοική και χιούμα στο Παρεκκλήσιο της Καλλιφόρνιας. Δεν άργησε ωστόσο ν' ανακαλύψει το θεατικό ταλέντο του. Και μία μέρα έγκατέλειψε τα σκηνικά και τις χιούμες συνθέσεις και άρχισε στην περιπετειώδη ζωή του καλλιτέχνη. Έκα-

νε την πρώτη εμφάνισή του στον 'Αγιο Φραγκίσκο. Κατόν έλαβε μέρος σε μία θεατρική περιοδεία στην Καλιφόρνια και τέλος στη Νέα Υόρκη υπέγραψε το πρώτο έπιτυχές συμβόλαιό του με τα «στούντιο» του Χόλλυγουντ.

Η Τζίν Χάρλσον κι' ο Κλάρκ Γκέμπλ, «αυριζόντι» σήμερα στα «στούντιο» της «Μέτρον» ένα κανονικό φιλμ τόσο έπιμελημένο, που θά σημειώσει μεγάλη έπιτυχία.

Ο κινηματογράφος, ως γνωστόν, άπολαύει πάντα τις προσπάθειες της έπαγης του. Όλα τα σενάρια είναι γραμμένα σύμφωνα με την νοοτροπία του σημερινού κοινού. Ο έρωας και το έγκλημα παρουσιάζονται σ' αυτά όπως άκραιβός και στην πραγματικότητα. Άλκιμ και τα έπισημικά φιλμ δίδουν μία πιστή άναπαράσταση των προπαθειών των διασημών έπισημόνων για την διαφάνει των σκοτεινών μηχανών ή των αταρμμάτων του τους άπαροχού. Η μαγία του άεαυτλάνου, που έχει έσπερδάνει σήμερα τον Παλιό και τον Νέο Κόσμο, δεν έμεινε βέβαια άνεμετάλλακτη από τον κινηματογράφο. Έχουν «γυμνάσει» τελευταίως άπειρα φιλμ με ύποθεσεις τα κατορθώματα των διασημών «άστρων» της αεροπορίας. Ένα τέτοιο έργο «γυμνάζει» τόσο στα «στούντιο» της «Μέτρον». Σ' αυτό το φιλμ πρωταγωνιστούν ο Ουάλλας Μπέρν κι' ο Φράνκο Τόν και είναι αφιερωμένο από ένα πασίγνωστο έργο του συγγραφέως Τζόν Μόνκ Σήντρες.

ΣΤΟΝ «ΜΙΚΡΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ» ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

ΕΝ' ΑΓΡΙΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

Μία παραμυθένια ακρογιαλιά κοντά στην Τύνιδα. Το μακρόνιο εύρημα του Μουσουλμάνου Μαχμούτ 'Αλ Σουλεϊμάν. Το πακετταρισμένο πτώμα ενός άγνωστου. Το δράμα δυό έρωτων μένων. 'Η συνταρακτικές άπεικαλύψεις του 'Αμερικανού Ουίλλιαμ Γκλότερ. 'Η άνατριχιαστική τιμωρία ενός επίορκου, κλπ.

ΤΟ Κορμπούς, που βρίσκεται σαράντα οχτώ χιλιόμετρα μακριά από την Τύνιδα, σε μία μαγευτική παραλία, μαζεύονται κάθε χρόνο απ' όλο τον κόσμο να σωροί πλούσιοι ξένοι που άγαπούν τις παράδοξες περιπέτειες της 'Αφρικής. Θεραπεύοντας τους ρευματισμούς τους, έχουν συγχρόνως την αυταπάτη ότι ζουν μέσα στις άγριες ζουγκλες της Μαύρης 'Ηπείρου κι' ότι εξακολουθούν ακόμη να κυνηγούν θήρια, όπως όταν ακόμη ήταν νέοι. Οι διευθυντές των μεγάλων ξενοδοχείων που είναι κι' ιδιοκτήτες των Ιαματικών πηγών του Κορμπούς, προσπαθούν να διασκεδάσουν όσο μπορούν καλύτερα την πλήρη των επισκεπτών τους. Έχουν μεταβάλει αυτή την γραφική πόλη της 'Αφρικής σ' ένα μικρό παράδεισο, στον οποίο μπορεί να βρει κανείς ότι και να επιθυμήσει. Οι άγριοι φύλαχοι της ερήμου τους στέλνουν κάθε χρόνο τους καλύτερους παλαιστήδες τους για να επιδείξουν όλη την σκοπευτική τους ικανότητα κι' οι αλμοχαρείς Τουαρέγκ στον Ιππόδρομο του Κορμπούς κάνουν πραγματικά θαύματα με την Ιππευτική Ικανότητά τους. Τη νύχτα όμως, αυτή η παραλιακή πόλις θυβίζεται σ' ένα σκοτεινό κι' ανεξιχνίαστο μυστήριο, που σαγηνεύει τις Ευρωπαϊκές και τις 'Αμερικανίδες και παρασύρει τους πλούσιους γιουούς των ξένων σε παράδοξες περιπέτειες. Αυτός ωστόσο ο «μικρός παράδεισος» αναστατώθηκε δώ και λίγες μέρες από ένα μακάθριο εύρημα ενός Μουσουλμάνου, το οποίο ήταν άφορμη ν' ανακαλυφθεί μία συνταρακτική ερωτική τραγωδία.

Αυτός ο Μουσουλμάνος, ένας κάποιος Μαχμούτ 'Αλ Σουλεϊμάν, ενώ πήγαινε ένα πρωί από το 'Αϊκ 'Ελ 'Ατρους προς το Κορμπούς τραγουδώντας τα μακρόσυρτα και μελαγχολικά τραγούδια της πατρίδος του για να ξεχνάει τη μοναξιά του δρόμου, σταμάτησε απότομα κι' έκανε ένα μορφασμό αηδίας. Μία θαιρεία μυρωδιά ψοφισμού του έσφιγγε την αναπνοή του. Κύτταξε δεξιά κι' αριστερά, προσπαθώντας να καταλάβει από ποιά προήρχετο ή μυρωδιά αυτή και τέλος πίσω από κάτι πυκνούς θάμνους είδ' ένα σωρό πέτρες. Κάποιος τις είχε κουβαλήσει ασφαλώς ως εκεί πέρα. Παραξενεμένος ο Μαχμούτ, τις παραμέρισε με προσοχή, μα δεν άργησε να τ' αχάσει από τον τρόπο του. Είχε διακρίνει κάτ' απ' αυτές το γυμνό σώμα ενός ανθρώπου, γασκισμένο στα τέσσερα και δεμένο σφιχτά με χοντρό σύρμα! 'Ο στυγερός δολοφόνος για να...πακεττάει το θύμα του, το είχε τσακίσει τη σπονδυλική στήλη! 'Εντρομος ο Μαχμούτ 'Ελ Σουλεϊμάν, έτρεξε στο Κορμπούς κι' είδοποίησε την αστυνομία. Δεν άργησε φυσικά από την Ιατροδικαστική εξέταση το πτώματος ν' αποδειχθεί ότι επρόκειτο περί ενός ανατριχιαστικού εγκλήματος. Το θύμα, εξακριβώθηκε ότι είχε θανόντα κάτω από εκείνο το σωρό των λίθων κι' ότι είχε πεθάνει ύστερ' από τρεις ολόκληρες ώρες! 'Εξακριβώθηκε ακόμη ότι το πτώμα ανήκε σ' έναν ανώτατο ηλικίας τριανταπέντε περίπου χρόνων κι' είχε ύψος 1 μ. 68.

Κανείς από τους αστυνομικούς δεν είχε αναγνωρίσει αυτό το πρόσωπο. 'Αναγκάστηκαν λοιπόν να τοιχοκολλήσουν τη φωτογραφία του στους δρόμους του Κορμπούς και ν' αφήσουν έκθεσιμνο το πτώμα του στο Ιατροδικαστικό Λογαστήριο. Ιππώς τυχόν τ' αναγνώριζε κανείς από τους περιόχους. Πέρασαν δυό ολόκληρες μέρες. 'Όλοι αγέδον οι κάτοικοι του «μικρού παραδείσου» είχαν πάει να δουν το πτώμα του άγνωστου. Το ποιά της τσίπης μέρας τέλος, μία νύχτα ανθρωπίνης, μόλις αντίκρυσε τον νεκρό, έβγαλε μία σπαραχτική κραυγή φρίκης κι'

Τό μαγευτικό Κορμπούς

είπε τρέποντας στους αστυνομικούς:

—Αυτός είναι ο ταγματάρχης Νιούμερτ! Τόν ξέχω καλά! Κάθε θράδυ, στο ξενοδοχείο «Μινέρθα» του παλούσα πάντα ένα μπουκέτο άμορφα λουλούδια.

—'Ο ταγματάρχης Νιούμερτ; Έκαναν παραξενεμένοι οι αστυνομικοί.

—Ναι, ναι, τους έθεβαίωσε η ανθρωπιάς. Τόν έβλεπα πάντα μαζί με μία πολύ όμορφη κυρία. Μα δυστυχώς δεν ξέρω τ' όνομά της. Πάντως έμενε στο ίδιο ξενοδοχείο μαζί του.

Οι αστυνομικοί δεν έχασαν καιρό. 'Ετρεξαν άμέσως στο ξενοδοχείο «Μινέρθα» και κατόρθωσαν να πληροφορηθούν πράγματι, ότι πρό ενός μηνός έμενε εκεί πέρα ο 'Αγγλος ταγματάρχης με την φίλη του Μάργκαρετ Βίγκερ. 'Ο Νιούμερτ όμως κι' η Μάργκαρετ είχαν αναχωρήσει με την θαλαμηγό ενός 'Αμερικανού φίλου τους για ένα μακρινό ταξίδι, όπως έλεγαν, στο νησί των πριγκίπων. 'Ο πλούσιος 'Αμερικανός μάλιστα είχε πληρώσει ο ίδιος το λογαριασμό του Νιούμερτ και τόν είχε παρακαλέσει να μη πησέ κανέναν τίποτε γι' αυτό το ταξίδι του. Δεν υπήρχε συνεπώς καμμία αμφιβολία, ότι ο μυστηριώδης φίλος του 'Αγγλου αξιωματικού κάτι ήξερε για το τραγικό τέλος του Νιούμερτ. Οι αστυνομικοί λοιπόν προς ανακάλυψη του πλούσιου 'Αμερικανού, έστρεψαν τις έρευνές τους. Δυό δε από τα καλύτερα λαγωνικά της Γενικής 'Ασφαλείας της Τύνιδας, οι αστυνόμοι Βυλλεμέν κι' Όρμελιέν ανέλαβαν να εξιχνιάσουν την ανατριχιαστική υπόθεση του ταγματάρχου Νιούμερτ. Και πράγματι, χωρίς στη θαυμασία οργάνωση της αποικιακής αστυνομίας κατόρθωσαν να συλλάβουν τον πλούσιο φίλο του ταγματάρχου κοντά στην Ταγγέρη και να τόν φέρουν στην Τύνιδα. Λεγόταν Ουίλλιαμ Γκλότερ. Με ψυχραιμία άκουσε την κατηγορία των ανακριτικών αρχών και δεν άνοιξε το στόμα του, παρά μόνο όταν υπεβλήθη σε τρομακτικά μαρτύρια.

—Ναι, τούς είπα, εγώ έβγαλα να σκοτώσουν τον Νιούμερτ. Είπε μία υπόθεση που μ' απασχολούσε τρία χρόνια, τόν καιρό δηλαδή που θριασκούν ακόμη στη Νέα 'Υόρκη. Είχα γνωρίσει τον ταγματάρχη Νιούμερτ στη Λέσχη των Βιουχχανών. 'Ενας παλιός φίλος μου, με τόν οποίο είχα έρθει εκείνο το θράδυ μαζί τόν είχε συστήσει. 'Ηταν ένας τολμηρός παίκτης του γκόλφ, καλός σκοπευτής και μανιώδης χαρτοπαίκτης. 'Επειδή είχα κι' εγώ τ' α'ια...προτερήματα, γίναμε άχώριστοι φίλοι. Κάθε τόσο τόν καλούσα στο σπίτι μου να φάμε μαζί και να δοκιμάσουμε ποιάς θα κλέψη με περισσότερη τέχνη τόν άλλον στο πόκερ. Τα κατάφερνε δε πάντα να κερδίζει, προς μεγάλη ευχαρίστηση της γυναίκας μου. Αυτός ο θαυμασμός της όμως πώς το φίλο μου ξέν άγχιος να μεταβληθεί σε μία τρυφερή συμπάθεια κι' ύστερ' από λίγο σ' ένα φλογερό πάθος. 'Ο Νιόμερτ, ωστόσο έκανε ότι δεν καταλάβαινε αυτή την τρυφερή αφοσίωσή της. Μία μέρα όμως δεν κρατήθηκε και μου είπε:

—Ουίλλιαμ, δεν μπορώ πια να έρχομαι στο σπίτι σου. 'Η γυναίκα σου, χωρίς τσως κι' εκείνη να τ'ό θέλη, άρχισε να κρατάει απέναντί μου μία στάση, την οποία υποβίβω να παρεξηγήσης. 'Επειδή θέλω να μείνω φίλος σου, σέ παρακαλώ, να μη με προσκαλέσης πια στο μέγαρό σου.

—Εγώ, με την αλήθεια, δεν άνησυχούσα. 'Ηξερα το χαρακτήρα της γυναίκας μου. Διασκεδάσε με τόν Νιούμερτ, όπως ή γάτα με τόν ποινικό. Μία μέρα με τόν θαρρόταν κι' εκείνον, όπως πολλούς φίλους μου. Είπα λοιπόν με καλωσύνη στο Νιούμερτ: ψομε τις σχέσεις μας έξ αιτίας της γυναίκας σου.

—'Οχι, δεν θα διακόμω. 'Αν καταφέρω να σ' αγαπήσω πραγματικά, στη χαρίζω μ' όλη την καρδιά μου. Θέλω όμως να μ' όρκισθής στο λόγο της στρατιωτικής τιμής σου, ότι δεν

θα της πής ούτε μία ερωτική λέξη και δεν θα έπωφεληθής της απουσίας μου. Θα την αφήσης μόνη της να διαλέξει μεταξύ των δυό μας.

—Είμαστε σύμφωνοι, μου είπε ο ταγματάρχης και μου έσφιξε το χέρι μου.

Κι' από εκείνη τη μέρα, εξακολούθησε πάλι να έρχεται στο σπίτι μου. 'Ενα χρόνο όμολογώ ότι διασκεδάσα με τόν κρυφό έρωτά του και με την τρυφερότητα που τού έδειχνε η γυναίκα μου. 'Ενα θράδυ ωστόσο μάταια προσπάθησα να βρω τόν ταγματάρχη στη Λέσχη και να τόν πάρω στο σπίτι μου. 'Υπρεια λοιπόν στενοχωρημένος, γιατί είχα συνηθίσει τη συντροφιά του. Στο σπίτι όμως με περίμενε μία έκπληξη. 'Αντί για τη γυναίκα μου, βρήκα ένα γράμμα της, που με πληροφορούσε ότι έφυγε με τόν μόνο άνθρωπο που αγάπησε στη ζωή της. 'Δεν στενοχωρήθηκα καθόλου για την έγκατάλειψή της. Σκέφτηκα ότι είχε...απαγαγάει τόν Νιούμερτ, μην αντέχοντας στο τρελλό πάθος της. Για να θεσπιασθώ ωστόσο καλύτερα, πήρα με τόν τούς υπηρέτες του μεγάρου. Και τότε έμαθα με λύσσα, ότι ο φίλος μου δεν είχε κρατήσει την υπόσχεσή του. Αυτός είχε πείσει την γυναίκα μου να τόν ακολουθήσει. Δεν τόν φανταζόμουν ικανό γι' αυτή την άτιμία. 'Απεφάσισα λοιπόν να τόν εκδικηθώ σκληρά. Δυό χρόνια άφησα τις δουλειές μου και γύρισα όλο τόν κόσμο για να τόν ανακαλύψω. Τέλος στάθηκα τυχερός. Τόν βρήκα στο Κορμπούς να διασκεδάει με τη γυναίκα μου σαν έρωταιμένοι. 'Η συνάντησή μας δεν ήταν καθόλου δραματική. 'Εμείς οι 'Αμερικανοί ξέρουμε να κρύβουμε καλά τα αισθήματά μας. Προσποιητικά τόν ευχαριστήσαμε και τούς επρότεινα μία ολιγοήμερη έκδρομη με τη θαλαμηγό μου. Δέχτηκαν άνυποπτοι την πρόκλησή μου και μ' άκολούθησαν. Τό ίδιο όμως θράδυ της αναχωρήσεως, συνενώθηκα με μερικους ληστές της ερήμου κι' άφου τούς πλήρωσα καλά, τούς παρέδωκα τόν Νιούμερτ να τόν βασανίσουν. Κι' εκείνο, καθώς θλέπω, κρατήσαν την υπόσχεσή τους. 'Όσο για τη γυναίκα μου, χάθηκε μυστηριώδως από τ'ό θαλαμηγό την ίδια νύχτα. Πολύ φοβόμην μήπως χρησίμευσε ως τροφή στα ψάρια. 'Η γυναίκας θλέπετε κάνουν καμμία φορά την κουταμάρα ν' αυτοκτονούν από ερωτική άπελπισία. Και τώρα, κύριοι, που μάθατε την ιστορία μου, είμαι στη διάθεσή σας. 'Ότι όμως και να πάθω, δεν θα μού κάνει εντύπωση. 'Εγώ μιά φορά εκδικήθηκα τόν ταγματάρχη Νιούμερτ...

...όποια του, άναψε αδιάφορα την πίπα του. 'Η Κι' ο παράδοξος 'Αμερικανός τελειώνοντας την ταν θέσβαιος ότι θα γλύτωνε το θάνατο. Τα δικαστήρια της Τύνιδας κάνουν πάντα τα στραβά μάτια για τους πλούσιους ξένους. Δεν βρέθηκε να τούς χαλούν καθόλου τη διάθεσή τους. 'Εχουν λοιπόν δικήν κι' αυτοί να θεωρούν τόν Κορμπούς ως τόν «μικρό παράδεισο» της Μαύρης 'Ηπείρου.

ΜΑΞ ΦΡΑΝΚ

ΠΙΚ ΝΙΚ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—'Ο κόμης ντε Νεθκέρ, οίκειος του αυτοκράτορος των Γάλλων Ναπολέοντος Γ', αίσθανόταν θαθεία τρυφερότητα προς την πριγκίπισσα Ματθίλδη. Πηγαίνοντας μία ημέρα να την επισκεφθεί, την βρήκε στο σαλόνάκι της να μιλάει σ'έτ-ά-ετ' με τόν συγγραφέα 'Εδμόνδο 'Αμπού—τόν οποίο εκείνη είχε καλέσει σέ πρόγευμα—και κοκκίνισε από ελαφρή ταραχή.

—Μόνον εγώ όρίσκομαι έδώ, κύριε κόμη! Είπε ειρωνικά ο 'Αμπού. Μην είστε λοιπόν ζηλότυπος!

—'Η πριγκίπισσα, ταραγμένη απ' την επιπολαιότητα και την άσπρη ειρωνεία του συγγραφέως, χτύπησε τόν κουβούνι και άπην καμπαριέρα της που παρουσιάστηκε, είπα:

—Σηκώστε τόν πιάτο μου κι' αφήστε στο τραπέζάκι τόν σερίτσιο του κυρίου 'Αμπού μονάχα... Είπε μόνος του αυτός έδω...κάι φυσικά μόνος του θα πρόγευματίστη!

Τό πλήγμα ήταν δεινό, κι' ο γνωστός για τ'ό ματαοδεξία του Γάλλος συγγραφέας έφυγε σαν θρεγμένη γάτα.

—'Όταν ήταν μικρός ο διάσημος ποιητής 'Ερρίκος Χάινε άπεθανόταν τρομερά τη γραμματική, περισσότερο απ' όλα τ'άλλα μαθήματα. 'Η δε προσοχή του κάθε θράδυ, ή οποία έμει-

νε ιστορική, ήταν ή έξης: Γονάτιζε μπρός στον 'Εσταυρωμένο, έμπλεκε τ'ά χέρια του Ικετευτικά και ψιθύριζε:

—Ω, σέ, Χριστούλη μου, βασανισμένη σάν κι' έμένα, δοθήσθαι με να θυμηθώ τ'ά άνώμαλα ρήματα άδριο στο μάθημά μου!

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τό νερό δεν πρέπει να τ'ό θράζουμε σέ σιγανή φωτιά, ούτε να τ'ό άφίνουμε επί πολλήν ώρα να θράξη και να κολλάξη. Γι'αυτί έτσι εξατμίζεται περισσότερο και όσο μένει περιέχει σέ μεγαλύτερη άναλογία τίτανον, σίδηρον και άλλα μεταλλικά συστατικά ή μικροδοκία ύπολείμματα. Τό πολυθρασμένο νερό είναι επιβλαβές στην ύγεια και άνοστήζει τόν καφέ, τ'ό τσάι και άλλα άρωματώδη άφεψήματα.

—'Όταν σφηνωθεί τ'ό γυάλινο θούλωμα στο μπουκάλι και δεν θγαίνει, πρέπει να στάξετε μερικές σταγόνες λαδιού μεταξύ τού θουλώματος και τού λαμιού της μπουκάλας και μετά να θερμάνετε τ'ό στόμιό της σέ φλόγα κεριού.

—'Αν θέλετε να καθαρίσετε τελείως μία μπουτίλλα στην όποία θάζατε άλλοτε λάδι, άρκει να την πλύνετε με βενζίνη και μετά με ζεστό νερό.

Καθαρίζετε τ'ά διαμαντικά και τ'ά χρυσαφικά σας με σαπουνάδα, τ'ά ξεπλένετε με οινόπνευμα και τ'ά άφίνετε να στεγνώσουν, χωρίς να τ'ά σκουπίσετε. 'Ετσι θα λάμπουν σάν καινούργια.

Μπορείτε να ανανεώσετε κάπως τ'ό χρώμα των ξεθαμμένων ύφασμάτων, άν τ'ά τρίψετε ελαφρώστα μ' ένα σφουγγάρι ποτισμένο σέ γλωφοφόρμιο μεθιλιέ.

Για να άναμώσετε τ'ό χρώμα των χαλιών σας, πρέπει, άφου τ'ά χτυπήσετε και τ'ά ξεσκονίσετε καλά-καλά, να τ'ά μουσκέψετε σέ διάλυσι μιάς χολής θωδιού μέσας σέ 10 λίτρες νερό.

Τ'ά από άσπρο φίλνισι κομφοτεχνήματα τού κιτρινίσαν από την πολυκαίρια, ανακατούν τη λευκότητά τους, άν τ'ά τρίψουμε με σπένελλα θουτηγμένη σέ τερβεβενθίνη και μετά τ'ά άφήσουμε στον ήλιο επί τέσσερες ημέρες συνεχώς.

Για να θγάλετε την πρσάνη σκουρία των χαλκικών σκευών σας, πρέπει να τ'ά τρίψετε με μία θούρτσα θουτηγμένη σέ όγρωποιημένη ιαφθαλίνη.

Τ'ά άποτοίγαρα είναι κι' αυτά χρήσιμα. Φυλάγεται τα κι' όταν μαζέψετε άρκετά, τ'ά θράζετε σέ νερό. Τό ζουμί τους είναι ένα κι' ένα κατά της ψώρας των ρυτιών.

Για να ξεμειράσετε τις θριβές σας, κρεμάστε μέσας στο κοτέτσι σας ένα κλαδί κληθρας (aulne). Την άλλη μέρα όλες ή ψείρες θάχουν κολλήσει πάνω στο κλαδί. Τό κλαδί τ'ό καίγεται κατόπιν και θάζετε άλλο μέσας στο κοτέτσι. 'Ετσι, μέσας σέ τρεις-τέσσερες μέρες, ή κόττες σας δεν θα αίσθανόνται καμμία ένόληση.

Τό γάλα δεν ζυγίζει, άν θάζετε μέσας σ' αυτό μερικά ραπα-νόφυλλα.

Για να μη χαράσσον τ'ό γλυκό σας, πρέπει να τ'ό σκεπάζετε με γαρτί θρεγμένο και απ' τις δυό έπιφανείες του με βενζίνη.

Τ'ά μπουκέτα σας μπορείτε να τ'ά διατηρήτε επί πολλήν καιρό, άν μέσας στο νερό των ανθοδοχείων ρίξετε 2 δράμια άμμόνιας.

—'Όλα τ'ά μεταλλικά αντικείμενα ξεσκονιάζουν, άν τ'ά πλύνετε με άραιά διάλυσι protochlorure d'etain, τ'ό όποιο βρίσκεται στα φαρμακεία.

—'Αν μέσας σέ 300 δράμια ζεστού νερού διαλύσαμε 50 δράμια όξαιικού όξος κι' ένα κουτί τρίπολι, έχουμε στη διάθεσή μας τ'ό τελειότερο μέσον στυλώματος των χαλκωμάτων.

Για να λάμπουν τ'ά ασημένια σκεύη σας, πρέπει να τ'ά άφινετε κάθε τόσο, και επί 4-5 ώρες την κάθε φορά, μέσας σέ πολύ ζεστή και πολύ πυκνή διάλυσι θοράσκος.

—'Ενα άλλο μέσον προς έξάλειψη τού κοκκινίσματος της μύτης είναι να τ'ά πλύνετε με άφεψήμα ήρασθέντων και άσπρου κρασιού.

—'Αν κοπάρουμε ένα θολό λευκό κρινού και τόν ανακατεύουμε με μέλι ίσου όάρους και κερι ήμους—όάρους τού θούδου, παρασκευάζουμε μία αλοιφή, ή όποια δυναμώνει και μαλακώνει την έπιδερμίδα και προλαμβάνει την πρόωγη ρυτίδωση.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Μα οι φίλοι του Γκονζάγκα προτίμησαν ν' ακολουθήσουν τον κύριο τους και να περάσουν με σκυμμένο το κεφάλι μπρος από το Σαθερνύ, το χτεσινό σύντροφό τους, ο οποίος τους φώναζε τώρα κατόμουτρα την άτιμία τους.

Όταν ο Γκονζάγκα κι' οι φίλοι του απομακρύνθηκαν, ο Σαθερνύ, γυρίζοντας πρὸς τους καινούργιους του συντρόφους, τους είπε:

—Καί τώρα, έμπρός! Δέν θα ξαφιαστώ καθόλου, αν δώ σέ λιν, τους Ίσπανούς να μάς καταδιώκουν, γιατί αίγουρα ο Γκονζάγκα θα πάη κατ' εὐθείαν να μάς προδώσει...

Ο δούξ ντε Σαιντ-Αινιάν, φέρνοντας το αλόγο του δίπλα στο αλόγο του μαρκησιού, έσκυψε και τον φίλησε, ενώ η δούκισσα, από το παράθυρο του αμαξίου, του άπλωσε το λευκό της χέρι, το οποίο άγγιξε με τά χείλη του.

—Ήταν τρέλλα αυτό που κάνατε, του έίπε, μά ήταν μία ύπεροχη τρέλλα...

—Ήταν μία πράξις δικαιοσύνης και τίποτε άλλο! άπάντησε ο Σαθερνύ. Όταν συναντήη κανείς, μία έχιδνα στο δρόμο του, πρέπει να της πατάη το κεφάλι. Μά δυστυχώς δέν είχα το δικαίωμα να τον σκοτώσω... Αυτό το δικαίωμα ανήκει μόνο στο Λαγκαρντέρ!...

Κι' εξακολούθησαν το δρόμο τους, κατά τη διάρκεια του οποίου ο νεαρός μαρκήσιος διηγήθηκε στον πρεσβευτή και στη σύζυγό του την ιστορία του Λαγκαρντέρ και της Αύγης ντε Νεβέρ, συγκινώντας τους μέχρι δακρύων.

Χωρίς να κάνουν κανένα σταθμό, εξακολούθησαν να καλπάζουν όλη τη νύχτα και τά χαράματα βρισκόντουσαν σε δυο ώρων απόσταση από τά γαλλοισπανικά σύνορα.

Έξαφνα, καλπασμός αλόγων άκούστηκε πίσω τους και ξεη καθαλλάρηδες, ξεη άλγκουαζίλοι (άστυνομικοί) φάνηκαν πίσω τους.

Είχαν ξεκινήσει δώδεκα από την Μαδρίτη, μά τά άλογα των μισών είχαν σκάσει στο δρόμο από τον πολύ δρόμο.

Όταν πλησίασαν μετεθίβασαν στον πρεσβευτή κ. ντε Σαιντ-Αινιάν, έκ μέρους του Ίσπανού πρωθυπουργού Άλμπερνύ, τη διαταγή να επιστρέψιν άμέσως στη Μαδρίτη.

Ο πρεσβευτής τη διάβασε και έίπε χαμογελώντας περιφρονητικά:

—Τιηγανίετε να ήπτε, στον πρωθυπουργό σας ότι διαταγές μόνο από την Αὐτού Ύψηλότητα τον αντίθαιλέα της Γαλλίας λαβαίνω!

—Εν τοιαύτη περιπτώσει, έίπε ο έπικεφαλής των άλγκουαζίλων, είμαστε υποχρεωμένοι να σας έμποδίσουμε να περάσετε, έστω και διά της βίας, τά σύνορα.

Ακούοντας τά λόγια αυτά, ο δούξ ντε Σαιντ-Αινιάν και ο Σαθερνύ εϊφούλησαν. Συγχρόνως οι ύπηρέτες του πρεσβευτού, με τά όπλα τους στα χέρια, στάθηκαν πίσω τους.

Οι άλγκουαζίλοι, ένταμεταξύ, είχαν σταθή μπροστά στο άμάκι και του έφραζαν το δρόμο.

—Σας έξορκίζω, ν' άποσυνηθείτε! τους έίπε ο δούξ. Διαφορετικά, θα σας έπιτεθούν!

Μά οι άλγκουαζίλοι δέν σάλειψαν από τη θέσι τους και στάθηκαν έτοιμοι να άποκρούσιν την έπίθεσι.

Έξαφνα τότε η πόρτα του άμαξίου άνοιξε κι' η δούκισσα ντε Σαιντ-Αινιάν, μ' ένα πιστόλι στο κάθε της χέρι, πήδηξε στο δρόμο.

Δυο πυροβολισμοί διαδοχικοί

—Φιλήστε αυτό το χέρι που σκότωσε!... έίπε η δούκισσα.

άντηήσαν κι' ο έπικεφαλής των άλγκουαζίλων σωριάστηκε κάτω με το κεφάλι του τρυπημένο.

Ένας άλλος γλύστρησε πάνω στη σέλλα του, με το πόδι του πιασμένο στον άναβολέα, ενώ το αλόγο του άρχισε να καλπάζη με όλη του την ταχύτητα πρὸς το δρόμο της Μαδρίτης, κάνοντας ν' αναπηδάη στο πετρώδες έδαφος το σώμα του καθαλλάρη του, που σε λίγο θα γινότανε κομμάτια.

Ένας τρίτος άλγκουαζίλος έπεσε τέλος κάτω, με το στήθος του τρυπημένο από το σπαθί του Σαθερνύ, και οι άλλοι τρεις το έβθλαν στα πόδια.

—Σας έπιστρέφω τον έπαινό σας! έίπε ο Σαθερνύ, βοηθώντας τη δούκισσα ν' ανέβη στο άμάκι της. Αυτό που κάνατε, ήταν μία τρέλλα, μά μία τρέλλα ύπεροχη.

Έκείνη του έδωσε το χέρι της και του έίπε:

—Φιλήστε αυτό το χέρι που σκότωσε. Αυτή θα εϊνε η μόνη του άνταμώη.

Έπειτ' από δυο ώρων δρόμο, πέρασαν τέλος τά σύνορα, χωρίς κανένα άλλο έπεισόδιο. Τότε ο Σαθερνύ στάθηκε και έίπε: —Κύριοι έδω έγώ σας άποχαιρετώ... Σας εύχομαι εύτυχισμένο ταξίδι. Ποτέ συντροφιά δέν μου ήταν πιο εύχάριστη από τη δική σας.

Μά, αλλοίμονο! και τά ωραιότερα πράγματα έχουν ένα τέλος. Τώρα που η πρώτη μου άποστολή, τελείωσε έπιτυχώς, έχω και μι' άλλη άποστολή να εκπληρώσω: Πρέπει να μάθω τι άπόγιναν ο Ιππότης Λαγκαρντέρ, η Αύγη ντε Νεβέρ και η φίλη της ντόνα Κρούξ...

—Κατόπιν θα έπιστρέψετε στο Παρίσι;

—Όχι άμέσως, γιατί σε μία βδομάδα το πολύ, ο πόλεμος θα κηρυχθή μεταξύ Γαλλίας και Ίσπανίας και πρέπει να πολέμησω...

—Ελπίζω πως ο πόλεμος αυτός θα εϊνε σύντομος, έίπε ο κ. ντε Σαιντ-Αινιάν, γιατί η Ίσπανία δέν θ' άνθέη σ' αυτόν. Μην έκθέτετε άσκοπα τη ζωή σας, αγαπητέ μου μαρκήσιε, γιατί έχετε καινούργιους φίλους, που ένδιαφέροντα πολύ γι' αυτήν... Στην έπιστροφή σας, μην ξεχάσετε σας παρακαλώ νάρηητε να μάς έπισκεφθήτε στο Παρίσι και να βεβαιωθήτε για την ειλικρινή φίλια μας...

—Εγώ θα προσεύχομαι για σας! έπρόσθεσε η δούκισσα.

—Ναι, προσευχηθήτε στο Θεό ν' άπελευθερωθη γρήγορα η Αήγη ντε Νεβέρ και να γίνη κόμισσα ντε Λαγκαρντέρ... και ο Σαθερνύ να ξαναβρη τη ντόνα Κρούξ...

—...και να την κάνη μαρκησία ντε Σαθερνύ! έπρόσθεσε η δούκισσα.

—Σας εύχαριστώ, κυρία μου... Καί τώρα, σας φιλώ το χέρι... Χαίρετε, κύριε δούξ... Καί ώρεθούάρ στο Παρίσι...

V

ΕΠΙ ΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

Ο Σαθερνύ, όταν έμεινε μόνος, άποφάσισε να διασχίση τη χώρα των Βάσκων, για να πάη στο Μπούργκος, με την έλπίδα ότι θα συναντούσε εκεί το Λαγκαρντέρ. Έτσι βρέθηκε στο πέραςμα του Πάνκορμπο, όπου είχε γίνει η έπική πάλη του Λαγκαρντέρ και των λαθρεμπόρων. Έκει άναγκάστηκε να πεζέψη, για να περάση πιο εύκολα. Οι βράχοι αλόγου του ήταν κατακαυροί και ένα πλήθος κοράκια έκρωζαν ψηλά.

Έξαφνα, είδε μπροστά του ένα πτώμα, έν άποσυνθέσει σχεδόν.

Ο Σαθερνύ έσκυψε και, άνατριχιάζοντας, είδε τη σπαμένη λεπίδα ενός σπαθίου,

Έκείνη τη στιγμή, όλα τά σπαθιά είχαν μία έπιγραφή. Ο Σαθερνύ κύτταξε με περίεργεια και τότε είδε πως η έπιγραφή αυτού του σπαθιού ήταν χαραγμένη με χρυσά γράμματα. Τρεις λέξεις μόνο την άποτελούσαν και η λέξεις αυτές έγραφαν: 'Αν τι θά σι λεί ος της Γαλλίας.

Καί, καθώς ο Σαθερνύ ήφερε ποίος είχε το σπαθί του άντιθαιλέως, κατάλαβε άμέσως ότι ο Λαγκαρντέρ είχε περάσει από κεί.

Πήδησε στο αλόγο του και χωρίς να χάνη ούτε στιγμή, άρχισε να καλπάζη μανιασμένα, σαν Έρυθρόδερμος που άνακάλυψε έπιτέλους τά ίχνη των έχθρών του. Έφτασε έτσι ως το Μπούργκος και το Βαλλαντολίντ, ζητώντας στο δρόμο του πληροφορίες από τους γαϊδουρολάτες και τους ιδιοκτήτες των πανδοχείων.

Παντού του έλεγαν ότι στο Πέρασμα του Πάνκορμπο τέσσερες άντρες είχαν σκοτώσει και διασκορπίσει διακόσους. Οι άριθμοί, θλέπετε, μεγαλώνουν γρήγορα την Ίσπανα.

Μά έπειτ' από το Βαλλαντολίντ, τίποτε πεία... Τά ίχνη του Λαγκαρντέρ είχαν εξαφανιστή: Κανείς δέν τον είχε δη, κανείς δέν είχε άκούσει να γίνεται λόγος για την ύπόθεσι του Πάνκορμπο.

Ο μαρκήσιος πέρασε είκοσιτέσσερες ώρες έρευνώντας τά περάσματα και του κάκου. Δέν ήταν όμως άνθρωπος που άπελπίεται εύκολα και, καθώς πλησίασε στη Σεγκόβια, συνάντησε μία νέα κόρη πολύ ώμορφη, την οποία ρώτησε κι' αυτή.

—Ήταν μία Άτσιγγάνα της Μαυριτανίας, η οποία, βλέποντας το Σαθερνύ, στάθηκε και τον έκύτταξε στα μάτια:

—Ποιά είσαι; την ρώτησε ο εύπατριής.

—Μήπως ξέρω κι' εγώ; του άπάντησε εκείνη. Ένα παιδί της έρμου, ένα λουλούδι που άνθίζει κάτω από τον ήλιο.

—Από ποδ έρχεσαι;

—Πέρασα από το Πάνκορμπο, όπου σκοτώθηκε πολύς κόσμος.

—Και ποδ πās;

—Έκει που με πηγαίνει αυτός που με οδηγεί.

—Και ποίος εϊνε αυτός που σε οδηγεί; ρώτησε με άγωνία ο Σαθερνύ, άναστατωμένος απ' αυτές τις μυστηριώδεις έρωτήσεις, άάμεσα από τις οποίες μάντευε κάτι που τον ένδιέφερε.

Το πρόσωπο της Άτσιγγανούλας, που είχε φωτιστή για μία στιγμή, έγινε πάλι ψυχρό σαν μάρο.

—Δέν ξέρω... άπάντησε. Εϊνε αυτός και αυτό εϊν' όλο...

—Τόνομά σου;

—Μαρκέτα.

—Και το δικό του... Πές μου το δικό του... Μήπως εϊνε Λαγκαρντέρ;

Και συγχρόνως ο μαρκήσιος έρριξε μία ματιά στον όρίζοντα, αναζητώντας τον Ιππότη, περιμένοντας να τον δη να προβάλλη έξαφνα πίσω από κανένα βράχο. Όταν ξανακύτταξε πάλι μπροστά του, δέν είδε πεία τίποτε: Η Άτσιγγάνα είχε εξαφανιστή!

Και όμως, ο μαρκήσιος έννοιωθε ότι ο Λαγκαρντέρ δέν έπρενε να εϊνε μακριά. Μά το κάκου έψαξε όλο τον τόπο, δέν άνακάλυψε πουθενά κανένα ίχνος της παρουσίας του.

Τι να κάνη; Τέσσερες ημέρες του έμεναν πεία και δέν είχε άκόμα καμμία ένδειξι που μπορούσαν να βρισκονται αυτοί που άναζητούσεν... Έπρεπε λοιπόν να γωρίση πίσω κοντά στην πρεγκήπιτσα και να της όμολογήση την άδυναμία του;

Στην άθεσθαότητα που βρισκόταν πεία διεύθυνι ν' ακολουθήση, του ήρθε έξαφνα η ιδέα να πάη στη Μαδρίτη, με την έλπίδα πως θα κατάρθωνε εκεί ν' άνακαλύψη κάτι χάρις στους φίλους που είχε. Υπήρχε όμως το ένδεχόμενο να πέση άπάνω στον Γκονζάγκα, ο οποίος, με την παντοδυναμία του, θα έκκη δένιζε κάθε του προσπάθεια.

Σκέφτηκε πολύ, μη ζέροντας τί νάποφασίση.

Τόσο το χειρότερο! έίπε τέλος. Άς παίξω μέσα στα όλα. Τίποτε δέν μ' άναγκάζει να παρουσιαστώ στον άγαπητό μου εϊ έάδελφο με τά ρούχα αυτά που φοράω... Η δύναμις έπί του παρόντος δέν παίζει κανένα ρόλο... Το ρόλο έχει η πονηρία... Ο ποιος φανή πιο πονηρός, θα νικήση...

Λένε, πως η νεότης έχει έμπιστοσύνη σε όλα: Ο Σαθερνύ ήταν νέος και προπάντων ήταν τολμηρός. Μόλις λοιπόν έφθασε στο πρόθυρα της Μαδρίτης, άλλαξε το αλόγο του με ένα γαϊδουράκι, έβγαλε το άρχοντικό κοστούμι του, κοστούμι Γαλλών εσπατριδού, και ντύθηκε ένα κοινό ισπανικό κοστούμι. Σ' υνοδεύαμενος έπειτα απ' τον ύπηρέτη του, ντυμένο άπαράλλαχτα κι' αυτόν όπως ο άφεντικός του, μπήκε στη Μαδρίτη μεταμφιε-

σμένος σε άγκουαδέρ (ύδροπωλητή)!

Νόμιζε το πράγμα άπλούστατο, κι' έντελώς άκίνδυνος έπίση. Ποίος όμως άγκουαδέρ μπορεί να εϊνε ήσυχος, στην πώτευούσα της Αὐτού Καθολικής Μεγαλειότητος;

Στη Μαδρίτη μπορεί κανένας να άγοράση μία έσι πλανοδίου ύδροπωλητού, άπαράλλαχτα όπως μπορεί ν' άγοράση και μία θέσι συμβολαιογράφου. Τά μέλη όμως του σχετικού συλλόγου των ύδροπωλητών, τά όποια γνωρίζονται άναμεταξύ τους περίφημα απ' τον πρώτον ως τον τελευταίον, μπορούν πυρεθώς να άνακαλύψουν τον τυχόν παρεισάκτο που δέν εϊνε γραμμένος στον κατάλογο των μελών. Καί τότε, αλλοίμονό του!...

Έτσι, μόλις ο Σαθερνύ ξεφώνισε τις φράσεις έκέινες που άπαιτούσε το καινούργιο έπάγγελμά του, δηλαδή το καθιερωμένο:

—Άγκουα!... Άγκουα φρέσκα!... (Νερό!... Νερό δροσερό!...)

Άμέσως κυκλώθηκε από καμμία δεκαριά άλλους ύδροπωλητάς, οι όποιοι τον κύτταζαν με θλέμματα θλοσυρά και με άθέσεις άπειλητικές!

Ο μαρκήσιος είχε, θεθαία, ένα καλό στιλέττο κάτω απ' τά φορέματά του. Έπίσης ένα άκονισμένο σπαθομάχαιρο ήταν κατάλληλα κρυμμένο, στο σαμάρι του γαϊδουριού του. Όμως, θέλησε ν' άποφύγη τον καυγά, και προσποιήθηκε τον διάφορο.

—Δέν μου λές, από ποτε θρίσκεσαι έδω; έκανε τότε κάποιος από τους άλλους, άρπάζοντας απ' το καπίστρι τον τετράποδο συνεργάτη του μαρκησιού και σταματώντας τον θίαα.

—Έρχομαι απ' τη Σεγκόβια, φίλε! έίπε ο μαρκήσιος ύποχωρητικά. Τι διάβολο, δέν υπάρχει θέσις σε κοτζάμ πρωτεύουσα για δυο φτωχοδιαδούλους σαν κι' έμάς;

—Αυτό θα το ίδοθώ, ύστερα. Τώρα, έχεις να μάς δείξης την άδεια του θε λέρδερ;

—Θελαδέρ;... Τι πάει να πη αυτό;

—Χμ... Βλέπω, ότι δέν ξέρεις τί σου γίνεται!... Άς εϊνε... Θελαδέρ θα πη ο άστυνομικός έκέινος, ο οποίος άπαιτεί απ' τους συντεγνίτες μας να του άποδείξουν ότι έχουν άμειπτον παρελθόν, χρηστά ήθη και χριστιανική ευλάβεια... Κι' όταν του το άποδείξουν, τους δίνει τότε γραπτή άδεια έξασκήσεως του επαγγέλματός των!...

—Δέν έχω τέτοια άδεια!... Μά μου φαίνεται, συνάδελφε, ότι δέν έχω έπίσης και μούτσουνο κακούργου!

—Τότε, δόστω δρόμο γρήγορα! έίπε ο άλλος. Άντε, να μη σε θρούνε τίποτε χειρότερα!...

Ο Σαθερνύ κόμπιασε. Ωστόσο, ήρθε ύφος άφέλες κι' έίπε:

—Φεύγω... Μά αν θέλετε ν' άδειάσουμε πρώτα μαζί μερικές κανάτες κρασιού στο άντικρυνό πανδοχείο, θα ήθε έίμαι καλός συνάδελφος και θα εϊνε κρίμα να μ' άχάσετε και να σας γάσω!...

Η πρότασι του ήταν πεία τάεως. Ο ύδροπωλητής στη Μαδρίτη μπορεί να πείζουν τους άλλους με νεράκι, τον έαυτό τους όμως έννοούν να τον περιποιούνται με άθονο κρασί.

Τά γαϊδουράκια και τά μουλάρια των άραδιάστηκαν τότε μπρος στο πανδοχείο, τά καπίστρια των δέθηκαν αίσουρα στους σχετικούς κείκους, κι' όλος έκέινος ο όχλος με τον Σαθερνύ έπικεφαλής, μπήκαν στην αίθουσα.

—Πόσα ο καθένας σας κερδίζει, κάθε ημέρα; τους ρώτησε αινάλα μόλις καθήσαν όλοι μαζί σε μία παραμέρη γωνία της τσάβερνας.

Δυσκολοεύτηκαν να του άπαντήσουν όμοιόμορφα, γιατί άλλος τά παραφούσκανε τά πράγματα κι' άλλος τά ύποτιμώσε. Γελοσιπώντων, θρήκαν έναί μέσο όρο πρίαν περετών την ημέρα ο καθένας τους.

—Δηλαδή ενώ κι' ο σύντροφός μου, πουλώντας νερό, θα κερδίζουμε έξη πεσέτες όλες-όλες, τις όποιες φυσικά θα κερδίζετε εσείς αν λείπαμε!... Έτσι...

—Ακριβώς!... έκαναν οι Ίσπανοί. Γιατί να τις πάτε έσείς, κερδώντας μας το ψάμι;

—Ακούστε, φίλοι μου! έίπε τότε ο μαρκήσιος. Θα καθίσω με τον σύντροφό μου τέσσερες ημέρες στη Μαδρίτη... Από έξη πεσέτες, την ημέρα που θα κερδίζουμε, μάς κάνουν είκοσι τέσσερες πεσέτες όλες-όλες... Πάρτε τις λοιπόν, όρίστε κι' άλλες έξη άκόμη, για να γίνουν τριάντα, μοίραστε τις από τώρα για να ήναυχαίστε απ' την έπικίνδυνη για τά συμπερόντα σας έπαγγελματική άντιπράξι μας, κι' άς πούμε άθονο κρασί στην όγέα όλων μας!...

Οι ύδροπωλητάι τον κύττασαν έκθαμβοί.

—Ναι! συνέχισε ο Σαθερνύ. Ούτε άγκουαδέρ είμαι, ούτε να

οās συναγωνιστώ θέλω... Απλούστατα, θέλω να πλησιάσω ά- παρατήρητος μία κοπέλλα όμορφη που άγαπούσα, και την ό- ποια μου άρπαξαν μέσα απ' την άγκαλιά μου... Μεταμφίεστηκα λοιπόν με τά ρούχα του επαγγέλματός σας... Ύστερα από τέσ- σερες ήμέρες θά ξεντυθώ... Έχετε τó λόγο μου!...

Γενικά και καλόκαρδα γέλια ύποδεχθηκαν τις τελευταίες φράσεις του. Όχι μόνον ή συμπύλωση έγινε τελεία, αλλά και τά αγαθήψυχα εκείνα παιδιά του λαού προσφέρθηκαν να βοή- θήσουν τόν Σαθερνύ στις προσπάθειές του.

—Πού κάθεται ή καλή σου, ξέρεις;... τόν ρώτησαν σε μία στιγμή.

—Όχι, μά την πίστι μου! Έκανε με θλίψη ό Σαθερνύ.
—Θά την βρούμε έμεις... Ένωια σου... Πές μας τά χαρα- κτηριστικά της... Θά είδοποιήσουμε και τούς άλλους συντε- χνίτες μας να μη σε πειράζουν, και νάχουν κι' εκείνοι τó νού τους για τó κορίτσι!...

Χαρούμενος ό μαρκήσιος, τούς περιέγραψε τά χαρακτηριστι- κά της Αύγης, της ντόνας Κρούζ, του Λαγκαρντέρ, του Πα- σπουά, και στά τελευταία του Κοκαρντάς, του πιο εύκολου μά- λιστα τών άναγνώρισι απ' όλα τά άλλα πρόσωπα. Έπειτα πρόσθεσε:

—Πενήντα πεσέτες δίνω σ' εκείνον που θά μου βρή ένα όποι- οδήποτε απ' τά πρόσωπα που σας περιέγραψα... Κάθε πρωί και την ίδια ώρα, θά με βρίσκειται εδώ... Ωρεβουάρ για άβριο, λοιπόν... Ένωμεταξύ, φεύγω κι' εγώ για νά ψάξω μαζί με σας!...

—Νερό!... Νεράκι δροσερό!... Ποιός θέλει νεράκι!... Έτσι εξαρτυγιάζονταν από άρκετη ώρα τώρα ό νεαρός μαρ- κησιός μας, διατρέχοντας τούς δρόμους της Μαδρίτης και προ- σέχοντας με κρυφή λαχτάρα στά πρόσωπα όλων όσους συναν- τούσε.

Στήν πλατεία «Μαδύρ», μία συγκέντρωση κόσμου τόν σταμά- τησε: Ήταν ένας καλόγηρος, ό όποιος έθγαζε λόγο στά πλά- θη, κατακραυγάζοντας τούς άσεβείς κι' έχοντας στή ράχι του ένα δισάκι φουσκωμένο με συγ- χωροχάρτια, έτοιμα για πούλημα σούς εύλα- βούς.

Θέαμα θλιβερό κατηλείας τών Θείων, συνηθι- σμένο την εποχή εκείνη!...

Τό πρόσωπο του καλόγηρου εκείνου δέν φαί- νόταν καλά, γιατί τó μισοσκέπαζε ή μαύρη κου- κούλα του ράσου του. Είχε όμως τόση εύλωπ- τία στό κήρυγμα του, ώστε θά τόν νόμιζε κανέ- νας για αυτόπτη μάρτυρα τών Παθών του Κυ- ρίου και γνώστη βαθύν, εκ προσωπικής πείρας, τών βασάνων της Κολάσεως και τών άπολασε- ων του Παραδείσου.

Μόλις τελείωσε τó κήρυγμα κι' οι θρησκόλη- πτοι άγδράσαν μερικές «Αφέσεις τών άμαρτιών τους», σκόρπισε ό κόσμος κι' έμειναν στήν πλα- τεία μόνον καμιά δεκαριά άλγκουαζίλ (άστυφύλακες), ένας ύδροπωλητής όνομαζόμε- νος μαρκήσιος ντε Σαθερνύ, κι' ένας Καπουκί- νος καλόγηρος, που ως τώρα βρισκόταν υπερ- δεμένος στό πλήθος τών άκροατών.

Ό Καπουκίνος αυτός φαινόταν σάν να άναζητούσε κάποιον Ξαφνικά, ένας άστυφύλας τόν ξεχώρισε, τόν έδειξε σούς συ- ναδέλφους του, εκείνοι ρίχτηκαν να τόν πιάσουν, κι' ό δυστυχι- σμένος κληρικός, νοιώθοντας τά δυσάρεστα — ποιός ξέρει για ποιόν λόγο—ύχια της Άστυνομίας επάνω του, τ'έβαλε όλοταχώς στά πόδια!...

Ό Σαθερνύ έκθαμβος παρακολουθούσε την ξαφνική αυτή σκηνή. Είκοσι φορές θά έφεραν βόλτα όλόκληρη την πλατεία— μπροστά ό Καπουκίνος και πίσω του οι άλγκουαζίλ—μά τó ά- ποτέλεσμα έμενε τó ίδιο: Ό καλόγηρος είχε πόδια λαγού κι' έ- κείνοι είχαν πόδια χελώνας!

Στήν εικοστή, τέλος, φορά, ό καλόγηρος έτυχε να περάσει κοντά στόν Σαθερνύ, τρέχοντας λαχανιάζοντας, και βλαστημών- τας:

—Μά τόν σκούφο του Ύψιστου, κρατούν καλά τά πόδια μου ακόμα... Τρέψτε όσο θέλετε, κανάγηδες... Θ' άργήσετε να με πιάσετε!...

Ό Σαθερνύ τινάχτηκε σάν να τού έβαναν καρφι στή ράχι: —Διάολε! μουρμούρισε έκθαμβος. Είπε ή φωνή του Κοκα- ρντάς, αυτή... Άμ' ό άλλος καλόγηρος τότε, που στεκόταν πλάγι του όταν πρόσεχαν στόν Ιεροκήρυκα;... Μήπως ήταν ό Πα- σπουά;

Τί νάκανε; Νά τόν φώναζε;... Άσφαλώς θά τόν κατέστρε- φε τότε!...

Κάτι όμως, κρυμμένο κάτω απ' τά ράσα του Κοκαρντάς, άρ- χισε να δυσκολεύει τώρα την τρεχάλα του: Ήταν τó μακρύ και περάσιο σπαθί του, του όποιου ό ζωστήρας χαλαρωνόταν διαρκώς και τού πτέρδευε τά πόδια!...

Στά τελευταία, ό Κοκαρντάς πεδικλωμένος ξαφνικά, έκανε μία τομπά στό χώμα κι' οι άλγκουαζίλ ρίχτηκαν επάνω του με κραυγές θριάμβου...

Μά είχε πάψει πειά να είνε ένας δειλός και φτεροπόδαρος κα- λόγηρος, ό φίλος μας, και ξανάγινε ό Κοκαρντάς που ξέραμε. Έμπηξε μία φοβερή βλασφημία, τινάχτηκε όρθος σάν ταύρος λυσσασμένος, έχωσε τó χέρι του κάτω απ' τά ράσα, και τρά- βώντας τó σπαθί του, τó ανέμισε γύρω του με μανία!

Ήταν μεγαλοπρεπής, έτσι... Τριάντα σχεδόν άλγκουαζίλ τόν κύκλωναν τώρα — τραβηγμένοι απ' τούς πλαγινοούς δού- μους σε βοήθεια τών συναδέλφων τους—μά κανένας δέν τολμού- σε να πλησιάσει στόν άφρισμένο κι' άρειμένο καλόγηρο... Ό Σαθερνύ, που έκτιμούσε την άληθινή άνδρεία, συγκρατούσε τόν έαυτό του με δυσκολία: Πόσο θά ήθελε να τρέξει κοντά στόν Κοκαρντάς, για να τόν βοηθήσει στή γιγαντιαία πάλη του!...

Δυστυχώς, κυκλωμένος καθώς ήταν ό Γασκωνός μας καταπε- σής στήν πλατεία, δέν μπορούσε νάχη τó νού του πρds όλες τις κατευθύνσεις. Κάποιος έπιδείχθηκε άλγκουαζίλ γλύστρησε άπα- ρατήρητος πίσω του, έσκυψε στή γή, κι' ό Κοκαρντάς ένοιωσε τόν έαυτό του ξαφνικά να βρίσκεται καθάλα σε κάτι τó άπρο- διόριστο!...

Δέν πρόλαθε ό φτωχός να τó προσδιορίσει, αυτό τó κάτι, γι- ατί παρευθύς τινάχτηκε ψηλά, κι' έπεσε ύστερα στό χώμα, με την πλάτη στό έδαφος και με τά πόδια του στόν άέρα!...

—Φου! Έκανε λυσσασμένος κι' έκθαμβος συγχρόνως. Τι έλε- εινοός κι' ύπουλος τρόπος που έχουν αυτοί οι κανάγηδες!... Αυτό λέγεται άνανδρία, άγένεια, και τίποτε παραπάνω!...

Δέν πρόλαθε—έπίσης—να πη και περισσότερα: Χωρίς να νοιώσει πώς, βρέθηκε σφιχτοδεμένος, και υ' ένα φίμωτρο γερό στό στόμα του.

Τόν σήκωσαν σάν πεθαμμένο, και τόν κουβόλησαν στή φυ- λακή!...

Ό Σαθερνύ, άκίνητος, φράζε απ' τó κακό του. Παρηγορή- θηκε όμως κατόπιν, όταν σκέφτηκε ότι ό άλλος καλόγηρος θά ήταν έξάπαντος ό Πασπουά, κι' ότι εκείνος ξέφυγε, τουλάχισ- στον. Ώ, θά τόν έβρισκε χωρίς άλλο, και βρι- σκόμενος αυτόν, θάέβρισκε και τόν Ιππότη Λαγ- καρντέρ!

—Χμ!... ψιθύρισε τότε, σταματώντας από ξα- φνική σκέψη. Μήπως ό καλόγηρος με τά συγχο- ροχάρτια ήταν ό ίδιος ό Λαγκαρντέρ;...

Και βάλθηκε με τά μούτρα να ψάχνει προσε- χτικά σούς δρόμους, προσέχοντας ιδιαίτερα σούς καλόγηρους που συναντούσε. Πολλές φο- ρές πέρσσε πλάγι κι' απ' τόν διευθυντή της Ά- στυνομίας: Πλάγι απ' τόν τρομερό πρεβότα.

Μά εκείνον, τόν περιφρόνησε... Ούτε τού- δωσε καν σημασία... Ούτε τόν πρόσεξε καθό- λου!...

Έκείνος δέν ήταν, βλέπετε, καλόγηρος!...

Τή μεθεπομένη ήμέρα, ή Μαδρίτη έύτηνος ά- πό μία γενική κωδωνοκρουσία, πένθιμη σάν κωδωνοκρουσία κηδείας... Ή πλατεία της Σεβάντα γέμισε παρευθύς ά- πό κόσμο, συγκρατημένον παράμερα σε κύκλο από ισχυροτάτη δύναμι στρατού

Στό μέσον της στρατιωτικής αυτής ζώνης, ά- πηρχε στήμένη ή άγώνη.

Ό δήμιος ανέβηκε για τελευταία φορά στό ικρίωμα, για να βεβαιωθεί ότι όλα ήσαν εν τάξει. Σκαρφάωσε μάλιστα με τά χέρια του κατά μήκος του σκιοιού, και γλύστρησε έπειτα κά- τω, για να βεβαιωθεί άν ή θηλεία της άγώνης ήταν στερεή, κι' άν λειτουργούσε κανονικά κι' εύκολα, σύμφωνα με τούς κανό- νες τού άπαγορευτικού επαγγέλματος.

Σ' αυτά λοιπόν καταγινόταν ό δήμιος, μά άν μπορούσε κανέ- νας να τόν δι, που γελοούσε κάτω απ' την κουκούλα που τού έ- κρυβε όλόκληρο τó πρόσωπο, θά ανατρίχιαζε. Πραγματικά, ή- ταν αλλόκοτος δήμιος αυτός. Δέν ήταν ό συνηθισμένος δήμιος της Μαδρίτης, ό άλλοθις και κοντόπαχος εκείνος άνθρωπος, που συνήθισε να κρατά τó πρόσωπό του και τó κεφάλι του ξε- σκέπαστο κατά την ώρα τών έκτελέσεων Ήταν ένα λυγρό και ψηλό άτομο, ντυμένο με μαύρο βελούδινο κοστούμι, και με τó κεφάλι του χωμένο όλόκληρο σε μία κουκούλα, ή όποια είχε δυό τρύπες στή θέσι τών ματιών, για να μπορεί να βλέπει.

—Μπά!... Δέν είνε ό δήμιος που ξέραμε! Έκανε έκπληκτη μία γυναικούλα τού λαού. Γιατί άραγε;

—Είνε ό δήμιος τού Κάδιε, αυτός! έήγησε κάποιος πλάγι της. Ό κατάνικος που θά κρεμασθή, είνε πολύ ύψηλης περι- οχής, βλέπεις, και γι' αυτό έφεραν ιδιαίτερον δέμιο για την εκ- τέλεσή του!

—Παναγίτσα μου!... Παρθένα μου!... είπαν τότε τρομαγμένα τρεις-τέσσερες άλλες γυναικούλες. Νά μάς λείπουν τέτοιες ιδι- αίτερες τιμές, άν πρόκειται να μάς κρεμάσουν!

Λίγες στιγμές άργότερα, τó νέο διαδόθηκε άστραπιαία στόν όλο που πλημύριζε την πλατεία, κι' ήσαν πειά ότι ό δήμιος ήταν απ' τó Κάδιε, κι' ότι ό μελλοθάνατος θά ήταν τουλάχιστον δούε, άν όχι πρίγκηψ.

(Άκολουθεί)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ-ΑΝΤΥ ΧΙΡΣ

Σ ΤΟ Σαιν-Μερλού, στή Μάγ- χη, δέν τόν φοβόνταν διόλου τόν Πιεντούς, τόν χοντρό κωδωνο- κρούστη, που είνε συγχρόνως και νεοφροσύνης κι' άνοίγει τούς λαν- θανούς για τούς πεθαμμένους. Πίνει πάντα μ' ελαφρίστη κι' ή ταβέ- ρα τόν δέχεται πάντα πρόχαρο. Έχει πέντε παιδιά και ή κυρά- Πιεντούς είνε πρόθυμη να τού κά- νη όσα θέλει ακόμα. Ή καλύβα τους, χαρούμενη από την άγάπη, άντηχει από τά ξέγνοιαστα γέλια και τ' αδιάκριτα παιχνίδια τών παιδιών κι' ό ήλιος την λούζει με τις θεομές άγνινης του άπ' τó πρωί ως τó βράδυ. Οι γέροι όμως τού χω- ριού κι' οι νέοι και τά παιδιά, οι άνδρες της θάλασσας κι' οι άνδρες της στεριάς, όλος ό κόσμος, φοβάται τη μοιρολογίστρα τού χωριού, τη γηρά Τουσάιν. Έχει χέρια γιγαντιαία, κοκκαλιάρικα, κίτρινα, σάν τά κερά που παλινώνουν ξεχασμένα σε μία γωνιά της έγκαλης και πού ποτέ δέν θά τ' άνάψουν... Αυτά τά φοιχτά χέρια βγαίνουν από τη μαύρη πελερίνα της και ξεκαρδίζονται πάλι εκεί, άφού ξύσουν την γαμψή μύτη της, τó μόνο κόκκινο σημείο τού προσώπου της, που χωρί- ζει τά γατίσια μάτια της, μικρά, μά άστραφτερά, σάν δυό αναμμένα καθόλου. Τό βλέμμα της χοροπηδά άκαθόριστο, σάν δυό πυρολαμπί- δες πάνω απ' τó έλος, και φαίνεται με μία στυγνή και σκληρή έμφραση τó κίτρινο και μαυρομασμένο πρόσωπό της. Τό στόμα της είνε ξεδο- ντισμένο κι' ή μιλία της μόλις άκούγεται, σάν έλαφο σφύριγμα, μέσα στή σιωπή. Κανείς δέν την άκούει όταν περπατά. Την βλέπουν ξεφρενά πλάι τους, κοντά τους, και την χαμερτούν τρομαγμένοι:

—Καλσιπέρα, κυρά - Τουσάιν!...

Έκείνη γυρνά απ' την άλ- λη μεριά, κουνάει άφροντ τó κεφάλι της, άνασπώνει τούς σουβλερούς της όμους και περνά πάλι, δίχως ν' άκού- γεται ή περπατιά της.

Πηγαίνει από τη μία πόρ- τα στήν άλλη, μέσα στό χω- ρί και στίς καλύβες τού κάμπου, ως και στίς πύ- λαινες γωνίες, όπου ύπαιχει λείψανο. Γυρνά στά σπίατα που πενθούν και μοιρολογεί τούς πεθαμμένους, ψιθύριζον- τας και διάφορες άκατάλη- πτες προσευχές, καθώς πε- ρτουν μία - μία, μονότονα, μέσα στή νεκρική σιωπή, ή μαύρες χάντρες τού κομπο- λογιού της.

Όσοδο — τó βεβαιώνουν αυτό όλες ή γερόντισες στό χωριό — ή κυρά-Τουσάιν ήταν κάποτε ένα χαριτωμέ- νο, όμορφατο κορίτσι. Όλες τους, μ' ένα στόμα, λένε πώς τότε ήταν ή πιο όμορφη κοπέλλα τού χωριού. Στά δεκαχρόνια της χρόνια, τά σγονιά, κατάαθνα μαλλιά της, ήσαν ξακουστά, καθώς και τά γαλανά γλικά της μάτια και τó παιχνιδιόμοιο χαμόγέλο της.

Δέν πευμονούσε διόλου τά λούσα τότε. Άπεναντίας ό κόσμος έβ- ρισκε πώς ντυνότανε πολύ καλύτερα από όσα ταίριαζε στή θέση τών γονέων της, που είχαν ένα μαγαζάκι στήν καράλα και πουλούσανε σκονιά, κατράμι, δέχνα κι' άλλα σόνεργα της ψαριάς. Τό μαγαζάκι τους χάθηκε άργότερα, μαζί μ' όλα τ' άλλα, και στή θέση τους χτί- σθηκαν τώρα πελώρια πολυτέλειατα ξενοδοχεία, για τούς ξένους που ξεκαλοκαυρίζουν στό χωριό.

Πολλές φορές τότε την έήτησε γυναίκα του ό πλοίαρχος Τουσάιν και πολλές φορές εκείνη τού άνηθήκε. Ό ναυτικός όμως ξέρε να ή- ποιμένη. Ήταν ένας καλοκαυμένος και καλόκαρδος γίγαντας ό πλοί- αρχος Τουσάιν, δειλός με τις γυναίκες, αλλά κι' έπιμονός, γιατί ή συ- νήθεια της θαλασσοπής ζωής δυνάμει τών χαρακτήρα. Κάθε φορά που τó πλοίο του έρχόταν στό χωριό, ή πρώτη του δουλειά ήταν να τρέξει να διη την ξανθά κοπέλλα, φροσύνης μίν είχε άρραβωνιστή θ- σο έλειπε. Μά εκείνη, με μία μονάχα ματιά της, τούκανε μαζί τόσο καλό και τόσο κακό, που ό δύστηνος τάχανε και ξεγυνόσε τά όμορφα λόγια, που είχε έτοιμίσει μέρες και νύχτες στή θάλασσα, λαχταρώντας αυτή τη στιγμή, που θά βρισκόταν και πάλι μπροστά της.

Την κίτταζε, την καμάριζε και δυνάμωνε την καρδιά του για όλο τόν καιρό που θάλειπε πάλι στή θάλασσα. Πρίν ξεγυνήσει, ξανάκανε πάλι την πρόσάσι του, με τó ίδιο αδέξιο ύφος, τη φωνή πνιγμένη από την άγωνία, αυτός, ό άνθρωπος που είχε συνήθισα χρόνια τώρα να προστάει τούς ήλιοψημένους θαλασσοδύκτες...

Μιά μέρα, έπελόνος, έτσι ξαφνικά, χωρίς τίποτε τó έκτακτο να με- σοιάσθη, ή νέα τού είπε τó ένα!... Ό πλοίαρχος, που σχεδόν την ά- γριωατάζε, βέβαιος για την καινούργια της άνησι, σάν τ' άκουσε αυτό κλονίστηκε, ζαλίστηκε από την άπερίμενη κι' άναπάντη χαρά του. Δέν ήξερε τώρα τί να της πη. Έκείνη όμως τού άπλωσε χαμογε-

Την πήγε στό πλοίο με τó βαρκάκι...

θός άνέβηκε στό κατάστρωμα, απόρησε βλέποντας παντού γύρω της μονάχα τή θάλασσα, κάτω από τά πελώρια θύρεα σόνεργα τ' αθάνου.

—Χαροζήθηκε στήν έγκαλιά τά μ' άκούσθησε παντού όπου κι' άν πάω, της είπε ό άνδρας της, όταν τόν ρώτησε άκατάλληλα για τη ζωή που θάκανε μέσα στό πλοίο.

Τό πλοίο γύρισε στό χωριό — ύστερ' από τρεις σχεδόν μήνες — μ' άλλον καπετάνιο, Ό Τουσάιν κι' ή γυναίκα του ζούσαν νυμφευμένοι σ' ένα μαγαζάκι γινιά. Έκείνος δούλευε πειά για λογαριασμό του, μά στή στεριά. Σ' ένα γράμμα σούς γονείς της, ή νέα περιέγραψε την πλούσια ζωή της, τις περιέργες συνήθειες τού ξωτικού έκείνου τόπου και τούς άποθέτες που είχε στό άρχοντικό της. Πέρασαν τά χρόνια. Οι γέροι πέθαναν και στό χωριό έζησαν τούς Τουσάιν.

Μιά μέρα, όστόσο, εκείνη έφτασε όλομόναχη στό Σαιν-Μερλού, μαυροπενήνη, κι' όλος ό κόσμος έτρεξε στής ξαθέρας της, που είνε προσωμιά, για να έψηση πληροστορίες.

Ό κατέμενος ό άνδρας που σκοτώθηκε σ' ένα κυνήγι, άπάντησε εκείνη. Ή φτείες μας κατάστραφηκαν, δέν υμνώνουμε πια τίποτε!... Κι' έχουμε κάνει τόση περιουσία!... Που γά πάω;... Ύστερ' από τριάντα χρόνια, γυρίσα από χωριό, μά όλα έχουν αλλάξει εδώ!...

Διλόγη και θλιβερή γρήγορα άπαινε υιοόναρχη. Κι' ή μοναξιά την τράβηξε στήν ενόχθεια. Της άρεσε ή δροσισή σάν της έγκαλης, που τούραζε τόσο με τη σιωπή που σκεπάζε την καρδιά της. Κι' ά- κούγοντας τόσα στυνά τη νεκρότητα ακολουθία, κατάλαβε να νήνη μοι- ρολογίστρα. Μονάχα ό πόθος τού κόσμου ταίριαζε με τó άστρατο πέν-θος, που κάλωνε την ψυχή της.

Αυτή τη γηρά, ή γηρά-Τουσάιν, τη μοιρολογίστρα, τώρα φοβόν- ται όλοι στό χωριό, κι' όχι τόν καλόκαρο, τόν πρόχαρο διαγεννηάρ- χα, που άνοίγει τούς λανθάνοντες πεθαμμένους και ξεμυροαυμάζεται στήν ταβέρα. Αυτήν τρέκουν, γέροι και παιδιά, λες κι' είνε κρυμμένος ό Χάρος κάτω από τά μαύρα, παλιά πανωφόρια της, ενώ ό Χάρος βρι- σκεται βαθύτερα ακόμα, στή καρδιά της δύστηνης γυναίκας...

ΣΑΡΛ-ΑΝΤΥ ΧΙΡΣ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΔΥΟ ΤΡΙΧΕΣ ΑΠ' ΤΑ ΞΑΝΘΑ ΤΗΣ ΜΑΛΛΙΑ

ΗΝ εποχή εκείνη τα βουνά του Μοζάρτ ήσαν άσπρη άγρια. Οι ληστές ζούσαν εκεί ήσυχα παντοδύναμοι, γιατί ο σουλτάνος του Μαρόκου δεν είχε αρκετές δυνάμεις για να υποτάξει τις άγριες εκείνες όρδες. Οι Γάλλοι πάλι ήταν άσπρη άγνωστοι στον τόπο και ο άρχηγός κάθε ληστρικής ορδής βασιλευσε με έξουσία άπόλυτη ζωής και θανάτου.

Έτσι, λοιπόν, μέσα στα βουνά που βρίσκονται ανάμεσα στον Μέσον Άτλαντα και στον Μεγάλον Άτλαντα, όχι πολύ μακριά από τις πηγές του ποταμού Ούμ-Ρεο-Ρεμιά, ζούσε τότε ένας άνθρωπος γυναικός, αληθινό παλληκάρι, που ήταν ο άρχηγός, ο Καϊντ.

Όλη την άγρια εκείνη περιοχή. Αυτή την άπόλυτη έξουσία του, που του ήρθε κι' από τη θέληση του Άλλάχ, κι' από τη θέληση του λαού του, ο Καϊντ-Άμράρ την χρησιμοποιούσε με την μεγαλύτερη φρόνηση: Άφού ήταν άρχηγός και κύριος όλων των βουνών κι' όλων των μονοπατιών και των περασμάτων στη μά και στην άλλη όψη του Ούμ-Ρεο-Ρεμιά, όρισε διάδια σε κάθε πέραςμα και οι όπλιμένοι άνθρωποι του σταματούσαν κάθε ταξιδιώτη και τοίπαγαν όσα κρατούσε ή καρδιά τους. Μ' αυτό τον τρόπο όλη ή φυλή ζούσε άνετα. Τιποτε δεν έλειπε ούτε από τη μικρότερη καλύβα, γιατί ο άρχηγός ήτανε δίκαιος στη μοιρασιά των λαφύρων. Έτσι ο Καϊντ-Άμράρ, ή πηγή όλων αυτών των αγαθών, που ο Άλλάχ με την παντοδυναμία του σκοπούσε και χάριζε σ' όλους τους άνδρες, σ' όλες τις γυναίκες και στα μικρά παιδιά άκόμη της φυλής, άκόμη και στα κοπάδια και σε κάθε

Έκείνη την εποχή έτυχε να πεθάνη μέσα στο παλάτι του, στο Φέζ, ο σουλτάνος: —ο Άλλάχ να δώσει τ' όνομά του: — Ένας άλλος σουλτάνος—ο Άλλάχ να δώσει τ' όνομά του—έλα στην πόλη. Αυτός λοιπόν δεν ήταν ικανοποιημένος μόνο με τον τίτλο του Καλιφ. Φιλοδοξούσε να γίνει κι' ο πραγματικός άρχηγός και κύριος όλων των πύργων, ο δυνατός άνθρωπος, που μπροστά του να σκύβουν τό κεφάλι όλοι οι άνθρωποι, στα τέσσερα πέρατα της χώρας του.

Ένωμεταξύ όμως, πέρα στα βουνά του, ο Καϊντ-Άμράρ εξακολουθούσε να χαρταρώνει τους ταξιδιώτες. Ο σουλτάνος του πρόταξε να πάρη αυτή τη φορολογία. Κι' ο Καϊντ-Άμράρ, άφού έγινε προσεκτικά στην πλάστιγγα της σοφίας του από τό ένα μέρος τη διαταγή του σουλτάνου και τό θυμό του άν τόν παρακούγε, κι' από τό άλλο την καλοσύνη της φυλής του, βρήκε πώς βάραινε περισσότερο ή ευτυχία των δικών του και δεν άκουσε τη σουλτανική διαταγή. Τότε ο σουλτάνος έστειλε στρατό έναντιόν του, με τη διαταγή να φέρουν τον αντίρκτη στο Φέζ δεμένον χειροπόδαρο. Ο στρατός πήρε μαζί του κι' ένα σιδερένιο κλουβί, για να κλείση μέσα τον αλχημικό.

Ο Καϊντ-Άμράρ όμως με τους ανθρώπους του κρατούσαν όλα τα περάσματα των βουνών κι' έτσι ο σουλτανικός στρατός, ύστερ' από την πρώτη μάχη, γύρισε πίσω ντροπισμένοι, άφού άρρισε πολλούς σκοτωμένους σ' άγρια εκείνα μέρη, καθώς και πολλά όπλα και πολλές από τις άποσκευές του, γιατί στη φρυγιά ο στρατός δεν δίνει άξια παρά μονάχα στην πρόσκαιρη ζωή του ανθρώπου. Παράτησε, μαζί με τ' άλλα, και τό σιδερένιο κλουβί. Αυτό ο Καϊντ-Άμράρ τό χρησιμοποίησε, κλείνοντας μέσα δυο από τα πιο άγρια λεοντάρια του.

Στενοχωρημένος ο σουλτάνος, συμβουλευτηκε τους ύπουργούς του. Όλοι τους όμως σάπαιναν, μη ξέροντας τί να πουν. Τη νύχτα όμως της ίδιας μέρας που έγινε τό συμβούλιο, ο σουλτάνος συμβουλευτηκε και την παρμάνα του, κι' αυτή, σαν γυναίκα, ήτανε πόνιρη, πόνι έρευνούσε από όλους μαζί τους ύπουργούς του σουλτάνου. Η παρμάνα λοιπόν μίλησε και τόν συμβούλεψε. Καί γι' αυτό, ύστερ' από λίγες μέρες, μά Τσεκίτσα από τό αυτοκαταπονεμένο χαρέμ, μία πεντάμορφη Κιρκασία, έφυγε από τό Φέζ και τράβηξε κατά τα βουνά.

Σ' ένα από τα περάσματα την έβασαν οι άνθρωποι του Καϊντ-Άμράρ. Γενική περιφρόνηση, άρνήθηκε να πληρώση, άρνήθηκε άκόμη και να μίληση σε κείνους τους ανθρώπους. Τότε αυτοί αναγκάστηκαν να την πάρη στον άρχηγό και κύριό τους, Κι' ο κύριός τους έρωτεύτηκε

την πεντάμορφη Τσεκίτσα.

Ήτανε ξανθά σαν τό νεώκοπο χρυσάρι. Γρήγορα ο Καϊντ-Άμράρ έπαψε να θαυμάζει τό φως του ήλιου: Δέν θαύμαζε παρά μονάχα τό άλλο εκείνο φως, που έβγαινε από τα χρυσά μαλλιά της σιλάδας. Καί γι' αυτήν έξεχασε, στο τέλος, κάθε φρόνηση και κάθε τιμή.

Έτσι, ίσως, τά είχε προβλέψει ή παρμάνα του σουλτάνου, που πονηρή και πόν έρευνούσε από όλους μαζί τους ύπουργούς του, πονηρή κι' από τόν ίδιο τόν φύλαρχο...

Πέρασαν μέρες, έπειτα έβδομάδες, έπειτα μήνες... Όταν ο χρόνος έκλεισε τόν κύκλο του, ο Καϊντ-Άμράρ δεν ήε πια άλλη ψυχή, από την ψυχή της γυναίκας που τόν υποδούλωσε. Έτσι λοιπόν, μία μέρα που ή Τσεκίτσα ήτανε κοντά του, μέσα ή μεγάλη του σπηλή, τόληψε να τόν ρωτήσει ξαφνικά: —Δέν μου λές: άν έδεναι τά χέρια και τά πόδια σου με μία σιδερένια αλυσίδα, θα μούφερνες αντίστας; Έκείνος, χαμογελώντας ευτυχισμένα, της άποκρίθηκε: —Σε σένα δεν θ' άντισταθώ ποτέ... Η γυναίκα εξακούρησε: —Κι' άν τη στιγμή που θάνα δεμένα τά χέρια και τά πόδια σου ή τη σιδερένια μου αλυσίδα, όρμησουν ξαφνικά οι έχθροί σου μέσα σ' σπηλή σου για ν' σε πιάσουν, τί θα κάνης; Χωρίς να φάγη από κοντά της, εκείνος άπάντησε: —Θ' άνασηκώσω μονομάς χέρια και πόδια, θα σπάσω τις αλυσίδες μου και θα σκοτώσω όλους τους έχθρούς μου. Γιατί ή δύναμής μου ή πολύ μεγάλη.

Και της έλεγε πράγματι την αλήθεια. Κι' ή ξανθά γητεύτρα ήξευ καλά πώς έλεγε την αλήθεια. Η δύναμής του ήτανε πολύ μεγάλη. Έπειτα τόν ρώτησε πάλι: —Κι' άν έδεναι τά πόδια και τά χέρια σου με μία τριχά από τά ξανθά μου μαλλιά, θ' άντισταθώ; Όπως και την άλλη φορά, εκείνος της άποκρίθηκε: —Σε σένα δεν θ' άντισταθώ ποτέ.

Η γυναίκα δίστασε μία στιγμή κι' έπειτα τόν έλεγε πάλι: —Κι' άν, τη στιγμή που θάνα δεμένα τά χέρια και τά πόδια σου μ' αυτή την τριχά από τά μαλλιά μου, όρμησουν ξαφνικά οι έχθροί έδώ μέσα; Έκείνος την κίταξε, κι' αυτή τη φορά ξεμύλωνε λιγάκι από κοντά της.

—Σου έλτα, πώς σε σένα, όπως και σε κάθε πράγμα που έρχεται από σένα, δεν θ' άντισταθώ. Δέν θα την κόψω την μεταξένα τριχά από τά ξανθά σου τά μαλλιά, ό,τι κι' άν γίνει...

Τόν ήξερε καλά. Ήξερε πώς ποτέ ήψίμα δεν πέρασε πάνω από τά χείλη του. Τότε σηκώθηκε όρθια γρήγορα. Με βία τράβηξε μία τριχά από τά μαλλιά της. Και πολύ γρήγορα, μ' αυτή την τριχά, τούδεσε τά δυο χέρια.

Υστερα, με μία άλλη τριχά από τά ξανθά της τά μαλλιά, έδεσε τά πόδια του Καϊντ-Άμράρ. Κατόπιν χτύπησε τις παλάμες της. Την ίδια στιγμή όρμησαν μέσα στη σπηλή οι άνθρωποι που είχε ή ίδια κρύψει και ρίχτηκαν πάνω στον αλχημικό. Έκείνος κίταξε μονάχα εκείνη. Άλλά δεν έσπασε ούτε τη μία τριχά, ούτε την άλλη. Ούτε και φώναξε κανέναν από τους πιστούς του. Άν και με την πρώτη φωνή όλοι θα σηκώνονταν και θάτρεχαν κοντά του, σαν ένας άνθρωπος, σαν μία ψυχή...

Προτίμησε να υποκύνη στην προδοσία και ν' άφήση να τόν πάνε στον έχθρό του. Κι' ο σουλτάνος, που τόν αλχημώτισε, έτσι, όπως σ' άς δηγήθηκα, τόν θανάτωσε με τρομερά βασανιστήρια.

Αυτό ήτανε τό τέλος του Καϊντ-Άμράρ, που ήτανε πολύ μεγαλύτερος από τόν Σαμψών, τόν όποιον τόσο μάς εκπέδουν οι Έβδομοι σκύλλοι, σκύλλοι γεννήματα.

Κι' έτσι μού την δηγήθηκε την ιστορία του ένας γέρος, άπόγονος των παλιών ελευθέρων ληστών του βουνού, που κι' αήδης την έβουσε μαζί τους δικούς του, με σεβασμό.

Ο Άλλάχ να μάς σκεπάξη όλους με τό έλεός του.

ΚΑΡΟΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΤΟ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ

(Ένα έν διαφέρει άρρς του Άμερικανού δημοσιογράφου Δ. Μ. Μοντ-Κομεφύ για τη λατρεία της Γκρέτας Γκάρμπο πρς τους φίλους της.)

Γκρέτα Γκάρμπο είνε ένα εκπληκτικό φαινόμενο άγνόητος! Όποιος είχε την ευτυχία να πλησιάση την θρυλική «Σάβιττα» του Χόλλυγουντ, ν' άναπνεύση την ατμόσφαιρά της, να ήση λίγες μέρες με τη συντροφιά της, ξέρε πόσο καλά ήε αυτή ή ανιμιατική καλλιτέχνης είνε άδωα και άγνη σαν μία καλόγρια κι' ότι κανένα άλλο αίσθημα, εκτός από τη φιλία, δεν θερμαίνει την παράξενη καρδιά της.

Ένας από τους πιο παλιούς φίλους της, ο σκηνοθέτης Σεσίλ Ντε Μιλ, σπηρίζει να λέη ότι ή Γκρέτα Γκάρμπο είνε μία περίεργη ένσάρκωση της Κυρίας Ρεκαμέ ή όποια ελάτρευε κυριολεκτικά τους φίλους της, δίχως ποτέ να σφραγίζεται από τά μεγάλα και μοιραία πάθη τού έρωτος.

Αυτή λοιπόν ή άπίστευτη άγνότης της Γκρέτας Γκάρμπο είνε μία άπ' τις κυριότερες αιτίες της μελαγχολίας της, της μοναξιάς της, τού φόβου που νοιώθει για τόν κόσμο και τις τρελλές διακεδώσεις του.

Η άγνότης της Γκρέτας, είνε μία φορά ο Λούις Στόν, φημίζει τό πρόσωπό της με μία οφράνα λάμψη. Η Γκρέτα παρουσιάζεται στα όνειρά μου με ένα φωτοστέφανο άγίας! Είνε ή πιο άσπλη γυναικά που γνώρισα στη ζωή μου και γι' αυτό άκριβώς μάς φαίνεται σαν μία ύπερφυση έπαρση, σαν ένα ύπερκόσμο πλάσμα.

Ποιά είνε τώρα τό μυστικό αυτής της άγνότης; Ο Καρλ Μερσον, ο είνθρωπος που άνακάλυψε την Γκάρμπο, μού έλεε τελευταία, που βρίσκονταν στο Χόλλυγουντ, ότι ή Γκρέτα, παρ' όλη την όφραση της, είνε μία άπλη, άφελής και γελαστή εχωριστοσύνη, όπως ήταν άκριβώς έδώ και δώδεκα χρόνια.

Η εμορφία των μοιραίων, λοιπόν, είνε μία σπανία περίπτωση διπλής προσοικειότητος. Νομίζω κανείς ότι δεν έχει καμιά σχέση με την Γκρέτα Γκάρμπο, που συνανεί και συναρπάζει στην όδόν με την άσύγκριτη τέχνη της.

Στην ιδιωτική της ζωή είνε άκριβώς μία άπλη εχωριστοσύνη. Νοιώθει πάντα μία άπερίγραπτη φρίκη για τις δεξιότητες και τους κοσμικούς κύκλους κι' έχει τό εκπληκτικό πρότεγμα: όπως λέει ο σκηνοθέτης Βάν Ντάν, να κάνει διαρκώς γκράφες! Όσο για τη μόρφωση της, είνε κάπως πρόφατος και φυσικά είνε ύπερβολικά άτελής. Μά τί σημασία μπορεί να έχουν όλα αυτά, όταν ή Γκρέτα έχει ένα άλάνθαστο ένστικτο, μία μυστηριώδη διάθεση, που δεν χορφαίει από ένα είδος μαγείας. Πολλοί άνθρωποι, που άντέδρασαν πρώτη φορά την Γκρέτα Γκάρμπο, δοκίμασαν την έντύπωση ότι βρίσκονταν μπροστά σ' ένα πλάσμα, που δέν άνιχε σ' αυτόν τόν κόσμο.

Αυτή ή γυναικά διαβάζει στα μάτια τό μέλλον μας! Φώναζε μία μέρα τρομοκρατημένος ο Ντοβίλβας Φάιμπελντς υιός, μη υποδύοντας ν' άντισταθώ στο βλέμμα των φρενώνων ματιών της Γκρέτας Γκάρμπο.

Ανάφερα ότι κάνει γκράφες. Έ, λοιπόν! Αυτές ή γκράφες ένδοξίζουν τους φίλους της οι όποιοι ούτε καταδέχονται να τις σχολιάσουν, παρά μόνο προσπαθούν να κάνουν την Γκρέτα να τις ξεχάση, άν τις κατάλαβε, και γι' αυτό την παρατούν σε μικρά κι' άπονεμα μπάρα, για να την διασκεδάσουν με την εθιμική τους.

Η Γκρέτα, έξω από τό σπούντιο, δεν είνε ποτέ ή «Γκάρμπο» των θαυμαστών της. Όταν παρουσιάζεται μπροστά στον κόσμο νομίζω κανείς ότι τό αμια της παγώνει μέσα στις φλέβες της! Η Γκρέτα σε κάτι τέτοιες περιστάσεις χάνει τη φωνή της, δεν τολμάει να χαμογελήσει, χαμηλώνει τά μάτια και τρέμει ελαφρά, σαν να ύποπτε...

Η μεγάλη καλλιτέχνης ή δυό ζωές. Η Γκρέτα ή εχωριστοσύνης φορεί άλλά φορέματα, χοντρά παπούτσια, μύλινους σκούρους τού σάρου και παλίο στον κίπο της σαν μικρό κορίτσι. Η «Γκάρμπο» της όδόν παραγγέλλει κάθε τρεις μήνες στο Παρίσι τις τουαλέτες της, στην περιόχη μάλιστα της όδοι Σατοντέν, την Λίδια Μαρίν. Τά διαμάντια της, πάλι είνε περισσότερα από τά διαμάντια της Μαίη Γουέστ, που δέν τά φορεί ποτέ της, παρά μονάχα μία-δυο φορές τό χρόνο, στις μεγάλες δεξιώσεις της κινηματογραφικής έταιρείας της.

Όσο τώρα για τη φιλία, που δείχνει στους φίλους της, ό,τι κι' άν προσπαθήσει ν' άναγκάσει κανείς, θα είνε πάντα κατώτερο της πραγματικής φιλίας.

Ένας φίλος και γέρος βιβλιοπώλης είχε

Η Γκρέτα Γκάρμπο σ' ή ηλικία 12 έτών

Ξη τη ζωή της. Έπαύσαν έπρόσθετε ότι ανέλειψαν εκείνη δια τά έξοδά της.

Τέλος, ή Γκρέτα Γκάρμπο λίγο έλειψε εσχάτως να κάνει όσονοδό έχθρο της τόν σκηνοθέτη Ρομπερτ Μαυουλάν, με την έπισηνή της να βοηθήσει έναν παλιό της φίλο.

Όταν άρρισε να γίνεται λόγος για τό «γνώμισμα» της «Βασίλισσας Χριστιανής», ή Γκρέτα Γκάρμπο όμωως καθάρισε στο έκτελείο της «Μέτρο» ότι ήθελε ως «απογευτός» τόν Τζών Τζέιμπερτ! Οι διευθυνταί όμως της «Μέτρο» έγιναν έξω φρενών.

Όχι, χίμεις ποτέ όχι! της είπαν γαδαρά και ξαφτερά. Έγιναν άγριαί και έκαν «Άγριο ήρώα» για να πείση τό ρόλο τού Τσανού προσειτού. Ο Τζέιμπερτ έχει σβήσει πεί...

Έχει ξεφύγει... Δεν μπορεί να γίνει καμιά σύζητηση πάνω σ' αυτό τό ζήτημα...

Η Γκρέτα δεν είνε τίποτε. Τίποτε στη βίλα της και βιάστηκε σε μία μυστηριώδη σιωπή, δείχνοντας μία παράξενη άδιαφορία για όσες τις προσεκομιές του φίλου. Κι' όταν ήσαν πια όλα έτοιμα, τό έκτελείο της «Μέτρο» έστειλε και ρώτησε την Γκρέτα Γκάρμπο π' έπείθεσε και δεν έρχονταν στο σπούντιο.

Τόν Τζών Τζέιμπερτ! άπάντησε ή «Σάβιττα» του Χόλλυγουντ.

Ο Ρομπερτ Μαυουλάν πήγε να σάση από τη λύσσα του. Μά δεν μπορούσε να κάνει άλλο. Έπρεπε να ύποπτε στην όδόν της Γκρέτας μία βιάστηκε άμείως να καλέση στο σπούντιο τόν Τζών Τζέιμπερτ...

Έτσι άναμει τους φίλους της ή Γκρέτα, ή «εχωριστοσύνη»...

Η σημερινή Γκάρμπο (Τελευταία φωτογραφία)

Δ. Μ. ΜΟΝΤΚΟΜΕΦΥ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΑΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΑ ΧΕΡΙΑ

(ΤΟΥ GREGOIRE LE ROY)

Άπάνω σ'της καρδιάς μου τὸ παράθυρο, χλωμά δυὸ χέρια στέκουν γαντζωμένα, χέρια θανάτου, χέρια μακροδάχτυλα, χέρια τῆς δυστυχίας, τοῦ πόνου, αἰμένα !...

Τόσο φριχτά ἦταν, Θέ μου, καθὼς τάδελαπα, τόσο νυχτερινὰ φεγγαριασμένα, σὰν κολασμένων γυναικῶν, καὶ ὠψόνανε τὴν ἄκρα ἀπελπισία τους σὲ μένα.

Κι' Ἐκείνη μὲ τὰ χέρια αὐτὰ τὰ πένθιμα, ποιά τάχα νάταν μέσα στὸ σκοτάδι, γιὰ νάρθη νὰ καθήσῃ ὁ θάνατος, στὴν πόρτα μου ἀπὸ κείνο πειτὸ τὸ βράδυ ;

Ὅχι, τὰ χέρια αὐτὰ δὲν εὐλογοῦσαν· θάτανε χέρια, ναί, καταραμένα, ἀφοῦ λαχτάρησα μὲ μιάς νὰ πέθαινα, ὡς τάειδα τοῦ θανάτου χλωμασμένα.

Ἀφοῦ τὸ ἀγνὸ κρασί τῆς κάθε ἀγάτης μου, πικρὸ, γεμάτο ἀπὸ τὰ δάκρυά μου, φαρμάκωσε τὸν ἐπιούσιον ἄρτο μου, ὡς φάνηκαν ὠραία, μοιραία μπροστά μου.

Χέρια φριχτά, ποὺ στάζουν δηλητήριο, σάλεμα ζοφερῶν παρθένων, δάδες, ἐσεῖς μέσα στὸ σπίτι μου κι' ἐλάμψατε σὰ δυὸ σπητιές, νεκρώσιμες λαμπάδες.

Ἀφοῦ ἡ ἐλπίδα μοῦκλεισε τὴν πόρτα τῆς, ὁ πόνος μου τὸ θάνατο ἀντικρύζει... κι' ἀπάνω στὸ κερί μου πειτὸ ποὺ ἐσδύ- (σπηκε, ὁ παγωμένος ἄνεμος σφυρίζει.

Μετάφρ. ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ὁ πρόεδρος.—Γιατί, ἀφοῦ δολοφόνησες τὴν γυναῖκα σου, κατὶ αὐτὴν τὴν ἑκατον κομμάτια ;
Ὁ κατηγοροῦμενος.—Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὴν κομματιά- σω ζωντανή, κίριε πρόεδρε !...

τάξε τότε τοὺς ὑπηρέτες του νὰ πετάξουν ἔξω στὸ δρόμο τὴ μικρὴ μπαλκονίσια. Ἐγὼ προσπάθησα νὰ τὸν ἐμποδίσω. Ἀκόμη θυμάμαι τὰ παραχρυσὰ κλάσματα τῆς Λέλι καὶ τὴς παρακλήσεις τῆς. Μὰ ὁ Κάρ δὲν ἄκουγε κανέναν. Πραγματοποίησε μέχρι τέλους τὴν ἀπόφασί του. Ὅσο γιὰ μένα, μὲ κλειδῶσε δυὸ ὧρες σ' ἓνα δωμάτιο. Ἦξερε ὅτι θὰ ἔτρεχα νὰ βοηθήσω τὴν ἀτυχὴ μικροῦσα, ποὺ πάλευε ἡμίγυνη μὲ τὴν τρομαχτικὴ θύελλα. Ὅταν κατόρθωσα νὰ ἐλευθερωθῶ, ἔβγα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Τεῦλ κι' ὅλη τὴ νύχτα ἐψάχνα νὰ βρῶ τὴν δυστυχισμένη Λέ- λι. Οἱ κερανοὶ αὐτῶνοναν τὸν οὐρανὸ καὶ ἡ βροχὴ μὲ μούσκευε ὡς τὸ πλάκαλο. Τὰ ἐξήμερώματα τέλος, στὴν 3ῃ λεωφόρῳ, εἶδα πεσμένο ἀναισθητὸ καὶ δοτηγμένο στὴς λάσπες τὸ σῶμα μιάς γυναίκας. Ἦταν ἡ Λέλι. Μὰ δὲν ᾤδου πειτὸ. Εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὸν φόβο τῆς μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀπαίσια νύχτα. Κατήγγειλα τὸν Τεῦλ στὴν ἀ- στυνομία, μὰ κανεῖς δὲν μὲ πίστεψε. Ὁ Κάρ ἐξακολούθησε νὰ εἶ ἐ- λευθερὸς καὶ νὰ διασκεδάσῃ, μέχρις ὅτου σπατάλησε ὅλη τὴν περιου- σία του κι' ἔγινε ἓνα ἀνθρώπινο κουρέλι. Τότε ἤρθε καὶ μὲ βρήκε. Μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν βοηθήσω. Τὸν πήρα στὸ σπίτι μου. Ὑπέρφερε ἀπὸ νευρώσε καίσις κι' ἔτρεψε στὸ ἄκουσμα τῶν κεραυνῶν. Κι' ἐγὼ ὅμως ὑπέφερα τὸ ἴδιο. Θυμῶνουν πάντα ἐκείνη τὴν θιελλῶδη νύχτα τῆς δε- κάτης ἑκτῆς Ἰανουαρίου. Κατόρθωσα ὥστ'οσο νὰ γίνω ἓνας καλὸς ἐ- πιστήμιον. Ὁ χρότος ὅμως τοῦ κεραυνοῦ μοῦ τσάκισε τὰ νείρα καὶ μὲ ἔκανε νὰ βλαῖμαι τὴ φτωχὴ Λέλι. Γι' αὐτὸ ἀνυστασιώθουν κι' ἐγώ ἀπὸ τὸ φόβο μου. Εἶχ' ἀποφασίσει ὅμως νὰ ἐκδιηρθῇ τὸν Κάρ καὶ γι' αὐτὸ τὸν προσέκλεσα ἀπόψε καὶ τὸν ἔκανα νὰ ξαναζήσῃ ὅλη τὴν ἐ- φιλάται βραδιά τῆς δυστυχισμένης μπαλκονίσιας. Τὰ νείρα του φυ- σικά δὲν ἄνθεξαν καὶ μόλις ἄκουσε τὸν κρότο τοῦ κερανοῦ, ἐπῆθε συγ- κοπτικὴ τῆς καρδιάς του. Αὐτὴ εἶπε ἡ ἱστορία μου. Τώρα μπορεῖτε νὰ δι- πιστώσετε τὸ θάνατό του.

Κι' ὁ δόκτωρ Ἀρνταν, μὲ μὴ τελευτήσια προστάσεις, ἔκανε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του καὶ νὰ πλησιά- σῃ τὸν Τεῦλ. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἐνόησε ἓναν δυνατό πόνον στὴν καρδιά του καὶ μ' ἓνα σπασμὸ κλίστηκε στὸ πάτωμα νεκρός. Ἡ ἀδούρατις δυνάμεις εἶχαν ἐκδιηρθῇ τὸ θάνατο τῆς φτωχῆς Λέλι. Κι' ὁ Κάρ κι' ὁ δό- κτωρ Ἀρνταν, οἱ δυὸ αἵτιοι τοῦ τραγικοῦ τέλους τῆς, εἶχαν πεθάνει τὴν ἴδια θιελλῶδη νύχτα τῆς δεκάτης ἑκτῆς Ἰανουαρίου...

ΛΟΥΙΣ ΑΣΛΕΡ

Η ΜΑΧΗ

Η ΜΑΧΗ

Δίστασε δυο-τρεις στιγμές, ἔπειτα γονάτισε πάλι στὸ Γιορτζάκα Σαντό καὶ μίλησε ἀνὰ—ἄλλος μιλῶν σ' ἓναν ἄρρωστο, ποὺ τὸ παραλήρημά του τὸν κάνει νὰ μὴ ξέρῃ τί λέει.

—Κίμ, εἶπε, εἶμαι Ἄγγλος...

Καὶ ἐσπείρε δυὸ φορὲς τὴν τελευταία λέξη, τονίζοντάς τιν καλά:

—Οὐδέτερος... οὐδέτερος...

Μὰ ὥσπως ἔξαφνα, γιατί τὰ πελιδνὰ χεῖλη σάλεσαν, γιατί μιά πιορὴ ἔβγαλε ἀπ' αὐτὰ, ἓνα στριγγὸ ψιθύρισμα, ἀκαθόριστο στὴν ἔρη, μὰ ἀε λ'ἴνῳ πὺθ κἀθὰ- ρὸ, τσιτάβρ, σουλάδεξ, λόγια, ἓνα τραγοῦδι:

Ὁ κἀνὸς τῶν ἀνθρωπένων κεραιῶν δὲν ἐπέσπε ἀκάμια.

Τώρα ὅμως τὰ λαυλῶδια πορεῖ νὰ περῶν.

Ἐνὼ ἡ ἀντίπα αὐτῶν ποὺ τὰ κατὰδεν βρόκεται στὴν πῶ μεγάλη τῆς ὀψης.

Ἦταν τὸ ἴδιο τραγοῦδι, περὶ ἡ μαρκησία Γιορτζάκα ἔχε τραγουδεῖ σ'ὅν ἐ- ἔργων.

Ὁ Ἄγγλος ἀξιοματικὸς τὸ ἄκουσε κι' ἓνα ἔαφνικὸ ρῆγος πέρασε ἀπ' τὴς φλέβες του. Κατάλαβε ὅτι ὁ μαρκήσιος Γιορτζάκα ἤξερε τίς σχέσεις του καὶ τῆς, τὰ ἤξερε ὅλα...

Τὰ πεθαμένα σκεδὸν γάτια τοῦ μαρκησίου δὲν ἀπορροῶσαν ἀπὸ πᾶνω του τὸ δάκρυα τους, ἓνα δάκρυα ἀκίητο καὶ σκεπτικὸ, ὅπου φαινόταν νὰ λάμπη ἡ ἀντανάκλαση κάποιας παλινδρῶς ὀπτασίας. Ἡ φωνή, ἐνοχλημένη ἀπὸ ἓνα θαύμα ἐ- νεργητικότητος, τραγοῦδῳσε πάλι:

«Ὁ ἀνθρωπένος μου ποὺ εἶπε : «—Δίτῃ τὴ νύχτα ἀνταρτήματα. Ἐῖχα τὴν κόμη σου γύρω ἀπὸ τὸ λαυλὸ μου, εἶχα τὰ μαλλιά σου σὺν περὶθέρμῳ μαῖου γύρω ἀπὸ τὸν τραχηλὸ μου κι' ἔκλειτο στὸ στήθος μου...».

Πιὸ χλωμὸς ἀπὸ τὸ Γιορτζάκα τὸν ἴδιο, ὁ Ἐρμπερτ φέρυκαν εἶχε τραπῆχτῃ κατὰ ἓνα ἔθιμα. Καὶ γύριξε τώρα ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ξεβῆγῃ ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τοῦ δάκρυα. Μὰ δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὴ φωνή του, τὴ φωνή του τὴν πιο τραμερὴ κι' ἀπὸ τὸ δάκρυα ποὺ ἔλεγε:

«Πὺ γυάδου καὶ ἦσαν σὺν θεῷ μου. Κι' εἴματα δεινὰ γιὰ πάντα ἔτσι, μὲ τὴν ἴδια νό- σση, μὲ τὸ σπῆμα στὸ σπῆμα, ἔτσι σὺν θεῷ διήρως, ποὺ ἔχουν σὺν τὴν ἴδια ἀξία...».

Ἡ φωνή του ἀντηχοῦσε σὺν κρόταλλῳ, ἔτοιμο νὰ σπάσῃ. Σιγὰ-σιγὰ, σ'αὐτὸ μὲγεῦσα τοῦ φέρυκαν, τὸ αἶμα εἶχε ἐκασυγρῖσει. Κι' αὐτὸ τὸ αἶμα ἔθερξε, ὅλη τὴν ὁρὴ του μ' ἓνα κόκκινο χροῖμα ντροπῆς, ἐξευτελισμοῦ, σὺν νὰ τὸν εἶχαν μπα- ροῖσει...

Καὶ ἡ φωνή τοῦ ἐτοιμοθανάτου ἀποτελεῖσσε πιο θιαστική, καὶ ὅμοια μὲ τὴ φωνή ἑνὸς δασκτοῦ, ποὺ ζητᾷ ἐξέσφρα ἐπιτακτικὰ τὰ δασκεϊκά του:

«Καὶ σιγὰ—σιγὰ μὴ γράμμε, τόσο τὴ μέλι μὰς εἶχαν μετρωδεντῇ, πὺς ἐγὼ γινώσκων ἐστὶ καὶ πὺς ἐστὶ ἔαμα μέσα μου, ὅπως σ' ἓνα ὄνειρο...».

Ἡ φωνή, ἀποκατωμένη, ἔσθισε.

Καὶ μινάχα τὸ δάκρυα ἐξακολούθησε νὰ ἐπιμενῇ καὶ νὰ πετᾷ μὲ μιά τελευ- ταία φλόγα, μὴ διασπῇ πραγματική, ἀκατανίκητη. Τότε ὁ Ἐρμπερτ φέρυκαν, μὲ τὸ κεφάλι σκυρτὸ καὶ μὲ τὰ μᾶτια κορφο- μένια στὴ γῆ, ὑπόκυψε—ὕψακουσε. Ἀπ' τὸ χέρι τοῦ ὑπεξιοματικοῦ ἦρε τὸ τηλέ-

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Γιὰ μένα ἑκείνος ποὺ ἀντλεῖ ἀπὸ τὴ γυναῖκα τὴν πᾶρα κι' ὄχι τὴ χαρὰ, εἶνε ἓνας ἀξιοδύσκατος βλάσας. Ἰδὲ ἂν Τουρ γένειες

Κάθε δυστυχίματος αἰτία εἶνε ἡ γυναῖκα. Ἀρκεῖ νὰ ἐμβαθύνωμε σὲ κάθε ὑπόθεσι, γιὰ νὰ βεβαιωθῶμε γι' αὐτό. Α. Μυσσέ

Ἐρως εἶνε ὁ ὀρισμὸς τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Α. Φράνς

Ἡ φοβερώτερη λύπη γιὰ κάθε γυναῖκα εἶνε ἐκείνη, τὴν ὅποιαν δὲν μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ. Βολταίρος

Ἡ γυναῖκα εἶναι τότε μόνον, ὅταν ἀγαπᾷ. Ἐπομένως ἡ ἀγάπη τῆς διαρκεῖ όσο καὶ ἡ ζωὴ τῆς. Α. Φράνς

Εὐκολώτερα μπορεῖ νὰ βρῆς γυναῖκα χωρὶς ἐραστή, παρὰ γυναῖκα μ' ἓνα μόνο ἐραστή. Θεοδωρὸς

Τὸ κυριώτερο εἰσόδημα τῆς ὁμορφιάς εἶνε ὁ ἔρωτας. Α. Κάρε

Μακρὰ ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἀνθρώπε, ποὺ φοβάσαι τὸν πόνον !... Σμάιλς

Ἡ γυναῖκες καὶ οἱ βασυῖες δὲν ἔχουν φίλους, ἀλλὰ ὑποτελεῖς καὶ ὑπηρέτες. Α. Λουμᾶς

Ἡ ὁμορφιά εἶνε ἡ μάσκα τοῦ διαβόλου. Μ. Ναπολέων

Γυναῖκα χωρὶς ἄνδρα μοιάζει μὲ πλοῖο χωρὶς καπετάνιο. Μ. Γκόρνου

Ἄνδρας χωρὶς γυναῖκα μοιάζει μὲ ἄλογο ἀχολῶνιστο. Ε. Ὀνεγιν

Καλύτερα νὰ πάρῃς γυναῖκα ἀσχημὴ ποὺ νᾶχη καλὴ καρδιά, παρὰ γυναῖκα ποὺ νᾶχη καλὴ καρδιά καὶ ὀρατο πρόσωπο. Βωτοῦρε

Ὁ,τι ἀφήνει μισὸ ἡ γυναῖκα, τὸ ἀποτελεῖται ὁ διάβολος. Ἰταλικὸ Λόγιο

Ἡ γυναῖκα ποὺ πανεύεται γιὰ τὴν ὁμορφιά τῆς ἀσφαλῶς δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο νὰ ἐπιδείξῃ. Πουσσιν

Ἡ καρδιά τῆς γυναίκας μοιάζει μὲ χιόνι. Ἄμα λεωθῇ, μεταβάλλε- ται, ὅπως κι' αὐτὸ σὲ λάσπη. Β. Ούγκου

Μὴ προσπαθῆς μὲ τὴ βία καὶ τὴν ἐπιμονὴ νὰ ὑποχρεώσῃς τὴ γυναῖ- κα νὰ σ' ἀγαπήσῃ. Ἵσως τὸ κατορθώσῃς στὸ τέλος, ἀλλὰ ποὺ γοή- γορα θὰ μετανοήσῃς. Α. Βινὺ

Ἡ παντρεμένη γυναῖκα εἶνε πάντα πὺ συνετὴ ἀπὸ τὴν ἀνάστητή. Ἐκεῖ ἐπαλλῶν τὴν σῖνσι, τὴν ὅποια γεννὰ ἡ ἀταρῶνεια, ἡ θλίψη καὶ τὰ βάσανα τοῦ ἐγγάμου βίου. Γ. Σάνδη

Μερκοὶ νομίζουν πως ἐπεὶτὴ γινώσκουν μιά γυναῖκα ἔχουν καὶ ὅλο- κληρὸ τὸ γυναικίον φίλον. Μπάσσιν

Καμιά γυναῖκα δὲν εἶνε ἐκὼν νὰ ἐμπνεύσῃ τόσο δυνατὸ καὶ δια- κὴ ἔρωτα, ὅσον ἐκείνη ποὺ ἀισθάνεται ὅτι δὲν εἶνε ἔξω νὰ ἐμπνεύσῃ καθόλου ἔρωτα. Μπωδαῦ

Ὁ πραγματικὸς ἔρωτας εἶνε ἡ δύναμις ἐκείνη ἡ ὅποια θὰν μὴ με- σα στὴν ψυχὴ μας τὴν κάνει νὰ ἀισθάνεται πᾶν ὅτι ὑπάρχει ὁμορφὸ στὸν κόσμον. Σαίξπηρ

Τὸ γλυκύτερο φιλοφρόνημα ποὺ μπορεῖ νὰ κάνει κανεῖς σὲ μιά ἀ- σχημὴ κυρία εἶνε νὰ τῆς πλῶσι : «Ἐῖμαι μισὴ !» Α. Μυσσέ

Ἡ γυναῖκα θὰν χαϊρεύῃ διατάσσει καὶ ὅταν κλαίει ἀπειλεῖ. Π. Π. ντὲ Κόκ

Τὸ πρῶτο δάκρυ τοῦ ἔρωτος φαίνεται σὺν διαμάντι, τὸ δεύτερο σὺν μαργαριτάρι καὶ τὸ τρίτο μόνον σὺν δάκρυ. Βύρων

Φοβερὴ εἶνε ἡ φουρτωμαμένη θάλασσα, μὰ περισσό- τερο φοβερὴ ἀπὸ αὐτὴν εἶνε ἡ γυναῖκα θὰν θυσιάζει. Π. Λοτί

Πόσο περὶλυστὴ γίνεται ἡ ψυχὴ ὅταν λυπάται γιὰ τὸν ἔρωτα ! Β. Ούγκου

XXX

μτρο. Σκαρφάλωσε ἔπειτα τὰ τρία σκαλοπάτια τῆς μεσαίας γκαβῆρας καὶ κἀή- σε στὴ μικρὴ ἔρρα τὴν προσημαμένη γιὰ τὸν κυβερνήτη τοῦ πυρ/σκου. Ἐνα πρὸς ἓνα τότε τὰ ρουσιὰ θαρρητὰ φανθάνονταν μπροστὰ του, βελ- γωνίας του μὲ γρήγορος ἐλγυμὸς τὴν πρὶμην τούς : "Ἐρεῦαν, ἀποκαρπύν- τουσιν τὸν θάδεο τοῦ δολέοντος μὲ ὅλη των τὴν ταχύτητα...

—Ἐως αὐτὰς τέτνηνκειον, δρεῖται νὰ πληρώνῃ τὸ χροῶς του ! μουρμουροῖσε ὁ φέρυκαν σκυθρωπός.

Ἐπῆξε. Κι' ἔπειτα ἡ φωνή του ἀν' ἤρθε, σὺν θαρρημαμένη, καθαρὴ ὅμως καὶ ἀπορροστική:

—Ἐῖν χιλιάδες διακόδια μέτρα... Γωνία ὄχτῳ χιλιοστών, ἀρσιτερὰ... Ἐξά- κολουθήστε πρὶ !...

Πρὶν ἀκουσθῇ ἀκόμη ἡ διτλὴ ὁμοφρονία τῶν κανονίων, τὸ αὐτὸ τοῦ φέρυκαν προλάβε ν' ἀρπάξῃ ἓναν ἀόριστο θόρυβο, κατὶ σὺν ψυχροαγῆτὸ ἐτοιμοθάνατο, κατὶ ἀπ' τὴ θέα του. Πραγματικὰ, ἦταν ὁ μαρκήσιος Γιορτζάκα Σαντό ποὺ πε- ράδου τὴν τελευταία πνοὴ τοῦ ἥρωικοῦ κορμιοῦ του, χωρὶς σπαταμῶς, χωρὶς θο- ρωδὴ ἐπιβρασμία ἀγωνία, μὲ διακριτικὰ, σιγὰ, ἀξιοσημείωτα. Μινάχα τὸ σπῆμα του, πρὶν κἀίεσι γιὰ πάντα, πρὸ ἄδε νὰ μουρμουρήσῃ δυὸ σουλάδεξ, τίς πρῶτες δυὸ σουλάδεξ ἑνὸς ὀνίματος ποὺ ἀπόμενε μισοτελειωμένο:

—Μίτρος...

Ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ ἀπερὶγρᾶπτου σοφοῦ, ποὺ εἶχε σχηματισθῇ ἀπ' τὰ συν- τριμῶμα τῆς γκαβῆρας καὶ τοῦ πυρ/σκου—κατὰ τὴν ἐκρήξῃ τῆς τεραστῆς δόδοος— ὁ ὀμοκόμης Χιράτα Τακαμόρι ἐτοίμασε γιὰ τελευταία φορὰ στὸ χολί, τὸ ὅποιο κα- τέβαινε ὡς τὰ ἔγκαστα τοῦ πολειμικοῦ καὶ ἔαφινε τὴν τελευταία διαταγὴ του, διαταγὴ ἡ ὅποια ἐπιποράξῃε τίς χιμαστὸ θερεχες ὀνῶνες τῆς ἡμέρας καὶ μετα- μόρωνα ὁριστικὰ τὸν ὀνῶνα σὲ νίκη:

—Πάστε πῶρρ !...

Στὸ μεσο γινᾶντιο κατῆλθι τοῦ «Μικέζα», τὸ ναυαρχικὸ σῆμα τοῦ Τόγκο κυματίζε θριαμβευτικὸ κι' ἀκτυροῦλο, σὺν οὐρόνῳ τῶδε ἔπειτα ἀπ' τὴ θιελλα.

Μιά ἀτελείωτη κραυγὴ, κατὶ σὺν οὐρανὸφάντῃ ἱπποκραυγῇ, ἀνελώντων ἀπὸ πᾶνω σὲ πᾶνω: Ἦταν ἡ κραυγὴ τοῦ θριαμβοῦ τῆς νίκης τῆς ἱπποκράτους, ἡ κραυγὴ τοῦ θριαμβοῦ τῆς γηροδίας Ἀσῆας, λυτρωμένης ὁριστικὰ πειτὸ ἀπ' τὸν ἑνὸς τῶν Εὐρωπαίων:

—Τεῖνόνου μπαννέ !

—Ζήτω ἡ Ἰαπωνικὴ Ἀυτοκρατορία !...

Ὁ Χιράτα Τακαμόρι, ὁρθὸς, ἐπαντάλαξε τρεῖς φορὲς αὐτὴ τὴν κραυγὴ, μὲ ὁ- λὴ τὴ δύναμὶ τοῦ στήθους του. Ἐπειτα, ἀνοίγοντας μὲ ψυχρὸ κίνημα τὴ θεωρία του, ἡ ὅποια θορῶνουν πάντα στὸ μακίλι του, ἔστρεψε τὸ δάκρυα τοῦ πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος μὲ ἀνέκφραστη ὑπερηφάνεια. Ἦταν μεθυσμένος ἀπὸ ἀγρο- χία, ἐκείνη τὴ στιγμή, σὺν νὰ εἶχε ρουφιῇ δέκα κύπελλα «σακε» ἀλλεπαλλήλῃ! Ἐπὶ τριάντα τρία χρόνα—ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ τὸν γέννησε ἡ μητέρα του—ὁ Χι- ράτα Τακαμόρι, ὅσοις περιμένοντας τὸ φτάσιμο τῆς θριαμβευτικῆς ἐκείνης ὥρας, Κι' ὅμως ἡ ὑπερτάτη αὐτὴ μέτρη, ποὺ τὸν ἐπνευε σὺν νὰ ἦταν ἐνθουσιώμενος σὲ λίγη ἀκκοῦ ἀγνοῦ, ἦταν τόσο συγκλονιστικὴ καὶ τόσο τὸν ἀποζημίωνε ἀπ' τὴν πᾶνω-

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;

ΙΓ'.

ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ. — Ο ΦΟΒΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ, Ο ΦΟΒΟΣ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΚΙ' Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΗΣ...ΑΝΔΡΙΚΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ !

Η δὲς Ρ. Π. (ὁδὸς Ἰγγλέση, Ἀθήναι), μᾶς γράφει :
Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο». Τὸ ἐρώτημά σας «Ποιὸς εἶνε ὁ ἰδεώδης σύζυγος» κλπ., εἶνε λίαν ἐνδιαφέρον γιὰ κάθε δεσποινίδα καὶ ἡ ἀπάντησις εἶνε ἀπαραίτητος. Καὶ τώρα σὰς ἀναφέρω τὴν ἰδικήν μου γνώμην : Ὁ ἰδεώδης σύζυγος πρέπει νὰ εἶνε ἡθικός (καὶ μάλιστα σήμερα, ποὺ ἡ ἀνθρωπότητα ἔχει φτάσει σὲ ἀφάνταστο σημεῖο καὶ εἶνε ὁ σπουδαιότερος συντελεστής τῶν διαζυγίων), γιὰ νὰ ἐπικρατῇ οἰκογενειακὴ γαλήνη, ποὺ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα εὐτυχία τοῦ γάμου. Νὰ ἔχη ἐπίσης εὐγενικούς τρόπους, νὰ εἶνε μορφωμένος καὶ συμπαθητικός, γιὰ νὰ ὑπάρχῃ ἀμοιβαία ἀγάπη, πίστις καὶ ἀφοσίωσις. Νὰ ἔχη χρήμα τόσο, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἕνα βίον ἀνετον. Νὰ εἶνε ἐξυμνός, γιὰ νὰ εἶνε ἱκανὸς γιὰ τὸν μεγάλον ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἐκεῖνος ποὺ τὰ συγκεντρώνει ὅλα αὐτὰ, εἶνε ὁ ἰδεώδης σύζυγος, κι' ἔτσι ἐπιτυγχάνεται ὁ πῶς εὐτυχισμένος γάμος. Γιὰ νὰ τὰ συγκεντρώνῃ ὅλα αὐτὰ ἕνας ἄνθρωπος χρειάζεται μιὰ καλὴ προσπάθεια καὶ ἀνάλογη ὑπομονή.

Η δὲς ΔΑΝΑΗ (Ἀθήναι), μᾶς γράφει :
Ἀγαπητὸ μου «Μπουκέτο». Εἶμαι κι' ἐγὼ μιὰ ἀπὸ τίς πι-
στες σου ἀναγνώστριες καὶ χάριχα πολὺ γιὰ τὴν ἐρευνά
σας περὶ τοῦ ἰδανικοῦ συζύγου. Μπράβο !...
Δὲν ὑστερεῖς διόλου σὲ Ἀμερικανικότητα.
Λοιπὸν, ἀγαπητὸ «Μπουκετάκι», κατὰ τὴν
ἀντιλήψίν μου, πρῶτα ἀπ' ὅλα ὁ σύζυγός
μου πρέπει νὰ ἔχη πολλὰ λεφτά, μάλιστα,
πολλά, διότι ἐκεῖ ποὺ ὁ ἔρωσ στεγάζεται
φτωχικά, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀγάπη. Ἐ-
πίσης θέλω νὰ εἶνε ψηλός, ξανθός, μὲ λίγα
λόγια νὰ εἶνε ὠραίος, μορφωμένος, νὰ γνω-
ρίζῃ ξένες γλώσσες, νὰ εἶνε καλὸς χριστι-
ανός, νὰ μὴ θέλῃ παιδιὰ, νὰ εἶνε φιλόπονος
καὶ προπαντός, τὸ καὶ κυριώτερον, νὰ εἶνε
πιστός, γιατί μπορῶ νὰ πεθάνω ἀπὸ ζήλια,
ὅταν τὸν βλέπω νὰ γλυκοκυττάξῃ τὰ κορι-
τσόπουλα. Λοιπὸν, ἀγαπητὸ «Μπουκέτο», ὁ
ἀνθρώπος ποὺ θὰ ἔχη ὅλα αὐτὰ τὰ προτε-
ρήματα, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ἰδεώδης καὶ
πρότυπον συζύγου. Ἄν λοιπὸν ἀρξέται κα-
νεῖς τέτοιος ἰδεώδης σύζυγος, ἀς μοῦ γρά-
ψῃ μέσον τοῦ «Μπουκέτου».

Δανάη

Η δὲς Ι. Κ. (Πειραιεύς), μᾶς γράφει :
Ἀγαπητὸ μου «Μπουκέτο». Λαμβάνω καὶ ἐ-
γὼ τὸ θάρρος νὰ σοῦ ἀπαντήσω εἰς τὰς τό-
σον ὠραίας ἐρωτήσεις σου, ἂν καὶ πιστεύω ὅτι εἶνε τόσο
δύσκολο νὰ διατυπώσῃ κανεῖς ἐκεῖνο ποὺ αἰσθάνεται πρα-
γματικά γιὰ τὰ ζητήματα αὐτά... Ὁ ἰδανικός λοιπὸν γιὰ
μένα σύζυγος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ θὰ κατορθώσῃ νὰ με καταλά-
βῃ πραγματικά. Δὲν δίνω μεγάλη σημασία εἰς τὴν ἔξω-
ρικὴν ἐμφάνισιν. Θέλω ἡ ψυχὴ του νὰ εἶνε λεπτὴ καὶ ἀθά-
να ὡς μικροῦ παιδιοῦ, νὰ εἶνε εὐκρινὴς, τίμιος, νὰ με ἀγαπᾷ
πραγματικά, ὅπως θὰ τὸν ἀγαπήσω καὶ ἐγώ. Θέλω νὰ εἶνε
ἀρκετὰ μορφωμένος, πολὺ λεπτὸς εἰς τοὺς τρόπους καὶ εὐαι-
σθητός. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πιστεύω νὰ μπορῇ νὰ συγκινή-
σῃ τὴν κόπω ψυχρὴ καρδιά μου. Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὸ γάμο,
πιστεύω ὅτι τότε μόνον δύναται νὰ καταστῇ εὐτυχής, ὅταν
προκύβῃ ἐξ ἀμοιβαίου καὶ πραγματικοῦ αἰσθηματος. Ὁλέ-
θρια ἀποτελέσματα εἰς τὸν γάμον φέρει ἡ ἐπιπολαιότητα.
Πρωτίστως πρέπει νὰ μελετήσῃ κανεῖς καλῶς τὸν ἄνθρωπον
ποὺ μέλει νὰ γίνῃ παντοτινὸς σύντροφός του. Οἱ περισσότε-
ροι σήμερα, τυφλωμένοι ἀπὸ τὸ προσωρινὸν αἰσθημα-
των, δὲν βλέπουν παρὰ ἕνα ἀγγέλο, στεφανωμένον μὲ ἀπειρα
προτερήματα, σὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαποῦν. Κατόπιν ὁμως,
μετὰ τὸν γάμον, ὅταν περάσῃ ἡ ὁρμὴ τοῦ αἰσθηματος, ὡ, τί
ἀπογοητεύσεις !... Ὁ ἀγγέλος αὐτὸς μεταβάλλεται εὐθὺς εἰς
ἀληθὴ δαίμονα. Ἀποτέλεσμα : Εἶνε τόσο σὺνθητες : Ἡ λύ-
σις διὰ τοῦ διαζυγίου... Μεταξὺ τῶν συζύγων πρέπει, πι-
στεύω, νὰ ὑπάρχῃ ἀπόλυτος συνεννόησις. Ἡ γυναῖκα πρέπει
νὰ εἶνε γιὰ τὸν ἄνδρα ὅχι ἡ νταντὰ τῶν παιδιῶν του, ἀλλὰ
μιὰ πολῦτιμος σύντροφος. Αὐτὴ πάλι πρέπει νὰ γίνῃ ὁ πα-

ρῆγορος ἀγγελοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἰς κάθε περίπτωση. Νὰ τοῦ δι-
δῇ θάρρος, νὰ τὸν βοηθῇ, ὥστε νὰ ξεγνᾷ ὀλίγον τοὺς κόπους
τῆς ζωῆς. Τοιοῦτοτρόπως, λοιπὸν, ἀγαπημένοι καὶ εὐτυχεῖς,
θὰ περάσουν εὐκόλα τὸν σκληρὸν τοῦτον τῆς ζωῆς ἀγῶνα...
Πλοῦτῃ δὲν εἶνε ἀπαραίτητα διὰ τὴν εὐτυχίαν. Ἀπεναντίας,
νομίζω ὅτι εἶνε μᾶλλον ἐμπόδιον δι' αὐτήν. Ὅχι βεβαίως νὰ
στερητὰ κανεῖς καὶ τὰ ἀπαραίτητα πρὸς τὸ ζῆν. Μία μέση
ὁδὸς εἶνε προτιμότερα παντὸς ἄλλου. Οὕτω νομίζω ὅτι θὰ
δυνήθῃ νὰ γίνῃ εὐτυχὴς ὁ γάμος. Μὲ ἀπειρὴ ἀγάπη. Ι. Κ.

Η δὲς Ν. Ν. Α. (Ἀθήναι), μᾶς γράφει :
Ἀγαπημένο «Μπουκέτο». Ἐνδιαφέρουσα πολὺ ἡ ἐρευνά
σου (γιὰ μᾶς τὰ κορίτσια ἰδιαίτερως, ποὺ μόλις σκάσουμε
ἀπὸ τ' αὐτὸ σκεπτόμαστε τὸ γάμο). Πόσο μᾶς νοιώθει, γιὰ
νὰ μᾶς κάνῃς τέτοια ἐρωτήσι ! Ποιὸς εἶνε ὁ ἰδανικός σύ-
ζυγος καὶ ποῖος ὁ καλῶτερος γάμος ; Λοιπὸν, λατρευτὸ μου
πνευματικὸ σύντροφε, ἡ γνώμη μου γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶνε
ἡ ἑξῆς : Ὁ μὲν σύζυγος πρέπει νάνα νέος, γερός, νόστιμος,
μορφωμένος (περισσότερο ἀπ' τὴν γυναῖκα), ἐργατικός, εὐ-
γενικός καὶ χαϊδιάρης, ὁ δὲ γάμος γιὰ νάνα εὐτυχισμένος
πρέπει ἀπαραρτῆτως νὰ ὑπάρχῃ ἡ οἰκονομικὴ βάσις, γιατί,
ἂν ἡ ἀγάπη κι' ἂν ἔχουμε κι' οἱ δύο, ὁ ἔρω-
τας θὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο, ὅπως λέει
κι' ἡ σοφὴ λαϊκὴ παροιμία : «Ὅταν ἡ φτώ-
χεια μῆν ἀπὸ τὴν πόρτα, ὁ ἔρωσ φεύγει ἀ-
πὸ τὸ παράθυρο». Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου,
ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο».

Μὲ φιλία.

Ν. Ν. Α.

«ΕΝΑ ΛΟΓΙΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ» (ἐκ Τριπόλεως),
μᾶς γράφει :
Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο». Δεχθῆτε τὴν ἀ-
πάντησίν μου ἐπὶ τῶν ἐρωτήσεων ποὺ ἐθέ-
σατε περὶ ἰδανικοῦ συζύγου καὶ γάμου :
Ἡ γοητεία ποὺ ἐξασκοῦσε ἄλλοτε ὁ ἄν-
δρας ἐπὶ τῆς γυναίκος ἐξέλιξε ἀπὸ τὴ ση-
μερινὴ γενεά, λόγω τῆς συνεχοῦς συνανα-
στροφῆς αὐτῶν εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν,
τὰ διάφορα σπὸρ καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἡ γυ-
ναῖκα δηλαδὴ προστὺ παντρευτὴ γυναικὴ
καλῶς τὸν ἄνδρα. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐξέλι-
ξιν αὐτῆν τῶν ἀτόμων, πρέπει νὰ ἀλλάξουν
καὶ οἱ τρόποι τῆς συζεύξεως, πρέπει νὰ
λειψοῦν αἱ διαπραγματεύσεις τῶν συμπε-
ρολογῶν καὶ οἱ φλογεροὶ ἔρωτες μὲ τίς
ἀπαγογνές καὶ τίς αὐτοκτονίες. Τὸ διατῖ
εἶνε καταφανέστατο. Κάθε νῆα μπορεῖ νὰ ἐκλέξῃ μόνῃ τὸν
σύζυγον τῆς ἀρεσκείας τῆς ἐκ τοῦ κύκλου τῶν νέων ποὺ συ-
ναναστρέφεται καθημερινῶς, ἀφοῦ μελετήσῃ καλῶς τὸν χα-
ρακτήρα του, χωρὶς νὰ δεσμεύεται ἀπὸ κανένα πάθος. Ὁ
ἰδανικός δι' ἐμὲ σύζυγος πρέπει νὰ εἶνε ἕνα γερὸ παλληκάρι
καλομορφωμένο καὶ λογικό... Τί λέτε, δὲν θὰ εὕρω εἰς αὐ-
τὸν τὴν εὐτυχία ;

Μὲ εὐκρινεῖα.

Ἐνα λογικὸ κορίτσι

Η δὲς ΕΛΕΝΗ ΖΑΝΙΑΟΥ (Πέτρινον Κρήτης), μᾶς γράφει :
Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο». Τυχᾶν ἀπὸ πολλῶν χρό-
νων ἀναγνώστριά σας καὶ τολμᾷ νὰ σὰς ἐνοχλήσω διὰ πρῶ-
την φορὰν, ἐκφέροντας τὴν ταπεινὴ μου γνώμην σὸ ἐρώτημά
σας : «Ποιὸς εἶνε ὁ ἰδανικός σύζυγος καὶ ὁ πῶς εὐτυχὴς γά-
μος». Στὶς φωτεινὲς καὶ ἑναστρες ἡμέρες καὶ νύχτες τῆς
ζωῆς μας ὀνειροπολοῦμεν, γεμάτες ἐλπίδας, νὰ συναντήσω-
μεν ἕνα φρόνιμον καὶ ἀξίον, ἕνα ἐνάρτεον, τίμιον νέον, μὲ
αἰώνια καλωσύνη, μὲ μεγάλη συμπόνια στὴν καρδιά του, μὲ
πανῶρια θαρραλότητα, ποὺ νὰ γνωρίζῃ τὴν γυναικεῖαν δι-
φάνον καὶ αἰθερίαν τελειότητα καὶ μὲ ὁμορφολογία καὶ πρᾶ-
ξις ἱπποτικές, μὲ εὐκρινεῖαν καὶ ἀφοσίωσιν, νὰ ἐκτελῇ καὶ
ἀνδροπρεπῇ καὶ ἐξευγενισμένην ἀκρίβειαν τοὺς ὅρκους καὶ
τίς ὑποσχέσεις, ποὺ ἔδινε διαρκουσῶν τῶν ἡμερῶν τῆς νη-
στείας ἡ τοῦ ἔρωτος. Ἐκεῖνος ὁ ἄνδρας εἶνε ἱππότης καὶ ἰ-
δανικός, ὅταν σκορπᾷ τὴν χαρὰ καὶ μὲ φωτεινὲς ἐλπίδες καλ-
λύνει τὴν μονήρη ζωὴ, τὴ μοναξιά τοῦ βίου. Μόνον ἡ ἀγάπη

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Μεταξὺ φίλων :

— Πῶς ἔλασε ὁ Τὸμ τὴν περιουσία του ; Κυνηγοῦσε τὰ χροῶματα ;
— Ὁχι. Κυνηγοῦσε τίς...ξανθές !...

Κατὰ τὰ ταξεῖδι, ἕνας δειλὸς ἐπαθὴς ρωτᾷ τὸν πλοίαρχο :
— Τί νὰ σὰς πῶ, κύριε πλοίαρχε. Μοῦ φαίνεται πῶς τὸ πλοῖο κου-
νιέται πολὺ. Συνέβη ποτὲ καμμία ἀπόλεια στὰ ταξεῖδιά σας ;
— Ὁ πλοίαρχος. — Ποτέ ! Στὸ τελευταῖο ταξεῖδι μας τρεῖς ἐπα-
θῆτες ἐπεσαν στὴ θάλασσα καὶ πνίγησαν, μὰ τοὺς βόϊκαμε καὶ τοὺς
τρεῖς !...

Κάποτε ἕνας νεαρὸς Ἰνδὸς φοιτητὴς ἔγραψε ἕνα εὐχαριστήριο
γράμμα σὸ διευθυντὴ τῆς ἱεραποστολῆς τῆς πατρίδος του καὶ τελειώ-
νοντάς το βέλησε νὰ προσθέσῃ : «Ὁ Θεὸς νὰ σὰς διατηρῇ καὶ νὰ σὰς
προφυλάσσῃ». Ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲν ἔξερε τὴν ἔννοια τῆς λέξεως «διατη-
ρήσῃ», πήρε τὸ Λεξικό, τὸ συμβουλευθῆναι καὶ ἔγραψε στὸν ἱεραπόστο-
λο : «Ὁ Θεὸς νὰ σὰς κἀν παστό» !...

Ὁ χρήσιμος γιατρός.

Ἡ Μίσσες Μπράουν.— Ἐ-
σείς δὲν εἰσθε ὁ γιατρός, ὁ ὁποῖος
περιτομήθηκε τὸ παιδί μου στὴν τε-
λευταία του ἀρρώστια, ἀπὸ τὴν ὁ-
ποία καὶ πέθανε ;

Ὁ γιατρός. — Μάλιστα, κυ-
ρία μου.

Ἡ Μίσσες Μπράουν.— Καὶ
τὸν μακαριτὴν τὸν ἄνδρα μου ;

Ὁ γιατρός. — Μάλιστα, κυ-
ρία μου.

Ἡ Μίσσες Μπράουν.— Θὰ
ἤθελα τότε νὰ ἐπισκεφθῆτε καὶ τὴν
πεθερά μου, ἡ ὁποία εἶνε ἀρρώστη !

Παιδί με νοῦ καὶ γνώω...

Ὁ πάστορ.— Ἄν πετάξῃς αὐ-
τὸ τὸ τσιγάρο, παιδί μου, θὰ σοῦ
δώσω ἕνα σελλίν.

Ὁ νεαρὸς μάγκας. — Εὐ-
χαριστῶς, κύριε πάστορ.

Ὁ πάστορ.— Μπράβο, παιδί
μου ! Πάρε τὸ σελλίν. Τί θὰ πάγῃς
μ' αὐτό ;

Ὁ νεαρὸς μάγκας.— Ὁ ἄ-
γοράς μου νὰ πακέτο...σιγάρα !...

Κόψιμο !...

Ὁ πελάτης.— Γιατρε, μὲ πνε-
νεὶ ὁ λαμπρός μου.

Ὁ γιατρός.— Χρὶ ! Ἡρέπει
νὰ κόψωμὲ τίς ἀμυγδαλές.

Μετὰ τὸ κόψισμα μὴνεν ὁ ἴδιος πε-
λάτης ἐπισκέπτεται καὶ αὐτὸν τὸν για-
τρό καὶ τοῦ δείχνει τὴν κοιλία του.
— Γιατρε μου, ἔγω ἔβην πῶς ἐδῶ.

Ὁ γιατρός.— Εἶνε σκολιὰ-
ειδίς ! Ὁ πῶς κόψωμὲ !...

Προσὺν λίγες βδομάδες. Ὁ πε-
λάτης ξαναπαγαίνει σὸ γιατρό καὶ
μὲ συνοπλισμένο πρόσωπο λέει :

— Γιατρε μου, δὲν ἔχω ἂν εἶνε
τομερὸς πονοκέφαλό μου. Μόλις ποτεῖ

πρόνομο νὰ σὰς πῶ, μὰ ἔγω
νὰ μοῦ κόψετε τὸ κεφάλι !...

Διάννα !...

Μετὰ τίς ἐξετάσεις, ὁ πατέρας ρωτᾷ τὸ γιό του :

— Διάννα, πῶς τὰ κατάφερες στὴν ἀρθριτική ; Πόσα λανθασμένα
προβλήματα εἶχες ;

— Μονάχα ἕνα.

— Εὐγε ! Καὶ πόσα προβλήματα ἦσαν ὅλα-ὅλα ;

— Δώδεκα.

— Σοφισμὰ ! Ὡστε ! Ἄλλα ἑνδεκά τὰ ἔλυνες αὐτά ;

— Ὁχι. Δὲν τὰ ἔλυσα καθόλου !...

Πρωτοχρονιάτικα.

Ὁ σκωπτικὸς ἀνδρὴς.— Χρόνια πολλά, κύριε ! Εἶμαι ὁ ἀνδρὴς

ποὺ ἀδελφεῖς καὶ μετὰ τὸν τεγερὸ τῶν σκουαδιῶν σας.

Ὁ οἰζοδασκός (τοῦ ὁποῖου ἡ τσιτσὲς ἀδελφεῖσαν ἀπὸ τοὺς πολ-
λοὺς μιτουναδῆς). — Εὐχαριστῶ, παλληκάρι μου. Κι' ἐγὼ εἶμαι ὁ

ἀνδρὴς ποὺ γεμίζει κάθε μερὰ τὸν τεγερὸ μὲ τὰ σκουαδιὰ, ποὺ ἀ-
δειάζεις, μὰ κανένας δὲν μοῦ ἔδωσε μιτουναδιὰ !...

χαρίζει τὴν ὑπέρτατη συγκίνησι καὶ μὲ συνταραχτικὸ καὶ
μεθύλικο ξεχειλισμὰ πλημμυρίζει τίς αἰσθήσεις μας. Ἡ ἀ-
γάπη μόνον, ὡς ἀν γοητευτικὴ ἀρμονικὴ μουσική, μᾶς ἐνθαρ-
ρύνει καὶ μᾶς πετᾷ στὰς ἀπείρους ἐκτάσεις τῆς ὑπερτελείας
εὐδαιμονίας, στοὺς παραδείσιους κόσμους, ποὺ μόνον ἡ φτε-
ρουγίσουσα φαντασία ἐπισκέπτεται μὲ τὴν ἀφάνταστη ταχύ-
τητα τῆς. Σ' ἕνα τέτοιο βωμὸ συζυγικῆς ἀγάπης θυσιάζομεν
καὶ τὴν ζωὴν μας ἀκόμη. Μὲ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κό-
σμου δὲν δύναται ὁ γάμος νὰ εἶνε πανευτυχής, παρὰ μόνον
ὅταν ὁ σύζυγος μὲ προθυμολογία καὶ ἀπαλὸς τρόπος σέβῃ
τὴν ψυχικὴν δίψαν μὲ τὴν μάγον γλώσσαν του, μὲ θυσίας
ἀνταξίας καὶ γλυκόλογα πηγαίνοντα ἀπὸ τὴν καρδιά καὶ
πλημμυροῦντα μὲ ἄρρητον ἡδονὴν τὴν ζωὴν μας. Ἰδανικός
σύζυγος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ εἶνε πρότυπον εὐγενείας καὶ λεπτό-
τητος, μὲ τὴν καρδιά γεμάτη θάρρος, φιλοκαλία, φιλεργία,
ρωμαντισμὸ καὶ ἰδανισμό. Ὁ ὑψηλόφρων, ὁ εὐγενής, εὐκριν-
νός, εὐπειθής, συνεπής καὶ ἀκριβὴς σύζυγος, κρατᾷ αἰχμὰ-
λων τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδιά μας καὶ ἡ ψυχὴ μᾶς φτερου-
γίζει σὲ παραδείσιον μεταρσίωσιν, μέσα σὲ οὐρανίας μεγα-
λοπρεπείας κόσμον ὀνειρωδῶς ὠραῖον. Ἡ σκοτεινὰ τῆς ψυ-
χῆς μεταβάλλεται ἔτσι σὲ λαμπρότητα ἀνεκφράστου μεγα-
λείου. Μόνον μὲ τὴν ἀγάπην, τὴν ὑπέρτατη θεότητα, τὴν ἀγνὴ
καὶ ἀσπλη, λογίζεται ὁ γάμος
σωστός καὶ εὐτυχής. Ἡ μελωδι-
κὴ, θαυευτικὴ ἀγάπη, ἀποθεώνει
τὴν ψυχὴ. Ἡ ἀγάπη ἐναρμονίζει,
γλυκαίνει, μυρώνει καὶ μὲ ἐκ-
θαμβωτικὴ αἴγλη γεμίζει τὸ
στήθος χαρὰ καὶ εὐτυχία. Αὐτὰ
εἶνε, ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο»,
τὰ δειρά μου, σὲ κάθε ποθητό,
σὲ κάθε βαθύγλυκο καὶ μυρία-
γαπημένο, σὲ κάθε ζηλευτὸ καὶ
γοητευτικό, σὲ κάθε μεθυστικό
καὶ σαγηνευτικὸ ἔσθημα τῆς
χαρᾶς. Αὐτὸ μόνον τὸ δνει-
ρον ἀνακουφίζει τὴν καρδιά καὶ
συναρπάζει τὸ πνεῦμα. Τέτοιος
γάμος θεωρεῖται τρισευτυχής.

Μετὰ μεγίστης τιμῆς καὶ ἀπεί-
ρου ἐκτιμήσεως, ἡ φίλη καὶ ἀνα-
γνώστριά σας Ἑλένη Ζανίδου

Η δὲς ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΑΒΑ (Χα-
λάνδρι), μᾶς γράφει :

Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο». Μετὰ τὸ ἐρώτημα τοῦ ὁποῖον μᾶς θέ-
τετε : «Ποιὸς εἶνε ὁ ἰδανικός σύ-
ζυγος», καταθέτω καὶ ἐγὼ τὴν
γνώμην μου. Ἐν πρώτοις τὸν θέ-
λω νὰ μὴν εἶνε ὠραίος, διότι ὁ
ὠραίος σύζυγος ἔχει πολλὰς δια-
τοχὰς μὲ τὴν συμπέειαν του, ἔ-
νεκεν ζηλοτυπίας. 2ον) Θὰ ἔθεω-
ροῦμην εὐτυχής, ἐν εἰς ἕνα σύζυγον
ἱπποτικὸν χαρακτήρος, ὡς τὸν ὠ-
ραῖον Λαγκαρντιέ, τὸν ἥρωα τοῦ
ὠραίου μυθιστορήματος τοῦ
«Μπουκέτου» σας. 3ον) Νὰ ἔχη
μετρίαν περιουσίαν, τόσην τουλά-
χιστον, ὥστε νὰ περνοῦμε δνευ
στενοχωρίων. Μὲ μιὰ τέτοια ζωὴ
θὰ ἔθεωροῦμην εὐτυχής.

Μεθ' ὑπολήψεως.

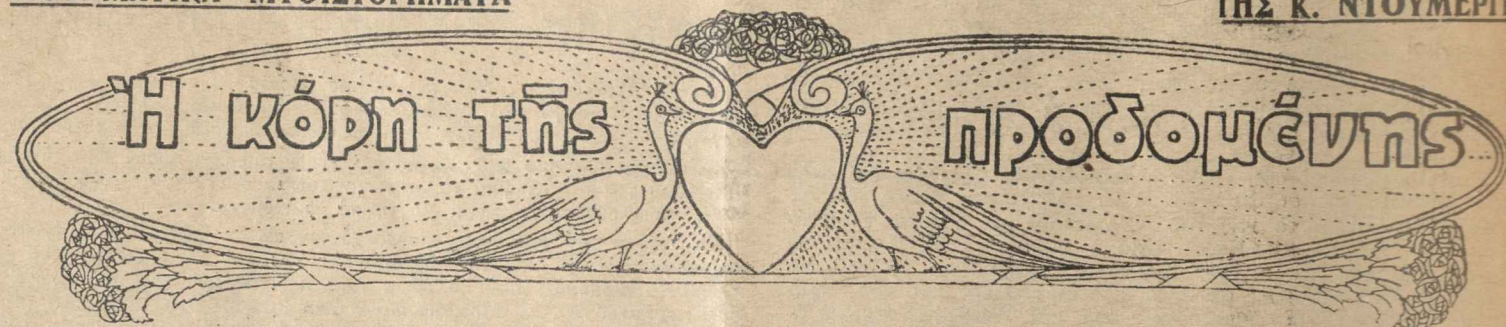
Κάρμεν ὕλα

Η δὲς ΕΛΕΝΗ Δ. Κ. (Θεσσαλονίκη), μᾶς γράφει :
Ἀγαπητὸ μου «Μπουκέτο». «Ποιὸς εἶνε ὁ ἰδανικός σύ-
ζυγος ;» Νὰ μιὰ ἐρώτησις, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη σαφὴ καὶ
κατηγορηματικὴ ἀπάντησι, μιὰ ποὺ τὰ γούστα διαφέρουν.
Κατὰ τὴν γνώμην μου ὁμοῦ, τὴν ἀπάντησιν σὸ ἐρώτημά σας
αὐτὸ τὴν δίδει ὁ Georges Honez σὸ μυθιστορήμα του ὁ «Ἀρ-
χιθιδουρργός». Καὶ πράγματι, δὲν φαντάζομαι ἰδανικότε-
ρον σύζυγον ἀπὸ τὸν Georges Derblay, τὸν ἀρχιθιδουρργό.
Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο ἐρώτημά σας «Ποιὸς εἶνε ὁ πῶς εὐτυχι-
σμένος γάμος» ; Γιὰ ἀνθρώπους ἰσορροπημένους, γάμος εὐ-
τυχισμένος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἀνδρόγυνον ἐκτιμᾷται ἀμοι-
βαίως, ποὺ συνεννοεῖται μετὰ τὸν, ποὺ ὁ ἕνας προλαμβά-
νει τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἄλλου καὶ ποὺ ἡ γυναῖκα, χωρὶς νὰ
παρὰλληλῇ τὰς κοινωνικὰς τῆς ὑποχρεώσεις, κυττάζει τὸ σπῖ-
τι τῆς, τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τὰ παιδιὰ τῆς. Ἑλένη Δ. Κ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες ἀπαντήσεις.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΙΚ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Τζίλ, εξαπλωμένος σ' ένα ντινάνι μέσα στο γραφείο του, συλλογιζόταν:

«Σε λίγο θα τινάξω τα μαυλά μου στον αέρα... Γάβαρέθηκα όλα... Θά ήθελα μονάχα να ήξερα τί θα πη ή Κλάρα, μαθαίνοντας την ειδησί της αυτοκτονίας μου».

Κι' έξαφνα, κυριευμένος από φρίκη έναντιον του ίδιου του εαυτού του, συλλογιζόταν:

—Είμαι άπαισιος! Φτωχή Κλάρα!... Όχι, πρέπει να μην το μάθω αυτό... Μά, με τις έφημερίδες, είν' αδύνατον...

Μονάχα με την αναπόλησι της Κλάρας, όλες ή ήπικρές του άναμνήσεις ξαναγύριζαν. Με μιά έκτακτη καθαρότητα, αναπαράσταν με τη μνήμη του την τόσο βαθειά πίστι της εξαδέλφης του, που δεν φοβότανε να τη δείχνει μπροστά του, τα λόγια που πρόσφερε εκείνη, και τα μεγάλα χριστιανικά έργα που ο ίδιος είχε διαβάσει, όταν, με τη σκέψη να της ζητήσει το χέρι της, είχε αρχίσει να μορφώνεται στη θρησκεία του Σωτήρος, ή οποία, μόνι, θα τον έφερνε έντελώς κοντά στην αγαπημένη του.

Και ή άναμνήσεις αυτές, περικύκλωναν τώρα την ψυχή του, μέσα στην οποία είχε αποφασίσει τό-έγκλημα κατά του εαυτού του.

Σε μερικές στιγμές, είχε νοιώσει την πίστι έτοιμη να τον φωτίσει. Για να είνε ειλικρινής με τη συνείδησί του, αναγνώριζε ότι ή πίστι στην ύπαρξι του Θεού και σε μιά ζωή πέραν του τά-φου, δεν τον είχε εγκαταλείψει ποτέ, αν και κάποτε από περηφάνεια ή άμεριμνησία, έκανε πως άρνιέται και το ένα και το άλλο. Σήμερα ακόμα, ενώ αντιμετώπιζε με μιά φαινομενική γαλήνη το ένδεχόμενο της αυτοκτονίας, ένοιωθε στο βάθος της ψυχής του ένα άλλο-κοτο ανατρίχιασμα, γιατί ήξερε πως ο ύ-πέρτατος δικαστής τον περιμενε.

Συγκεντρώνοντας όλη του τη θέληση, σηκώθηκε απότομα και διευθύνθηκε προς το γραφείο του. Από ένα συρτάρι, πήρε ένα κουτί και το άνοιξε. Δυό περισσότερα βρισκόοντουσαν εκεί μέσα. Τα εξέτασε, διάλεξε το ένα και το άκούμπησε πάνω στο γραφείο του. Έπειτα κάθισε και άρχισε να ταχτοποιή τα χαρτιά του πριν σκοτωθή.

Εκείνη τη στιγμή, ένα χτύπημα άκούστη-κε στην πόρτα και ο καμαριέρης μπήκε μέ-σα, ο οποίος είπε:

—Μιά γυναίκα έφερε ένα κοριτσάκι, το ό-ποιο ζητάει να δει τον κ. υποκόμητα.

Ο Τζίλ γύρισε ζωηρά και είπε:

—Ένα κοριτσάκι;... Δεν ξέρω κανένα κοριτσάκι!

Μά διακοπτόμενος απότομα, επρόσθεσε με όργη:

—Μήπως ή Τύρα τόλμησε;...

Και με δυσατή φωνή, διέταξε τον ύπρητή:

—Διώχτε αυτό το κοριτσάκι και πείτε του ότι δεν μπορώ να το δεχτώ.

—Μά ή γυναίκα που το συνώδεε έφυγε, κύριε υποκόμη, λέ-γοντας, πως, αν το κοριτσάκι δεν ξαναγυρίσει στο σπίτι του ως τις έξη, θάρθω πίσω να το πάρω.

Τά μάγουλα του Τζίλ κοκκίνισαν ελαφρά από το θυμό του.

—Μά είνε πάρα πολύ! φώναξε. Τι κομωδία!... Κάμε αυτό το μικρό ό,τι θέλεις, 'Αντινίνε... Βάλε το στην κουζίνα...

Μά δεν άποτειλίσωσε τη φράσι του. Ξαφνικά, ένοιωσε πόσο φριχτή ήταν ή συμπεριφορά του αυτή και ή ντροπή τον πλημύ-ρισε:

—Όχι! είπε ξερά φέρτε το εδώ!

Σηκώθηκε και προχώρησε προς την πόρτα και, καθώς έφτα-νε σ' αυτήν, ένα κοριτσάκι, ντυμένο στα λευκά, φάνηκε στο άνοι-γμα της.

Τό είδε να τον κυττάζει με δυό μεγάλα μάτια, γεμάτα τρόμο και να στέκεται ακίνητο σαν άπολιθωμένο.

—Ποιά είσαι; Τι θέλεις; ρώτησε ο Τζίλ ψυχρά τη μικρούλα.

Μιά φωνή που δεν άκουγόταν σχεδόν καθόλου, ψιθύρισε:

—Είμαι ή Κόγια-Τζιλέττα ντε Σέμπρ, και ή μαμά μ' έστει-λε για να δώ το μπαμπά μου.

Ο Τζίλ άντελήφθη τότε ότι ή μικρούλα έτρεμε σύγκορμη κι

ότι το λεπτό της πρόσωπο είχε γίνει πελιδνό από το φόβο. Και τότε, μιά μυστηριώδης άναστατάσις γίνηκε μέσα του. Μπροστά

σ' αυτό το παιδί — το παιδί του — ένοιωσε να πλημμυρίζη τη καρδιά του το πατρικό αίσθημα. Με μιά ζωηρή κίνησι, έσκυψε και πήρε την Κόγια κοντά του.

—Μέ φοβάσαι λοιπόν και τρέμεις έτσι; τη ρώτησε με γλυ-κειά φωνή.

—Ναι... δεν σάς ήξερα και δεν ήθελα νάρθω... Μά ή μαμά μου είπε πως ο μπαμπάς είνε πολύ καλός... Σεις είστε ο μπα-μπάς, κύριε;

—Ναι, έγω είμαι. Μη φοβάσαι, δεν θα σου κάνω κακό. Έλα να καθήσεις, Κόγια... Θα πω να σου πειρώουν κάτι για να σου πείραξη ή συγκίνησί σου...

Έβαλε τη μικρούλα στο ντινάνι, όπου ήταν ο ίδιος εξαπ-λωμένος πρό όλιγου κι' έπειτα διέταξε έναν ύπρητή να φέρη σκοτά και ισπανικό κρασί. Κατόπιν κάθισε κοντά στην Κόγια, της οποίας τά μάτια, κάπως καθουσιασμένα τώρα, δεν τον άφηναν καθόλου.

—Λοιπόν, έπιθύμησες να με γνωρίσης, Κόγια; είπε χαϊδέ-οντας τά μεταξένια μαλλιά της μικρούλας.

Η Κόγια κούνησε άρνητικά το κεφάλι της και άπάντησε:

—Όχι, ή μαμά το θέλησε... Έγώ φοβόμουν...

—Γιατί;

Η Κόγια κοκκίνησε ελαφρά και χαμήλωσε το κεφάλι της, ψιθυρίζοντας:

—Φανταζόμουν πως είσατε πολύ καλός, γιατί δεν έρχόσαστε ποτέ να μάς δητε

και γιατί ή μαμά έκλαιγε κάθε φορά που κύτταζε το μικρό περτράϊτο σας, που έχε-πάντοτε επάνω της.

Μιά ελαφριά λάμψι συγκινήσεως πέρασε από το βλέμμα του Τζίλ. Παρ' όλα όσα κι' αν είχαν συμβή, ένοιωσε κάποια ταραχή απ' την έπιμονή της αγάπης της πρώην σύζυγου του κι' από τά δάκρυα που έχυνε με την ά-νιμνησί του.

—Βλέπεις ότι δεν είμαι τόσο τρομερός! έ-πε στην Κόγια μ' ένα βιασμένο χαμόγελο.

—Ό! όχι... Τώρα σάς αγαπώ πολύ...

Κι' άνασηκώθηκε λίγο στο ντινάνι, για να φέρη δειλά το μέτωπό της κοντά στα χείλη του Τζίλ. Έκενος τη φίλησε χαμογελώντας

στά μάτια της, τά γεμάτα έμπιστοσύνη και τρυφερά.

—Είσαι πολύ χαριτωμένη, Κόγια... Κι' έγω σ' αγαπώ πολύ...

—Ό! μπαμπά! είπε ευχαριστημένη. Πόσο ή μαμά θα χαρή!

Μά δεν θάρθητε τώρα να τη δητε, έ;

Τό πρόσωπο του Τζίλ έγινε έξαφνα σκληρό και παγωμένο.

—Αυτό, όχι! είπε. Θά έρχεσαι εδώ κάθε τόσο, Κόγια, μ' πάντοτε μόνι. Θά στέλνω το άμάξι μου να σε παίρνη και θα περνάς μερικές ώρες κοντά μου...

Ένα είδος τρόμου πέρασε από τά μάτια της μικρούλας.

—Δεν θέλετε να δητε τη μαμά; τραδίσια.

Ο Τζίλ έκανε μιά κίνησι άνυπομονής.

—Είνε αδύνατον! είπε. Μη μου μιλάς πειά γι' αυτό... Έλα, πάρε τά μπισκότα κι' αυτό το γλυκό κρασί. Σου άρέσουν τά γλυκίσματα;

—Πολύ, μπαμπά.

—Όταν λοιπόν θάρθης να φας μαζί μου, θα σου ήρω στη μαγειρίσα να σου φτιάξω άράτα γλυκίσματα.

Της έριξε κρασί μέσα σ' ένα άραίο κρυστάλλινο ποτήρι και προσπάθησε να την κάνει να φάη ένα μπισκότο. Μά ή Κόγια έ-πε πως δεν μπορούσε, ότι ο λαϊμός της ήταν κλεισμένος.

Ο Τζίλ πρόσθεσε τότε ότι είχε τά μάτια της γεμάτα δάκρυα.

—Γιατί κλάεις, μικρούλα Κόγια; τη ρώτησε, πιάνοντάς της το χέρι.

Αότη τη φορά, ή καρδιά ή φουσκωμένη, ξέσπασε κι' ή μικρού-λα. Άρχισε να δαλολύζει.

Ο Τζίλ την κύταζε συγκινημένος και μπερδεμένος. Δεν ήταν καθόλου συνηθισμένος στα παιδιά, γιατί τά κύταζε ως τότε με βλέμμα αδιάφορο. Αότη ή έκρηξις της θλίψεως τον εύρισκε ά-πρόοπτα. Μά δεν τον άφηνε άναίσθητο, κάθε άλλο μάλλον.

Ένα αίσθημα άγνωστό του ως τότε, ή πατρική στοργή, έ-

πιούσε μέσα στην καρδιά του.

Άπαλά, άγκάλιασε με το μπράτσο του το ξανθό κεφάλι και τό τράβηξε επάνω στο στήθος του.

—Πές μου τί έχεις, μικρούλα μου; Τι σε κάνει να κλάεις; Οι λυγμοί της Κόγιας διπλασιάστηκαν. Συναράζαν το αδό-ναμο κορμί, κι' ο Τζίλ άρχισε ν' άνησυχή, γιατί έθλεπε πόσο λε-πτή ήταν ή μικρούλα.

—Έλα, αγαπημένη μου, ηούχασε!... Με κάνεις και όπο-φέρω...

Τά δάχτυλά του χάιδευσαν άπαλά το λευκό μάγουλο, ύγρο ά-πό τά δάκρυα και φίλησε πάλι τά ξανθά της μαλλιά.

—Έλα, τελείωσε!... Άπαγορεύω στά δάκρυά σου να τρέ-ξουν... Μοι χρειάζεται ένα χαμόγελό σου, Κόγια... Γρήγορα, ένα χαμόγελο για το μπαμπά σου!...

Οι λυγμοί έπαψαν σιγά-σιγά, τά δάκρυα στέγνωσαν κι' ή Κόγια προσπάθησε να χαμογελάσει, ύψώνοντας προς τον πα-τέρα της ένα βλέμμα ύγρο άκόμα, μά που έλαμπε από άγάπη...

—Ωραά!... Πόσο όμορφη είσαι έτσι, μικρή μου Κόγια! Τώ-ρα θα μου πης την αίτια που σ' έκανε να κλάεις.

Και πάλι ή άκρες του στόματος της μικρούλας μαζεύτηκαν, σαν να επρόκειτο να ξαναρχίσουν τά δάκρυα.

—Μά... γιατί δεν θέλετε νάρθητε μαζί μου, μπαμπά μου;...

Μιά λάμψις θυμού κι' άνυπομονησίας πέρασε από το βλέμμα του Τζίλ.

—Μά τί σε πειράζει αυτό; Θάρχεσαι να με βλέπης συχνά, ό-ποτε θέλεις... Το καλοκαίρι μάλιστα θα σε πάρω για λίγο και-ρό μαζί μου σε μιά λουτρόπολι...

—Χωρίς τη μαμά!... Ό! Όχι! Όχι!... Μά είσαι και δική μου, Κόγια! έπαιε ο Τζίλ με μιά συγκρατημένη αγανάκτησι...

—Εί-σαι και δική μου κι' έγω τό δικαίωμα να σε κρατώ λίγο καιρό μαζί μου.

Η Κόγια μαζεύτηκε στην άγκαλιά του και ψιθύρισε:

—Ανήκα και στους δυό σας.

Ο Τζίλ ένοιωσε ένα ελαφρό ρίγος. Έμει-νε σιωπηλός, με τά μάτια, μισκλειστά, με μιά βαθειά ρυτίδα στο μέτωπό του. Μιά τρο-μερή πάλη γινότανε στην ψυχή του. Για μιά

φορά ακόμη, αυτό το μικρό παιδί του άπε-δείκνυε τό καθήκον του. Μά ή περηφάνεια του και το πνεύμα της άνεξαρτησίας του μα-χόντουσαν μανιασμένα μπροστά στη θυσία που τό ζήτοσε.

Κυττάζοντας την Κόγια, πρόσθεξε έξαφνα

πως τά μάγουλά της έγιναν κατακόκκινα και άγγιζόντάς τα

με το χέρι του, είδε πως ήσαν φλογισμένα.

—Τι έχεις, αγαπημένη; τη ρώτησε μ' άνησυχία. Υποφέρεις;

—Έχω πυρετό... Με πιάνει πάντα, όταν στενωχωριέμαι, μπα-μπά...

—Θάρπετε να γυρίσης, για να πλαγιάσης. Ποιος σ' έφερε

εδώ;

—Η γυναίκα που σιγορρίζει το σπίτι μας... Θάρθω να με πάρ-η στις έξη... έκτός άν...

Κι' άεαφνα, ή Κόγια άνασηκώθηκε και τόλιξε τά χέρια της

γύρω στο λαιμό του πατέρα της.

—Μπαμπά, είπε, πηγαίνετε με έσεις στο σπίτι!... Έλάτε να

δητε τη μαμά!

Τόν κύταζε με τά άραά της μάτια, ίκετευτικά. Ένας ξαφνι-κός έρεθισμός ανέθηκε στο κεφάλι του Τζίλ, μιά ύστατη εξέ-γερασις έναντιον της φωνής του καθήκοντος. Με μ' απότομη κι-νήσι, παραμέρισε τά χεράκια που τον είχαν άγκάλιασει, από-θεσε κάτω το παιδάκι και σηκώθηκε...

—Φτάνει πειά! φώναξε. Είνε πολύ άνόητη αυτή ή κομωδία

και δεν είμαι τόσο άφελής για να την πιστέψω. Θά σε συνωδεύ-σω στο σπίτι σου και, τώρα που τό σκέφτηκα, δεν θάρθης πειά

να με δης... Δεν έχω τον καιρό ν' άσχοληθώ με σένα...

Τό γλυκό προσωπάκι της Κόγιας έγινε κατάχλωμο. Τά μά-λου τό βλέμμα του, για να μη τη βλέπη, γι-ατί ένοιωθε την καρδιά του ν' ανατριχιάζει από στοργή και συμπόνια.

Τού φάνηκε τότε πως δυό μεγάλα μάτια, αόσπρητα και θλιμμένα, τον κύταζαν. Όλη ή κρυφή τώψις της ψυχής του, φάνηκε σαν να έυπνάζη κάτω από μιά λάμψι ξαφνική και μυστηριώδη. Και φώναξε μέσα του:

—Κλάρα! Κλάρα! Τό θέλεις λοιπόν!...

Θά παρηγορηθής λίγο άμα τό κάνω αυτό;...

Και ή τόσο αγαπημένη φωνή του άπάν-τησε:

—Κάμετε τό καθήκον σας, γιατί ή έφη-μερες χάρες αυτού του κόσμου, δεν είνε τί-ποτε... Ο Θεός μόνο μπορεί να μάς δώση την εύτυχία.

Κύταζε τότε την Κόγια. Μιά άπερίγρα-

πτη άπόγνώσι ζωγραφίζόταν στην παιδιατική όψη της Έσκυ-ψε, τη σήκωσε στην άγκαλιά του και την έφίξε στο στήθος του, φιλώντας τό προσωπάκι της.

—Θά σε συνωδεύω μόνος μου, αγαπημένη μου, της είπα, και θα φροντίσω να κανονιστούν τά πράγματα έτσι, ώστε να μει-νουμε μαζί στο μέλλον...

—Μπαμπά! Άχ! Μπαμπά!

Νόμισε για μιά στιγμή πως ή μικρούλα θα λιποθυμούσε από εύτυχία. Μά, συνερχόμενη γρήγορα, τον γέμισε χόδια, φωνά-ζοντάς του: «Μπαμπά μου, πολυαγαπημένε!» κι' ο Τζίλ, με

την καρδιά διεστολμένη από μιά έντύπωσι πολύ γλυκειά, συλ-λογίστηκε πως ή Κλάρα είχε δικήν κι' ότι, παρά την αγαπημέ-νη της άνάμνησι που τό σπάρανε την καρδιά, ή έκπληρωσις

του καθήκοντος κι' ή χάρες της πατρότητας, θα μπορούσαν να

τό άνασάνουν τη ζωή λιγώτερο πικρή.

Καθώς έπειτ' από μιά στιγμή, περνούσε μπρός απ' το γραφείο

του, είδε το περιστροφή του επάνω σ' αυτό. Άμέσως κοκκίνησε

από ντροπή. Τώρα, είχε συνείσθησι όλης της άναδρίας της

πράξεώς του και τη φρίκη του έγκλήματος που είχε διασπάρη.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι.

Με μιά απότομη κίνησι, έκρυψε τό όπλο

ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΔΡΕΣΔΗΣ

Η αποκαλύψεις ενός τμηματάρχου της Μυστικής Υπηρεσίας. Η παράδοση ιστορία της Μίτσι Σρέντερ. Πώς έγινε κατασκοπός. Η δράσις της τολμηρής «Χ. 56». Ο τραγικός έρως της μ' έναν Γάλλο αξιωματικό. Η έγκληματική ζωή της ύστερ' από τον πόλεμο. Τα τραγικά θύματα μιάς επικίνδυνης τρελλής, κλπ.

ποιο αναπαύεται η πιο τρομερή γυναίκα της περασμένης δεκαετίας, ενώ η κυρία μ' ένα παγωμένο ρίγος στην καρδιά κυττάζουν ανυπόμονα την έξοδο.

Είχα το κουράγιο ν' ακούσω κι' εγώ έναν απ' αυτούς τους ταπεινούς και τις ανοήσιες του, γιατί δεν μπορούσα να επισκεφθώ μόνος μου αυτό τον πύργο. Κατόπιν όμως, όταν γύρισα στο Βερολίνο, παρακάλεσα τον τμηματάρχη των Άρχειών της Μυστικής Υπηρεσίας να μου δώσει μερικές πληροφορίες κι' έτσι σήμερα είμαι σέ θέσι να σάς εξιστορήσω μιά από τις δραματικές περιπέτειες της «Χ. 56» και το τραγικό τέλος της.

Η Μίτσι Σρέντερ ήταν μιά από τις λίγες Γερμανίδες, που υπηρέτησαν χωρίς κανένα συμφέρον την πατρίδα της. Έγινε κατάσκοπος, όχι για ν' αποκτήσει πολυτελείς τουαλέτες και να ζήσει τη μεγάλη ζωή, αλλά για να εκπληρώσει την υπόσχεσι που είχε δώσει στον πατέρα της, όταν εκείνος έφευγε για το μέτωπο.

Μίτσι, της είχε πη, χαϊδεύοντας με στοργή τα μαύρα μαλλιά της, αν μάθεις ότι σκοτώθηκε, δεν πρέπει καθόλου να λυπηθείς. Το μόνο, που ζητάω από σένα, είναι να μ' αντίκαταστήσεις. Θα πιάς να βρεις τον στρατηγό φόν Σλάιχερ και θα του πής ότι η τελευταία θέλησίς μου ήταν να σέ πάρη κοντά του. Έργασου με θάρρος για την πατρίδα σου. Δείξε ότι μπορείς να κάνεις περισσότερα κι' από έναν άνδρα, έναν κληρονόμο του ονόματός μου.

Και, πράγματι, ύστερ' ακοίβας από ένα χρόνο, ο Φρίτς Σρέντερ σκοτωνόταν στο μέτωπο. Τότε η Μίτσι, που είχε μείνει ολόμεναχη σ' αυτό τον παλιό οικογενειακό πύργο, έδωσε τους υπηρέτες, κλείδωσε τα δωμάτιά του και με βαρεία την καρδιά από τη θλίψη, πήγε να βρή τον στρατηγό φόν Σλάιχερ.

Είμαι, του είπε, η κόρη του ταγματάρχου Σρέντερ, που σκοτώθηκε στο μέτωπο. Η τελευταία θέλησίς του ήταν να με προσλάβετε στην υπηρεσία σας. Ξέρο εφτά γλώσσες. Μιλώ τα γαλλικά και τ' αγγλικά, όπως και τα γερμανικά. Σας παρακαλώ, να μ' αρνηθήτε την ευκαιρία να υπερασπισθώ με τις δυνάμεις του την Γερμανία.

Ο στρατηγός φόν Σλάιχερ, αρχηγός τότε της Μυστικής Υπηρεσίας, χωρίς να πη λέξι, έδωσε το πιστοποιητικό του, υπήκουσε την φρουρά Σρέντερ και πυροβόλησε. Εκείνη έμεινε ακίνητη. Η σφαίρα σφύριξε σ' αυτιά της και κορφώθηκαν στην ταπεταρία του τοίχου. Αυτή η απάντησις του στρατηγού την παραξένεψε, μά δεν ήλπιζε καθόλου. Ο σόν Σλάιχερ όμως αντιστοβολούσε τώρα από τον ένθουςιασμό του. Της φίλησε με τρυφερότητα το χέρι, της ζήτησε συγγνώμη για την αλλόκοτη διαγωγή του και της

εξήγησε αυτή την σκοποβολή:

—Είπ' ένα μέσον, της είπε, για να δοκιμάσουμε την ψυχραιμία των ανθρώπων μας. Ένας καλός πράκτωρ της Μυστικής Υπηρεσίας, δεν πρέπει ποτέ να χάνει το θάρρος του. Ομοιοπαθία ή ψυχραιμία σας με καταπλήσσει. Δεν δείξατε τον παραμικρό φόβο, καμμία ανησυχία... Είμαι βέβαιος ότι θα γίνετε η πιο μισητή συνεργάτις μας. Πολύ σπάνια οι άλλοι συνδεδεμένοι με αντέχουν σ' αυτή τη δοκιμασία. Σας συγχαίρω. Από σήμερα ανήκετε στη Γερμανία. Γι' αυτήν θα εργασέσθε κι' αυτήν μισή θα σκέπτεσθε. Μη χάνετε τον καιρό σας σ' άσκοτες εργασίες περιπέτειας. Δεν πρέπει να έχετε καρδιά. Να χρησιμοποιήσετε την ωμορφιά σας μόνο για το καλό της πατρίδας σας.

Επειτα πλησίασε τον γραφείο του, άνοιξε ένα συρτάρι, πήρε από μέσα ένα ογκώδες βιβλίο, το συμβουλευθηκε και κατόπιν είπε στη φρουρά Σρέντερ:

—Από δω και πέρα, είσατε η μυστική πράκτωρ «Χ. 56». Έλατ: το βράδυ σάς δέκα ή ώρα να πάρετε τις οδηγίες μου. Αύριο το πρωί πρέπει να ξεκινήσετε για τη Βιέννη.

Κι' έφυγε από το γραφείο του με τρεις άλλους ανώτερους αξιωματικούς, που εκείνη τη στιγμή είχαν παρουσιασθή στην είσοδό του.

Η Μίτσι Σρέντερ πράγματι, την άλλη μέρα έφυγε για τη Βιέννη. Κι' από τότε άρχισε γι' αυτήν μιά ζωή γεμάτη περιπέτειες, ουνταραχτικά επεισόδια κι' άγριες μάχες με τους ξένους κατασκόπους. Οι Σύμμαχοι δεν τολμούσαν ν' αναφέρουν το όνομά της. Πολλοί την παρωμοίαν με την θρυλική φρουρά

Κλεισμένη στον παλιό προγονικό πύργο, κάτω στα υπόγειά του...

Ντοκτορ, η οποία ήταν ο ίδιος ο Σατανάς. Τα κατορθώματά της γέμιζαν τις στήλες των εφημερίδων κι' ο ίδιος ο Κάιζερ της απένειμε το χρυσό σταυρό του στέμματος, τον οποίο φορούσαν μόνο άνθρωποι, που είχαν προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στη Γερμανία. Οστόσο, ήταν μοιραίο, φαίνεται, περί το τέλος του πολέμου αυτή η ηρωική γυναίκα να δοκιμάσει τη μεγαλύτερη πικρία της ζωής της. Βρισκόταν τότε στο Βερολίνο κι' είχε αναλάβει την παρακολούθησι ενός Γάλλου αξιωματικού, ο οποίος είχε τη τόλμη να φτάσει ως την γερμανική πρωτεύουσα, για να εκτελέσει μιά μυστική αποστολή του Γενικού Έπιτελείου. Το θάρρος του, την έκανε να τον θαυμάζει. Και, ξαφνικά, ύστερ' από λίγες μέρες, είδε με τρόμο ότι ήταν έρωτευμένη παράφορα μαζί του. Μάταια προσπάθησε ν' αντισταθί σ' αυτό το αίσθημα. Το ένοιωσε να την κυριεύει και να την κόπη να χάνει το μυαλό της. Δεν ήταν πια η τρομερή κατάσκοπος «Χ. 56». Ήταν μιά έρωτευμένη γυναίκα, γεμάτη δυνάμεις και τρυφερότητα. Ήταν ικανή να δώσει και τη ζωή της, για να γλυτώσει τον αγαπημένο της από τα νύχια των Γερμανών. Για ν' αντιδράσει σ' αυτή την αδυναμία της, άρχισε τότε να κάνει ενέσεις ωμορφίνης. Είχε χάσει την ήσυχία της, τον ύπνο της και κάθε τόσο βασανιζόταν από εφιάλτες. Όπως οι περισσότεροι κατάσκοποι, έτσι κι' εκείνη είχε τσακίσει τα νεύρα της με τις ουνταραχτικές περιπέτειές της. Κι' όμως, παρ' όλες τις αδυναμίες της, κατάφερε να φέρει σέ πέρας κι' αυτή την αποστολή που της είχαν αναθέσει. Όταν ήρθε η κατά-

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΡΩΜΟΥ ΦΙΛΥΡΑ

ΕΚΕΙΝΗ

Εκείνη που ζητούσε κι' Εκείνη που προσμένει, κινούμενο σ'α πλήρη το μαγικό ραβδί, να την αγιάξει τέλος για να μην είνε ξένη, εσύ 'σαι η μαγεμένη, όπου την έχει βρή.

Στο λαξευτό σου χέρι, την κεφαλή να γύρω, να νοιώσω την πνοή σου σ'α χελίη σου κρυφή, σ'α καστανιών μαλλιών σου σ'αν θα μεθώ το μύρο, να λημονάω τη Μοίρα και την καταστροφή.

Στο γλυκό στίχο μέσα να βάλω και να κλείσω τα τρέμολα του δνείρου και το παραδάρμιο, τα μάτια μπρός σ' εμένα μακάριος να σεαλίσω, κι' επάνω των ας πέση κι' η νύχτα του χαμού.

Γιατ' είσαι σ'αυτούς άγνους του πένταθλου ή μυροίη, το τρώπαιο, ή κατάρω μαζί με την εχθή, ό ερίαιμες, ή κορώνα, ή σφραγίδα, το καμίνι, που θα καίη, θα λύση σ'α ψλόγα του ή ψυχή.

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Άγάπες, που μεστώνετε την άκληρη ζωή μου, αγάπες σ'αν τριανάφυλλα, κι' αγάπες σ'αν κοράλλια, Έδω ή καρδόβια ή καστανή, εκεί ή μελαχροινή μου, κι' εκείνη που με φίλευσε δροσάτα πορτοκαλλία, Σώπα, καρδιά, διαβαίνουν σ'αν κύκνοι μέσ' σ'αίς (μύρες) και χύνουνε σ'α διάβα τους μιάς άνοιξης το μύρο, άπόψε μη διαβαίνετε υποσ'α μου, ό λευκοφόρες, άπόψε σ'αίς μανιούλας μου την άγκαλιά θα γύρω.

ΡΟΔΑ

Στο περιβόλι σήμερα δεν ήπιαν φώς τα ρόδα' απ' την αλγήν ή καταχνιές αλώθησαν σ'αυτούς δρόμους, κι' επνίεαν το κάθε τί φεγγόβολο που εώδωα, κι' ή μέρα είχε της νυχτός τα άγρια και τους τρώμους. Κι' ύψώνουν ολα πρός το φώς μιά δέσην άγία, ένδ' φουσάει ανάλαφρα το βραδυινό αέρακι, κι' όλα τα ρόδα της βραγιάς κάνουνε λιλανεία: «Αύριο το φώς θριαμβικό κι' ούτ' ένα συννεφάκι»

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Χάι, χάι... και σαλάνια τα γαλάρια του ό άμορφος βόσκος μέσ' στο λειβάδι... Χάι, χάι... με την άγκλίτσα τα προβόδαγε, κάθε πουρνό και κάθε βράδυ βράδυ, Χάι, χάι... τα λαγία με τ' άσημικούδουνα, με έγτες, έγτες τί θήρες μέσ' σ'α δάσα, ήνας παπάς μπροστά και πίσω έφείριε μια σωτική κι' άσπροπυμένη κασάκι. Κι' άργά, άργά, ψάλλοντας την άπεσάσσε στο έρμολόγισι, άπαν' σ'α κορφοβούνια, κι' έρμα βελάναν θλιβέρα τα πρόβασα, και θλιβέρα αντίλδαναν τα κουδούνια.

ΣΤΡΑΤΟΣ

Ποδόβολη όπο μακρὰ γροικέται, κι' ή σάλπινγες λαλούνε σ'αν άέρα, κι' ό αντίλαλος σ'αν γίγαντας πετιέται άναερος και καθαίριος σ'αν αϊθέρα: «ό στρατός! ό στρατός! άπολογίζεται κάθε φωνή, και κάθε μιά μπητέρα τρέμει, δακρύζει, αϊτάζεται και σκεκεί, σ'αν να προσέηη κάποιο άστροπέλεκτι»

Η ΑΛΛΕΣ

Όλες έφύγαν ή άμωρες σ'α χώρα μακρινή, έσες σ'α μιά γλυκεία στιγμή τις έταξα δικές μου, ή κάπου έαφου έκρύστηκαν, τις πήραν οι ούρανοί, κι' έμειναν μόνες ή καλές και ή συμπαθητικές μου. Λίγο χλωμές, λίγο μικρές ή λίγο πιο μεγάλες, ήσαν υστάτες κι' αυτές μιά άχι όπως ή άλλες, σσηθησμένες έμειναν, μιά έκείνες που μού φύγαν, μού γνέφαν πάντα σ'α ένειρο, πλατεία άγκαλιά ή' άνοι- (γαν.

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΜΑΙΡΗ ΟΣΤΕΡ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ !

Ο ειδύλλιο της Μαρίας "Οστερ και του Φίλιπ Χέμπελ άπασχολούσε ένα μήνα τώρα τον δόκτορα Χάρρυ Φήβερς. Η όμορφη κόρη του παλιού φίλου του μόλις αντίκριζε τον άρραβωνιαστικό της έκανε κάθε πρωταθου- λία. Τον κυττούσε διαρκώς στα μάτια, χα- μογελούσε όταν κι' εκείνος έκανε το ίδιο και συμφωνούσε και στην πιο παράλογη Ι- δέα του. Οι γονείς της, δυο άφελεις μικροά- στοί που είχαν γίνει πλούσιοι μ' ένα σωρό τοκογλυφίες, καμάρωναν αυτό το τόσο ταιριαστό ζευγάρι κι' η μητέρα της έλεγε κάθε τόσο στον μίστερ Φήβερς:

—Είπε κι' οι δυο τους πολύ εύχιστοι. Ποτέ δεν μολώνουν, ποτέ δεν έχουν νεύρα κι' ιδιοτροπίες. Άν κι' ο γαμπρός ήταν πλούσιος, όπως κι' η κόρη μας, δεν θα ύπήρχε καμιά διαφορά μεταξύ τους. Μά' τα σημερινά κορίτσια κάνουν ότι τους περά- σουν από το κεφάλι τους. Παίρνουν έναν άνθρωπο από το δρόμο που δεν ξέρουν ακόμη ούτε τ' όνομά του και στον φέρνουν για να σου ζητήσει το χέρι τους. Άν τους άρνηθής, δεν κάνεις τί- ποτε άλλο παρά να χαλάσεις την καρδιά σου και να χάσεις κι' την κόρη σου. Φεύγει μαζί του και του έχει τόση εμπιστοσύνη, ότι ποτέ δεν είχε στους γονείς της. Εύχως, ότι αυτός ο Χέμπελ δεν είναι κανείς αλήτης. Φαίνεται άνθρωπος του κόσμου, είναι κομψός κι' άρτιος, μα δεν έχει ούτε ένα σεντ. Ο άνδρας μου

κάθε πρωί τ' αγοράζει ακόμη και τα τσιγάρα του. Να δούμε τί τέλος θα έχη αυτή η Ι- στορία. Η καλύτερη λύσις μου φαίνεται ότι είναι να τον θάρεθι μια μέρα το παιδί μας και να του δώση τα παπούτσια στο χέρι.

Μά' ένα τέτοιο πράγμα κατά τα φαινόμενα δεν έπρόκειτο να συμβή. Η Μάρη "Οστερ ά- πάκουε τυφλά στον άρραβωνιαστικό της. Κι' αυτό άκριβώς παραξένευε τον δόκτορα Φή- βερς που ήξερε, το χαρακτήρα της μίς "Οστερ. Την θυμόταν πάντα ότι έκανε το αντίθετο απ' ό,τι της έλεγαν. Οι συγγενείς της κι' η φίλες της για να πετύχουν τη συγκατάθεσή της για ένα ζήτημα, της έλεγαν το αντίθετο απ' ό,τι ήθελαν να κάνουν. Κι' αυτή ακόμη η μητέρα της έφήρμοζε την ίδια ταχτική για να γλυτώ- νη από τις φωνές της. Όταν έπρόκειτο να μη την άφήση να ξεφυγίση, της δήλωνε:

—Μάρη, άπόψε πρέπει να πάς να διασκε- δάσης. Θέλω να γλυτώσω από τις φασαρίες σου.

Η Μάρη την κυττούσε παραξεμένη κι' άπαντούσε άμέσως χωρίς διαταγή:

—Όχι, άπόψε θα μείνω στο σπίτι. Δεν έχω καμιά διάθεση για γλέντι.

Και κλεινόταν σαν φρόνιμο κορίτσι στο δωμάτιό της κι' έπεφτε να κοιμηθί!

Ήταν λοιπόν έν' άλλοι αίνιγμα για το δό- κτορα Φήβερς αυτή η ύπακοή της.

Τόσο πολύ τον άγαπάει, σκεπτόταν, ώστε δεν τολμάει ούτε να του αντιμιλήση;

Αυτό μά την αλήθεια ήταν πολύ περίεργο!

Σκανδαλισμένος από το φέροισι της κόρης του φίλου του, ο δόκτωρ, χωρίς να πη τίποτε σε κανέναν άπεφάσισε να λύση μόνος του το μυστήριο που έκάλυπτε αυτό το τρυφερό εί- δύλλιο! Στην αρχή ζήτησε πληροφορίες από μερικούς γνωστούς τους γι' αυτόν τον «θαυ- μαστοποιό», όπως έλεγε τον Φίλιπ Χέμπελ. Μά δεν τον πληροφορήσαν και σπουδαία πράγμα- τα. Ο Χέμπελ ήταν ένας φτωχός κι' άσημος δικηγόρος χωρίς ιδανικά, χωρίς κανένα σκοπό στη ζωή του. Με χίλιους κόπους είχε κατορθώσει να πά- ρη το δίπλωμά του κι' από τότε δεν είχε άλλη φροντίδα παρά μόνο πώς να κατορθώνη να είναι πάντα ντυμένος με την τελευταία λέξη της μόδας. Αυτό ήταν το μοναδικό...πρωτόρημά του.

Όσο για την έπισημή του, την είχε στείλει περίπατο κι' άρκέ- σθηκε να κορνιζάρη το δίπλωμά του και να το κρεμάση στην είσοδο της γκαρσονιέρας του. Χρόνια τώρα ζούσε εις θάρος των φίλων του και των γυναικών που έκαναν την άνοση να τον άγαθήσουν. Κι' όμως, παρ' όλα τα έλαττώματά του ήταν ένας έπικ'ύδους Δό. Ζούαν. Είχε έν' άνεξήγητο τρόπο να προ- σελκύη κοντά του θάρια γυναίκα του έκτα' εντύπωσι. Έφτανε μάλιστα στο σημείο να θάζη στοίχημα με τους άσωτους φίλους του για την κατάκτησι μίας κοσμικής κυρίας και πάντα να κερ- δίη. Με την Μάρη "Οστερ τα πράγματα φαίνεται ότι είχαν συμβή κάπως διαφορετικά. Συμφωνία με τις πληροφορίες που του έδωσαν, ο δόκτωρ Φήβερς έμαθε, ότι την είχε γνωρίσει σ' ένα φιλικό σπίτι. Ο Χέμπελ έκείνος από θράδυ τους είχε κάνει έναν

σωρό ταχυδακτυλουργίες με χαρτιά, τους είχε πη την τύχη του και τέλος ξεμονάχιασε την όμορφη Μάρη και «την έκανε να τ'ό νά γα π ή σ η»! Αυτή είναι η κυριολεξία. Η Μάρη από έκείνο το θράδυ ξετρελλάθηκε μαζί του. Τον κάλεσε στο σπίτι της, τον συνέστησε στους γονείς της και σιγά-σιγά ο Φίλιπ Χέμπελ έγινε ο άχώριστος σύντροφός της. Μια μέρα τέλος η νέα δήλωσε κατηγορηματικά στους γονείς της:

—Άγαπώ τον Φίλιπ και θα τον πάρω άνδρα μου!

Οι μικροαστοί θέλησαν να διαμαρτυρηθούν, μα η φωνή τους σταμάτησε στο λάρυγγά τους. Είδαν τη Μάρη ν' άγριεύει κι' έτοιμη να γκρεμίση το σπίτι από το πείσμα της. Δέχτηκαν λοι- πόν κι' αυτή την νέα ιδιοτροπία της, με την έλπιδα ότι θα της περνούσε η ματιά της παντρειάς και θα διέκοπτε τις σχέσεις της με τον Φίλιπ Χέμπελ. Πέρασε ώστόσο ένας μήνας κι' οι δυο έρωτευμένοι δεν ένοουσαν να χωρίσουν. Έθωναν πάντα μα- ζι και ήσαν, αλήθεια, ένα πολύ ταιριαστό ζευγάρι. Άναγκά- σθηκαν λοιπόν οι γονείς της Μαρίας να δρίσουν τη μέρα τού γάμου της κόρης τους κι' ο μίστερ "Οστερ, με χίλιους άναστε- ναγμούς, να έτοιμάση την σημαντική προίκα της κόρης του. Ο δόκτωρ Φήβερς ώστόσο είχε χάσει τον ύπνο του. Μάταια προ- σπαθούσε να λύση το αίνιγμα που τον άπασχολούσε. Ήταν θέ- θασις ότι η Μάρη δεν άγαπούσε τον Φίλιπ. Κάποιος άλλος της άνάγκαζε να ύπακούη στη θέλησή του. Άλλά ποιος ήταν αυτός; Ποιος άνθρωπος ήταν τόσο δυνατός ώστε να μεταβάλη τη Μάρη σ' ένα άκακο άρσάκι. Αυτή η σκέψι τρέλ- λανε τον μίστερ Φήβερς. Κ' ίσως θα τον έ- κανε να χάση τα λογικά του, άν λ'γες μέρες πρό το γάμο της Μαρίας δεν έρχόταν από το Σικάγο ένας μακρινός συγγενής της

Ήταν ένας άνθρωπος του σγαίνου και του παλαιοί και που είχε ζήσει μια τυχοδιωκτική ζωή και που ήξερε όλες τις καταγاریες και τις άπάτες που συμβαίνουν στον κόσμο. Ή συμπεριφορά της Μαρίας από το πρώτο κιό- λας θράδυ του έκανε κι' αυτού εντύπωσι. Ζήτησε λοιπόν εξηγήσεις από τον καθηγητή Φήβερς.

—Τη Μάρη, του είπε, την είχα αφήσει ένα τρελλόκοριτο και τώρα τη βλέπω πάρα πολ- λή άλλαγή. Έχει μια νευρική κατάσταση στο φέροισι της, η όμνία της είναι διαστατική και κάθε τόσο κυττάει αυτόν τον κρεμντα- λά τον άρραβωνιαστικό της, σαν να είναι αυ- τός που κανονίζει και την παραμικρή σκέψι- της. Ποιά είναι η γνώμη σας για όλ' αυτά μί- στερ Φήβερς;

—Τη Μάρη, του είπε, την είχα αφήσει ένα τρελλόκοριτο και τώρα τη βλέπω πάρα πολ- λή άλλαγή. Έχει μια νευρική κατάσταση στο φέροισι της, η όμνία της είναι διαστατική και κάθε τόσο κυττάει αυτόν τον κρεμντα- λά τον άρραβωνιαστικό της, σαν να είναι αυ- τός που κανονίζει και την παραμικρή σκέψι- της. Ποιά είναι η γνώμη σας για όλ' αυτά μί- στερ Φήβερς;

—Αυτή η ιστορία, του άπάντησε ο καθη- γητής, κοντεύει να με τρελλάνη. Δεν μπορώ ν' άνακαλύψω τίποτε. Το μόνο που ξέρω εί- ναι ότι ο Χέμπελ είναι ένας παλάνθρωπος. Για καλό δεν έχει μπλέξει σ' αυτή την ύπόθεση.

—Και θα τον άφήσης να παντρευθί την Μάρη και να τρεπώση την προίκα της;

—Μά τί μπορώ να κάνω τη στιγμή που οι γονείς της είναι σύμφωνοι κι' αυτή έπιμένει να τον κάνει σύζυγό της; Δεν τολμάει κανείς να συζητήσει μαζί της.

Ο συγγενής του μίστερ "Οστερ άναχι' ένα τοιγάρο και θυβίστηκε σε σκέψεις. Πρώτη φορά στην τυχοδιωκτική ζωή του συναντώ- σε αυτή την περίπτωση. Άέσφια, τινάχθηκε βροχός. Θα έλεγε κανείς ότι, έτσι ξαφνικά, είχε θρη τη λύσι από αίνιγματος που πήγα- νε να τρελλάνη τον καθηγητή.

—Δεν μού λές, μίστερ Φήβερς, του είπε, έ- σου σαν σοφός που είσαι, θα ξέρεις να ξευ- πνωτίσης έναν άνθρωπο. Δεν είναι μού φαίνεται και δύσκολη δουλειά!

—Βεθώς, του άπάντησε ο καθηγητής. Μά δεν μπορώ να κα- ταλάβω τί σχέσι έχει ο ύπνωτισμός με το ειδύλλιο της Μαρίας;

—Άς κάνουμε πρώτα μια δοκιμή κι' έπειτα θα σου εξηγήσω. Πάμε να δούμε τη Μάρη.

Η Μάρη "Οστερ θριασκόταν εκείνη τη στιγμή στο δωμάτιό της. Οι δυο άνδρες πήγαν και την συνάντησαν εκεί.

—Και τώρα, είπε ο συγγενής του "Οστερ, θάλε όλα τα δυνατά σου να την φέρης στα συγκαλά της!

Ο καθηγητής έπεισε τη Μάρη να τον κυττάει στα μάτια κι' έπειτα έφερε το χέρι του στο πρόσωπό της. Πέρασαν λίγα λε- πτά αγωνιώδους άναμονής. Ξαφνικά, η μίς "Οστερ τινάχθηκε από την πολυθρόνα που καθόταν, έφερε τα χέρια της στα μαλ- λιά της σαν να ξυπνούσε από ένα λήθαργο και τούς ρώτησε:

ΤΥΠΟΙ ΔΗΜΟΝΗΜΕΝΟΙ

Ο ΝΙΚΟΛΟΣ

Ο πλανόδιος στιχουργός που διεσκέδαζε τους Πειραιώτες. Ο εύθυμος τύπος των θαλαριών. Πώς εσκήρισε έναν καυγά Έλ- λήνων και Ρώσων ναυτών. Ο κατά φαντασίαν μνηστήρ της βασιλοπούδας Μαρίας! Πώς στιχουργούσε. Ο Νικολός δια- πλέον τον Άτλαντιόν. Μία ζωντανή περιγραφή του Νικολού. Ο δραματικός του θάνατος.

ΥΠΟΣ λαϊκός, άπολαυστικός, της προ- αμένης είσοσταίας, ύπηρε και ο Νικολός, ο πλανόδιος ποιητής, που περιέφερε τα προϊόντα της σπαταριστής Μούσης του άλλοτε στα κα- φενεία του Πειραιώς, άλλοτε στο Ναύσταθμο, μεταξύ του ναυτικού κόσμου, και άλλοτε στις λουτροπλίες.

Όπως για τους μεγάλους ραφωδούς, έτσι και για τον Νικολό, η ιστορία δεν διέσωσε πα- ρά λίγες βιογραφικές πληροφορίες. Παραδεί- γματος χάριν, κανείς δεν ξέρει όνομα πατρός και επώνυμο. Νικολός, τίποτ' άλλο. Όσον ά- πορά για τον τόπο της γεννήσεώς του, έκτά νησιά φιλονεικούν για τη δόξα αυτή. Φαίνεται όμως ότι η εύθυμη Τζιά ύπηρε το λίκνο του ποιη- τού μας, το ίδιο νησι που διεσκέδαζε τόνον κόσμο με το άλησμόνητο έκείνο «Τζωτίκο Ραβάνι» του Τιμού Δελάτα.

Οι παλαιότεροι λοιπόν ενθισμούνται αυτόν τον ζωηρό, κοντόσωμο άν- θρώπο, με το ζουριόμο κεφάλι, τα λάμπαντα μάτια, τα στραβά πο- δάρια και την άεικίνητη γλώσσα, που έξεφενόνησαν σαν βροχή μύθρων τους στίχους, καυτούς, έξυμνους, σαλούς, άλατιμένους, έστους, κρούς, όλα άνάμυα, κατά τη διάθεσι που είχε και κατά την περί- σσει.

Ο Νικολός είχε έστουμσει έπαρμαματικούς παρασημοποιούς προσώπων και καταστάσεων, που έμειναν και άναφέρονται άνωθεν. Οι ναυτικοί κώλοι τον άγατούσαν, γιατί τους διεσκέδαζε. Ο Νικολός ε- λε προστάτης των πλοάρχων του Έμπορικού Ναυτικού μας, τους θερ- μαστές και προπύργιους τους...μαγειρούς των βασιριών, και έπομένους

μπορούσε όχι μόνο να ταξιδεύη τζάμπα, αλλά και να την περνούση σταυροπόδι και επί του καταστρώματος. Έπειτα ση- κωνόταν και απέδιδε τα τραφεία, εξυμνώντας τον πλοάρχο και όλα το πλήρωμα με τις σαρανταποδουρές της Μούσας του. Ο Νικολός ήταν ο βάρδος των ηρώων και των καυτών των ναυτών μας με τα ξένα πληρώματα. Κάποτε οι δυο μας ταξιδεύαν με τους ναυτες ένας ρωσικού θωρηκτού στο Πασαλιμάνι, και άφου τους έδειξαν μέσα στο καφενείο, τους κατέβηξαν έπειτα και έξω, τους έρριξαν στη θάλασσα και τους πετούσαν στα κεφάλια τις καρέκλες του καφενείου. Ο Νικολός, που ήταν παρών στην έπιση αυτή καρεκλομαζία, έ- γινε ανάλογο ποίημα, που το άπγγιγναι στα καταστρώμα- τα, χειροκροτούμενος μ' ένθουσιασμό. Άπό το ποίημά του έκείνο δυο στίχοι έμειναν περιήρητοι:

Και είπα ο Θεός του κόσμου τ' άδικο, κ' έκανε τη θάλασσα καρεκλομάχο ! ! !

Πολλές φορές ο Νικολός έταξίδευε στο Ναύσταθμο με τα πλοία. Τότε οι άξιωματικοί διασκέδαζαν με τους στί- χους του, και προπύργιους με τα έρωτικά του τραγούδια προς μίαν ποιητήριαν της έλληνικής άναστασίας. Γιατί ο Νικο- λός ήταν έρωτευμένος με...την ποιητήριαν Μάρια, και ά- κόμη δεν είχε καμιά άμφιβολία ότι θα γινότανε...γαμπρός του Γεωργίου Α'.

Όταν έθεωρούσε όλους τους πηγάρες κοινωνάδους του και ως τέτοιους τους έδινε έμμετρες συμβουλές, πολιτι- κής φύσεως. Οι σχετικοί στίχοι του έτελείωναν με την έπιση αυτή:

—Πού θρίσκομαι; —Έπειτα κυττάζοντας τα χέρια της, φώναζε: —Ποιός μού πέρασε αυτό το δοχτυλίδι; —Ο καθηγητής της έξήγησε τότε ότι εκείνη μόνη της είχε δε- χθί ν' άρραβωνιασθί τον Φίλιπ Χέμπελ.

—Τον Φίλιπ Χέμπελ; άπόρησε εκείνη. Μ' αυτό τον άνθρωπο, ούτε τον γνωρίζω καθόλου. Πρώτη φορά τον άκρύω!

Ο συγγενής του "Οστερ ξεστόμισε μια θαρεία θρησία από την άνανάκησή του, ένδ ο καθηγητής προσπαθούσε να κάνει τη Μάρη να καταλάβη τί της συνέβαινε. Η μίς "Οστερ είχ' άγριέ- νει από το θυμό της. Χτύπαγε τα πόδια της, έκλαιγε κι' έσπασε, ότι εύρισκε μπροστά της. Έκείνη άκριβώς τη στιγμή άκούστη- καν κάτω τα χαρούμενα γέλια του Χέμπελ. Τότε ο συγγενής της Μαρίας άνοιξε γρήγορα την πόρτα, κατέθεσε τέσσερα-τέσσερα στα σκαλοπάτια κι' ώρμησε στο σαλόνι. Χωρίς να πη τίποτε σε κανέναν έρπασε τον Χέμπελ από τον γυακά, τον τράβηξε στον κήπο και τον άρχισε στις γροθιές:

—Όρε, φιλαράκο μου, του φώναζε, για να σε μάθω εγώ να ύπνωτίσης τα κορίτσια.

Έτσι, χωρίς στον άσωτο συγγενή του ο μίστερ "Οστερ στά- θεκε τυχερός και γλύτωσε την προίκα της κόρης του. Όσο για τη Μάρη έγινε από τότε ακόμη πιο κακή και πιο δύστροπη και πολλές φορές έκανε τον πατέρα της να θυμάται την...εύτυ- χωμένη έποχή που ήταν ύπνωτισμένη κ' ήταν ήμερη σαν άρ- νάκι!

ΜΠΙΛΥ ΝΤΡΑΜΟΝΤ

Άς τ' άκούσουν τα κουνιάδια, πουχούν τα κεφάλια...άδεια ! ! !

Κάποτε μάλιστα άπγγιγναι μια τέτοια πολιτική παραινέσι στο κατά- στρωμα της «Ναυκρατούσας», επί παρουσία του πρίγκιπος Γεωργίου, ο όποιος γελούσε με την καρδιά του και τέλος έξιλοδόγησε τον Νικολό με μια άδελφική...καρπαζιά ! ! !

Ο Νικολός στις ποιητικές του έκδορες έφερε μαζί του μια μεγά- λη σάκκα, κρεμασμένη από τον ώμο του, όπως οι μαθητάι τη δική τους. Μέσα σ' αυτή τη σάκκα είχε ένα τεράστιο κατάστιχο, όπου είχε κατα- γράφει τους στίχους του, με χοντρά γράμματα, πολλά θαυμαστικά και περισσότερες άνορθογραφίες. Νόστιμο ήταν το θέαμα του Νικολού να κάθεται σαν χότζας στο κατάστρωμα ενός πολεμικού και με το κατά- στιχο άνοιγμένο στα γόνατα, να καταγράφη τους στίχους του, ξε- φωνίζοντας τους συγχρόνους. Γνωθι τον ναυτες και άξιωματικούς παρα- κολουθούσαν το θέαμα, συμπληρώνοντας τους στίχους με άστεία και ά- προσδόκητες ρίμες.

Δείγμα της σατύρας του άποσχεδίου στιχουργού εινε το κατωτέρω στιχούργημα, έντελώς άγνωστο. Γράφηκε κατά τον Δεκέμβριο του 1906, στο κατάστρωμα του έμπορικού πλοίου «Έλένη», με το όποιον ο περιπλανώμενος ποιητής έπεχείρησε ένα υπαρχωμένο ταξείδι, για νά γνωρίση άλλους τόπους και να φρεσκιάη τη φαντασία του. Έννοείται ότι το ταξείδι αυτό, όπως και τ' άλλα, το έκανε άναυα, και μάλιστα μετά δωρεάν μακαρονάδας. Ίδου τα σχετικά βάσανά του (τηρωμένης της δορυγραφίας του καμμένου):

Ταξείδιον Σεβάζ θαλασσινού μέχρι του Άτλαντικού Όκεανού διαρκέας ήμέρας δέκα και όκτώ το όποιον θα μίνη ιστορικό !

Την πρώτη που μ' έκαμε πατηνάδα ήτο της Άφρικής άγριας λεονάδας θαλασσοδουμένη η Λεονήδω- Έλένη με άριστερά πλευρά γυριμένη χωρίς να πάση καμία βλάση άρμένιζε σαν άπόρητο καράβι ! ! !

Άφες πίσω του Γιερόλταρ το στενόν και άναυ κινδύνου διερχόμεν άκτανών όταν έσπασε στο Νηπύ κίσην το κανάλι εκεί την βρήκε τρομερή ζώνη με πλοάρχον Γεωργιον Παλαιοκρατά όπου έταξε της Παναγιάς κανδήλια χρυσά ! ! !

Έδραπα την τρικυμία την σπουδαία αήτην την ήμερα τ' άγιου Άνδρέα ήμερα δέκα σαν νεκροί μινι δισυγχευμένοι με την Έλένη μās άφες χωρίς τιμώνη και ο Μάιστρος όλο θυμών μες στην καρδιά μας πληγώνη, ο άνημος είχε πόνον ευών, μας πόνεσε πικρά άνασταγμένον σιγνήριές μας ήχοιόν λυπηρά με τόση που πάθαμε συμφορά ! ! !

Η δυστυχία μελαγχολία μās έφερε μια εύκολία στον γρήγορον βάλαντα το τιμώνη και μες περσάν ολίγοι πόνη ! ! !

Άλλ' η Έλπις μας πλέον έσση ή δυστυχία μελαγχολία μās έφερε μια εύκολία στον γρήγορον βάλαντα το τιμώνη και μες περσάν ολίγοι πόνη ! ! !

Άλλ' η Έλπις μας πλέον έσση ή δυστυχία μελαγχολία μās έφερε μια εύκολία στον γρήγορον βάλαντα το τιμώνη και μες περσάν ολίγοι πόνη ! ! !

Άλλ' η Έλπις μας πλέον έσση ή δυστυχία μελαγχολία μās έφερε μια εύκολία στον γρήγορον βάλαντα το τιμώνη και μες περσάν ολίγοι πόνη ! ! !

Άλλ' η Έλπις μας πλέον έσση ή δυστυχία μελαγχολία μās έφερε μια εύκολία στον γρήγορον βάλαντα το τιμώνη και μες περσάν ολίγοι πόνη ! ! !

Άλλ' η Έλπις μας πλέον έσση ή δυστυχία μελαγχολία μās έφερε μια εύκολία στον γρήγορον βάλαντα το τιμώνη και μες περσάν ολίγοι πόνη ! ! !

Άλλ' η Έλπις μας πλέον έσση ή δυστυχία μελαγχολία μās έφερε μια εύκολία στον γρήγορον βάλαντα το τιμώνη και μες περσάν ολίγοι πόνη ! ! !

Άλλ' η Έλπις μας πλέον έσση ή δυστυχία μελαγχολία μās έφερε μια εύκολία στον γρήγορον βάλαντα το τιμώνη και μες περσάν ολίγοι πόνη ! ! !

Άλλ' η Έλπις μας πλέον έσση ή δυστυχία μελαγχολία μās έφερε μια εύκολία στον γρήγορον βάλαντα το τιμώνη και μες περσάν ολίγοι πόνη ! ! !

Άλλ' η Έλπις μας πλέον έσση ή δυστυχία μελαγχολία μās έφερε μια εύκολία στον γρήγορον βάλαντα το τιμώνη και μες περσάν ολίγοι πόνη ! ! !

Άλλ' η Έλπις μας πλέον έσση ή δυστυχία μελαγχολία μās έφερε μια εύκολία στον γρήγορον βάλαντα το τιμώνη και μες περσάν ολίγοι πόνη ! ! !

Άλλ' η Έλπις μας πλέον έσση ή δυστυχία μελαγχολία μās έφερε μια εύκολία στον γρήγορον βάλαντα το τιμώνη και μες περσάν ολίγοι πόνη ! ! !

Άλλ' η Έλπις μας πλέον έσση ή δυστυχία μελαγχολία μās έφερε μια εύκολία στον γρήγορον βάλαντα το τιμώνη και μες περσάν ολίγοι πόνη ! ! !

Άλλ' η Έλπις μας πλέον έσση ή δυστυχία μελαγχολία μās έφερε μια εύκολία στον γρήγορον βάλαντα το τιμώνη και μες περσάν ολίγοι πόνη ! ! !

Η «ORELIA» ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ εκείνο
 τό όποϊον πάντοτε επιθυμούσατε, μεγάλα και
 έκφραστικά ματόκλαδα. Όλιγαι σταγόνες κά-
 θε πρωϊ και θα έχετε συντόμως μεγάλα και

Ἡ «ΟΡΕΛΙΑ» ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ἐκεῖνο
τὸ ὁποῖον πάντοτε ἐπιθυμοῦσατε, μεγάλα καὶ
ἐκπαραστικά ματόκλαδα. Ὅλγην σταγόνες κά-
θε πρωτὶ καὶ θά ἔχετε συντόμως μεγάλα καὶ
γοητευτικῶς καμπύλα ματόκλαδα. Ἐάν θάρητε
τὰ ματόκλαδα σὰς, μεταγεμίζετε τὴν ὑγρὰν
θαφὴν «ΟΡΕΛΙΑ», ἡ ὁποία στεγνώνει ἀμέσως
καὶ ἀντέχει εἰς τὰ λουτρά, τὸν ὕπνον, ἀκόμη
καὶ εἰς ἀκατάσχετα δάκρυα. Τὰ προϊόντα «ΟΡ-
ΕΛΙΑ» πωλῶνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ μωροπω-
λεῖα. Γεν. ἀντ. Ἰωάν. Συμεών· οὔλου, Ἑμ.
Μπενάκη 8.

ORELIA

Sève ciliaire et sourcilière — Fard liquide

УПОДНМА
ПОЛУТЕЛЕМА

Θ. ΜΟΥΡΙΑΔΗΣ &
ΣΤΑΔΙΟΥ

ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΜΕΝ ΠΑΝΤΟΥ

τὴν τελευταίαν
τὶς ἀνώτερες πο
τες δερμάτων, τ
πιμελεστέραν
σίαν, τὰς καλλι
τιμάς.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΑΝΔΡΙΚΑ

ПАИД

Κάμετε αὐτὴν
 δοκιμὴν.
 Ἡμπορεῖτε νὰ
 πορθῶ σ ε τ ε
 τὴν ἐποχὴν

...να φαίνε-
 ναλίστον κατά πέντε χρό-
 νια, και να αποκτήσει οψη-
 σή και θελοδενία που θα την
 σου, πολλά κορίτσια. Κάμε-
 ρας την δοκιμήν κατά τόν ά-
 να τον εύκολον τρόπον. Πουδρά-
 τήλως το ήμισυ του προσώπου
 με πούδρα Τοκαλόν, την πετη-
 νή πούδρα με mousse de cré-
 me, Καπνιν κυττάξετε εις τόν κα-
 πνιν και παρατηρήσετε την άντ-
 ιστασιν μεταξόν τών δύο μερών του
 σώματος σας. Θά εξακριβώσετε
 την έκπληκτικήν διαφοράν. Ως
 τήν ως άνω αθενικήν φωτογρά-
 φον.

Η πούδρα Τοκαλόν εἶνε ἡ μόνη πούδρα ἡ ὁποία περιέχει mousse de yvetot (ἀναμειγμένην σύμφωνα με τὸν κανονικὸν κατατεθειμένην). Εἶνε αὐτὸ τὸ στοιχείο τὸ ὁποῖον κάμνει τὴν πούδρα Τοκαλόν νὰ προσοδῇ τόσο ἀνεξάντλητον φρεσκάδα καὶ ὄρατον ἀνταρρακτικόν. Ἐκτὸς τούτου, ἡ πούδρα Τοκαλόν περιέχει τὴν crème de vanille ἡ ὁποία κάμνει τὴν πούδρα νὰ ἔσται ὡς ἡ ἀντικείμενη πούδρα.

περισσότερον ἀπὸ τὰς κοινὰς
δράς. Μία καὶ μόνον ἐπιθεσις ἐ-
μφαίνει δι' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς
πρὸς πᾶσαν δυσάρεστον γυμνάσιον
προσώπου. Δὲν πειράζει ἂν ἐ-

ετε με ἀέρα ἢ με θροχή ἢ ἀ
 σετε ἐπὶ ὥρας ἐντὸς αἰθούσης
 θερμασμένης, τὸ χρώμα σας θ
 πείνη φρέσκο καὶ ἐξαιρετο
 κάμετε χρῆσιν τῆς ποῦδρας Τ

...τελεῖ αὕτη εἰς τὸ νὰ φαίνεται
...γυναικὰ νεωτέρα κατὰ πολλὰ
...τακτικὴ χρῆσις τῆς mousse d
...δυναμώνει καὶ ὁμορφαίνει
...τὸ δέρμα. Γεν. Ἀντ. Α, Π
...τουζάκος, Πραξιτέλους 42,
...«ΑΛΜΑ

Τάντα δροσερή & αρωματισμένη
σαν πλένεστε με το σαπουνι :

« ΠΛΟΥΤΟΣ »

Σηλότητας Ιο επιμόνας από τον
προμηθευτή σας

ΚΟΚΚΙΝΟΣ - ΗΠΕΙΡΟΥ 49 - ΑΘΗΝΑΙ

TO ONEIRO THE GYNAIKAS

La ro

ΠΟΥΔΡΑ
ΩΜΟΡΟΙΑΣ
ΥΓΕΙΑΣ

HELIO - INSTITUT
PHYSIO - THERAPIE - BEAUTÉ
ΣΤΑΔΙΟΥ 5Α

Τὸ ἐν Παρισίοις μοναδικὸν Ἰατρεῖ
Αἰσθητικῆς μεταφράσθαι εἰς Ἀθήνας. Δ
τῶν μοναδικῶν ἐφευρέσεών του ἐφαρμ
ζει τὴν ὀριστικὴν ἐξάλειψιν τῶν ΚΗΛ
ΔΩΝ, ΡΥΤΙΔΩΝ, ΟΥΛΩΝ, ΕΓΚΑ
ΜΑΤΩΝ, ΑΓΓΕΙΩΜΑΤΩΝ, ΣΤΗΓΜ
ΤΩΝ ΕΥΛΟΓΙΑΣ. ΑΚΜΗΣ κλπ.

Τὴν ὀριστικὴν ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ (νευ ἤλεκτρολύσεως), unique au monde καὶ ἐν γένει πᾶσαν νόσον καὶ δυσμεγρίαν τοῦ προσώπου.

DENTOL

ΙΔΟΥ ΠΩΣ ΤΑ ΚΙ-
ΤΡΙΝΙΣΜΕΝΑ ΔΟΝ-
ΤΙΑ ΑΠΟΚΤΟΥΝ
ΤΗΝ ΦΥΣΙΚΗΝ
ΤΩΝ ΛΕΥΚΟΤΗΤΑ

Η ΚΟΛΥΝΟΣ ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ ΦΟΝΕΥΕΙ
ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΣΙΤΑ
ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Βουρτσίσατε τοὺς ὀδόντας σας
 μετὰ «**Κολυνός**» ἐντὸς τριῶν
 ἡμερῶν, ὅτι ἀποκτήσουν τὴν
 φυσικὴν τῶν λευκότητα.

Καθαρά δόντια - φυσική λευ
κότητα - ούλα υγιεινά.

Χρησιμοποιήσατε ἐν ἑκατο
στόμετρον αὐτῆς τῆς ἔξαιρετι
κῆς ὀδοντοκρέμας, ἐπὶ **ξηρᾶ**
πλήκτρας δις τῆς ἡμέρας.

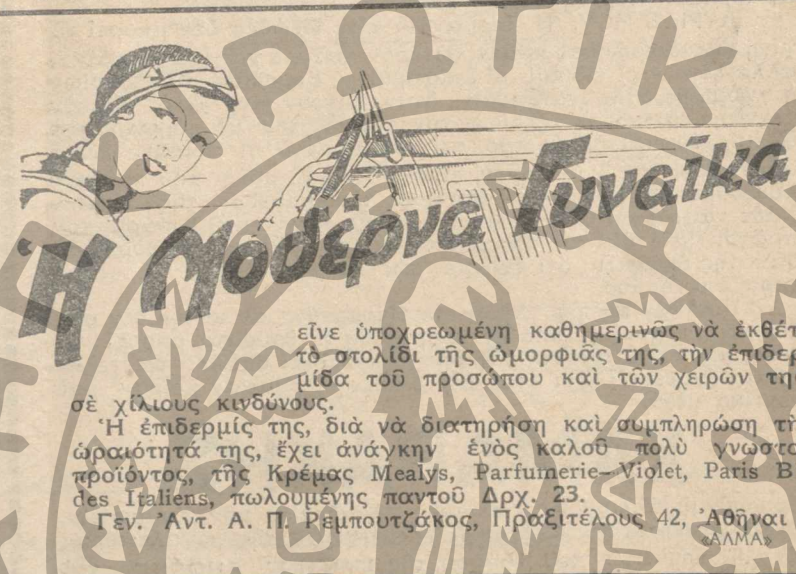
Ἀγοράσατε σήμερον ἐν σω
ληνάριον

Ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας. Ὁ ἄ-
φρός της διεισδύει καὶ εἰς τὴν
παραμικροτέραν σχισμὴν.

Ἡ «Κολυνὸς» φέρει τὰ ἀκόλουθα ἀποτελέσματα:

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑ

ΜΑΞΙΛΑΡΑΚΙΑ
ΜΑΝΤΗΛΟΘΗΚΕΣ
ΣΠΙΡΤΟΘΗΚΕΣ
ΝΕΩΤΕΡΑ ΣΧΕΔΙΑ
ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάροδος Ευαγγελιστρίας) Τηλέφ. 21.590

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Κάμετε τα μαλλιά σας περμανάντ.
 'Η Περμανάντ είναι θείο σπολίδι για μια γυναίκα, μα προσέξτε, προσέξτε πολύ στην έκλογή του κομμώτου που θα έμ πιστευθήτε τα μαλλιά σας.
 'Όλοι οι άριστες Έλληνες έπιστήμονες Κομμωταί και ξένοι τοιούτοι φωνάζουν... 'Η Περμανάντ είναι έκτακτη και πρακτική για μια γυναίκα, άρκει να γίνεται από έπιστήμονα Κομμωτήν και με ευρωπαϊκά μηχανήματα. 'Ο μεγάλος μας καθηγητής κ. Φωτεινός λέγει επί λέξει τα έξης... «Είνε αληθές ότι η Περμανάντ άφ' ενός μόν κοσμεί την κόμην της γυναίκος ως μία ωραία όντυλασιόν, άφ' έτέρου δε λόγω του ότι διαρκει έπ' άρκετον χρονικόν διάστημα άπαλλάσει την κυρίαν ή δεσποινίδα του να άπασχολήται διαρκώς με τόν κομμωτήν της. Πάσα έν γένει όμως όντυλασιόν δύναται να έχη και τας δυσάρεστους συνεπείας της έκ τών όποίων τινές μόν άφορωςί τας τρίχας αυτές καθ' έαυτάς ή και το δέρμα, τινές δε έν γένει τόν όργανισμόν της γυναίκος. Καί έξηγούμαι: 'Όσον άφορξ τας τρίχας δύναται αβται να παρουσιάσουν μερικην καταστροφήν, ίδια δε το έλεύθερον άκρον αυτών να διχοτομηθ ή εμφανίζον την κοινώς καλουμένην ψαλλίδα. Τουτό όμως είναι καθαρός τεχνικός λόγος και άσφαλώς θα προέλθ η από κομμωτήν είτε άρχάριον είτε μη ειδικόν μη γνωρίζοντα καλώς την κομμωτικήν, τοιτ' αυτό προκειμένου και περί διαφόρων βλαβών του δέρματος».

Κυρίες μου,
 Σεις που θα ξανακάμετε τα μαλλιά σας Περμανάντ και σεις που θα κάμετε για πρώτη φορά, προσέξτε καλά την έκλογή του κομμώτου σας να είναι ειδικός, να έχη πρό παντός τεραστίαν πείραν διότι ένψ είναι θαύμα όταν γίνεται έπιστημονικώς, τούναντιόν είναι καταστρεπτική για τα μαλλιά σας άμα γίνεται από μη ειδικόν.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ, 'Η Περμανάντ είναι ιδεώδης δέν μπορεί να γίνη ωραιότερον και πρακτικότερον πράγμα για μια γυναίκα, αλλά λέγουν οι ειδικοί οι έπιστήμονες Κομμωταί τών όποίων ή γνώμη δύναται να βαρύνη, όταν λέγουν γίνη από ειδικόν τεχνίτην κατέχοντα τελείως την τέχνην του με μηχανήματα άρτια ευρωπαϊκά και πρό παντός με μεγάλην πείραν. Αυτά μόνον έμεις τα διαθέτομεν, είμεθα ίσως οι μόνοι που παρακολουθούμεν κατ' έτος εις Παρισίους την πρόοδον της τέχνης. Κάθε καινούργιο και τελειοποιημένο μηχανήμα ή φάρμακον πρώτοι έμεις θα το παραλάβωμεν μη φειδόμενοι ουδεμιός δαπάνης, άπόδειξις ότι έχουμε δώδεκα μηχανήματα τα τελειότερα του κόσμου.

Ποτέ δέν πρέπει να κάμετε Περμανάντ αν αυτήν δέν σας την κάνει κομμωτής που θα έχη μάθη τί θαύματα μπορεί να κάνει μια καλοφτιασμένη Περμανάντ και τί όλέθρια άποτελέσματα αντίθετως έχει όταν δέν διαθέτη τεραστίαν πείραν και τεχνικά μέσα.

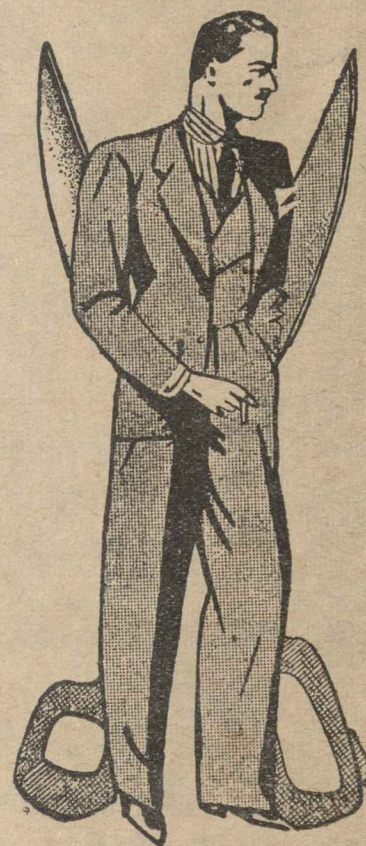
ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

Χρυσόν μετάλλιον της Γαλλικής 'Ακαδημίας τών Κομμωτών, Διπλωματούχος της ECOLE TECHNIQUE της μεγάλειτέρας Σχολής κομμωτών του Κόσμου, της ECOLE EUGENE και της ECOLE CALLIA.

Σταδίου 37, Στοά Δημοσίων 'Υπαλλήλων
 Τηλέφωνον 23-208

ΔΡΑΓΩΝΑΣ
ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ ΓΡΑΒΑΤΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΚΟΜΨΟΝΤΥΜΑ

Χωρίς να μείν

ΑΠΕΝΤΑΡΟ

Ρ Α Φ Θ Η
Μ Ε Δ Ο Σ Ε

'Από τα καλλί
 'Αγγλικά και 'Ελ
 κά ύφάσματα, με
 λειάν έφαρμον

ΕΙΣ ΤΗΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΣΤΑΡΡ

Αθήναι: Στοά 'Αρσενίου
 Πειραιεύς: Φίλωνος 46-47
 Θεσ/νίκη: Βενιζέλου 22
 Πάτραι: Μαιζώνος 109
 Βόλος: 'Ερμού 111.

Ξανθεία είναι μόδα

...κλπ. Ξανθεία εις όλας τας σκιάσεις, από την άνοικτη άπόχρωσι, που μοιάζει σαν πλατίνια, μέχρι το σκούρο χρυσοκόκκινο. 'Αλλά θαυμαστό θα δυνήθουν να προκαλέσουν μόνον τα μαλλιά, τα όποια έχουν ένιαίαν άπόχρωσιν και δείχνουν σαν το χρυσάφι. Το S.Y.S. είναι άπολύτως άπηλλαγ-

μένον από χρωστικές και άποχρωστικές ούσιες και ή ένέργειά του άπολύτως άκίνδυνος. Θα πεισθήτε από της πρώτης δοκιμής.
 Γεν. 'Αντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος —
 Πραξιτέλους 42, 'Αθήναι.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως Ικανοποιητικές τιμές διάφορα θιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσης, καθώς δολόκληρες θιβλιοθήκες. Γράψατε: 'Μπουκέτο', Λέκα 7, 'Αθήναι.

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ LIMITED

ΕΡΓΑΤΑΙ, ΕΡΓΑΤΡΙΑΙ, ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΙ

'Εξασφαλίσατε τός οικονομίας σας

εις το

Λαϊκόν Ταμιευτήριον της

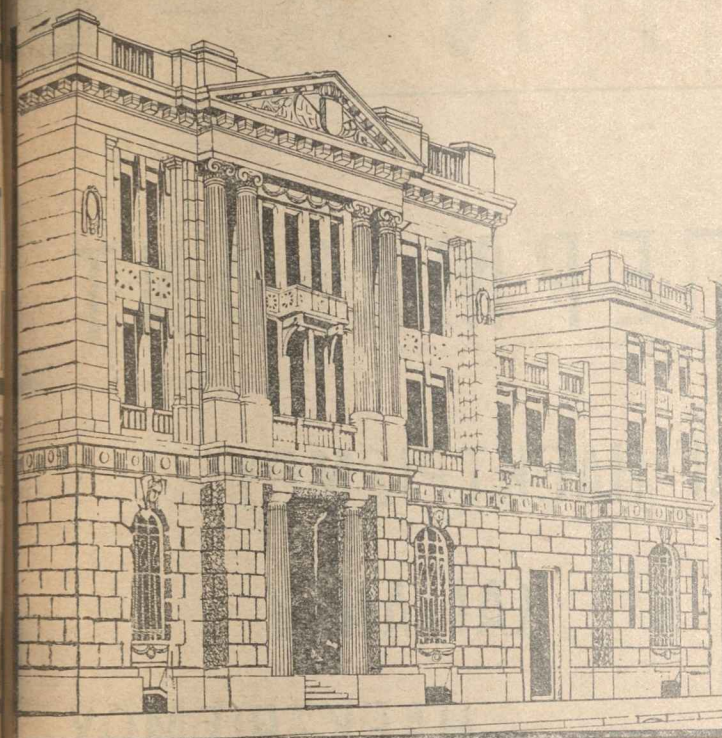
ΙΟΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Είναι μία έκ τών άρχαιοτέρων 'Αγγλικών Τραπεζών.

'Εν 'Ελλάδι ή άρχαιοτέρα όλων τών άλλων Τραπεζών.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1839

'Εδρα εις το Λονδίνον

Κεντρικόν Κατάστημα έν 'Αθήναις: 'Οδός Πεσμαζόγλου
 Πρακτορεία: Είς το 'Αμαρούσιον, Πλατεία Σιδηρ. Σταθμού.
 'Εν 'Αθήναις, όδός Δράκου 17, Πλατεία Βείκου.

'Υποκαταστήματα: εις όλας τας πόλεις της 'Ελλάδος, Αιγύπτου και Κύπρου
 'Ανταποκριταί εις όλα τα μέρη του κόσμου.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ, ΤΑΧΥΤΗΣ

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει την πλουσιωτέραν συλλογήν χάρτου ταπετσαρίας εις τιμάς έργοστασίου.

'Από 22 δραχμός και άνω το τετραγωνικόν μέτρον μετά τοποδετήσεως.

ΚΡΕΜΑ "TOREON"

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 9 - ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ. 23.478

ΠΑΡΙΣΟΣ 63 - ΚΑΛΛΙΘΕΑ

Τηλ. 9.127

Γενικοί Αντιπρόσωποι διά την Ελλάδα

Ν. ΣΤΑΥΡΟΥΔΗΣ & ΣΙΑ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ σοβαρά αντιπρόσωποι διά τας 'Επαρχίας.

Διαφήμ. «ΔΑΕ»

ΚΟΥΚΛΕΣ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΔΙΑ ΝΤΙΒΑΝΙΑ

ΔΙΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάρεδρος Ευαγγελιστρίας). Τηλέφ. 21.590

Φ Ε Μ Ι Ν Α

PERMANANT

ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

ΚΑΙ ΑΝΕΥ

ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Μηχανήματα, τελειότατα φάρμακα, ανωτέρας ποιότητας.
Έκτελέσεις με όλους τους κανόνες της τέχνης από τεχνίτες
δεκαετούς πείρας.

Όλα αυτά είνε έγγύησις δια την έπιτυχίαν μιάς PERMANANT
άσυναγωνίστου και δύνασθε να την εύρητε είς λογικήν τιμήν

ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

Φ Ε Μ Ι Ν Α

ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΟΝΟΣ

(ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΦΘΟΝΙΔΟΥ)